Diana Palmer
Még mindig szeretlek

Meredith még mindig szenvedélyesen vágyódik Blake Donavan forró csókjára. Az ünnepelt írónő évek múlva visszatér Jacks Connerba. Találkozik Blake-kel, aki első, szerencsétlen házassága miatt nagyon megváltozott. Merry izgalommal várja a viszontlátást. Vajon visszautasítja-e őt a férfi úgy, mint azelőtt? Egy forró ölelés után a lány tartózkodása majdnem meggátolja Blake-et abban, hogy fontos vallomást tegyen…

1. FEJEZET

Blake Donavan nem tudta, mi rázza meg jobban: a bejárati ajtó előtt álló, sötét hajú, komoly tekintetű kislány látványa, vagy az a hír, hogy ez a gyerek a volt feleségéé, tehát az ő lánya is. Halványzöld szeme fenyegetően elsötétült. Ez a nap egyébként sem volt valami kellemes, és akkor most még ez is! Az ügyvéd, aki éppen most közölte vele a tényt, közelebb lépett a gyerekhez.

Az én lányom? Blake kezével beletúrt makrancos, fekete hajába, és sűrű fekete szempillái alól ránézett a kislányra. Homlokát ráncolta, és ahogy arcvonásai megkeményedtek, keskeny, napbarnított arcának egyik felén tisztán kivehető volt egy durva forradás. Blake nagyobbnak és félelmetesebbnek hatott, mint amilyen valójában volt.

– Nem szeretem. – Ezek voltak a gyerek első szavai. Grimaszt vágott, és ijedten kapaszkodott az ügyvéd nadrágjába. A kislány zöld szeme és a magasan elhelyezkedő pofacsont rögtön feltűnt a férfinak. Mindkettő olyan ismertetőjel, ami Blake-re is jellemző.

– Nem szabad! – A szemüveges férfi köhécselt. – Sarah, nem szabad ilyen neveletlennek lenned.

– A feleségem – mondta Blake hidegen – öt évvel ezelőtt elhagyott, és egy louisianai olajkereskedővel él együtt. Azóta nem láttam, és nem is hallottam semmit felőle.

– Mr. Donavan, megengedi, hogy belépjek?

Blake úgy tett, mintha nem hallotta volna az ügyvéd kérését. – Csak egy hónapig éltünk együtt – folytatta. – Ez épp elég volt neki arra, hogy rájöjjön: nyakig ülök a peres ügyekben. Feladta, és új szeretőjével sürgősen odébbállt. – Blake keserűen mosolygott. – Nem hitte, hogy nyerni fogok, de én mégis megnyertem a pert.

Az, ügyvéd egy pillantást vetett az elegáns, oszlopokkal díszített verandára, az ápolt kertre, a bejáratnál álló Mercedesre. Hallott a Donavan-vagyonról és a csatározásokról, melyet Blake Donavannak nagybátyja halála után meg kellett vívnia.

– Az a helyzet – kezdte az ügyvéd, és aggódva nézett a belekapaszkodó gyerekre –, az a helyzet, hogy volt felesége a hónap elején meghalt egy repülőgép-szerencsétlenségben. A második férje, akitől külön élt, természetesen nem akarja vállalni a felelősséget a gyerekért. Sarah-nak egyébként senkije sincs. Egyébként is Sarah az ön gyermeke.

Blake majdhogynem dühösen nézett a kislányra. Ninárol még egy fényképet sem tartott meg, hogy ne kelljen arra emlékeznie, milyen bolond is volt. És most itt van Nina gyereke! A gyerek meg azt várja, hogy magához vegye.

– Az én életemben nincs helye gyereknek. – Blake haragudott a sorsra, mely ilyen váratlan fordulatot hozott az életében. – Nevelőtthonba kellene küldeni… – töprengett hangosan.

Ekkor a kicsike hirtelen sírni kezdett. Hangtalanul. Vadócsága egyik pillanatról a másikra szívettépő bánattá változott. Hatalmas könnycseppek

peregtek végig kipirult, kerek kis arcán. Még megrendítőbb volt az, ahogyan szégyenlősen leplezni próbálta a vélt ellenség szeme láttára –, hogy könnyekben tört ki.

Blake meglepő módon kellemetlen nyomást érzett a gyomrában. Az anyja röviddel az ő születését követően meghalt. Ahogy a nagybátyja később mesélte, nem tartozott a különösen erkölcsös nők közé, Blake sokkal többet nem is tudott róla. A nagybátyja magához vette, és örökbe fogadta. Akkoriban éppen ilyen egyedül voltam, és ugyanígy nem akart engem senki, mint most Sarah-t, gondolta váratlanul. Nem tudta, ki az apja. Ha nem lett volna vagyonos nagybátyja, még neve sem volna. A szeretet és a védettség hiánya megkeményítette fiatal éveit. Sarah is edzetté válna, ha nem lenne senki, aki oltalmazná.

Blake agyán egy csomó kérdés suhant át, miközben bosszúsan pillantott Sarah-ra. Ki nem állhatta a sírást. A gyerek megérezte ezt, Blake-re meredt, és gömbölyű kis kezével gyorsan megtörölte szemét.

Blake arra gondolt, hogy a kislány már igyekszik megnyerni őt. De őt nem olyan egyszerű beugratni! Nem bízott senkiben. – Honnan tudja, hogy az én gyerekem? – kérdezte az ügyvédet.

– A magáéval azonos a vércsoportja. A volt felesége második férjének más. Amint tudja, a vércsoport-vizsgálatnál csupán azt állapítják meg, hogy ki nem lehet az apa. Nos, a második férj ki van zárva.

Egy tucat más férfi közül bárki számításba jöhet, akarta Blake válaszolni, de eszébe jutott, hogy Nina csak a várható vagyon reményében ment hozzá feleségül. Ahhoz túl okosnak tartotta, hogy házasságon kívüli viszonyba keveredett volna, hiszen elveszíthette volna őt a vagyonával együtt.

– Miért nem szólt nekem erről soha? – kérdezte Blake hidegen.

– A második férjét abban a hitben hagyta, hogy ő a gyerek apja. Csak Nina halála után tudta meg Sarah születési anyakönyvi kivonatából, hogy Sarah az Ön leánya. Nina nyilvánvalóan úgy döntött, Sarah-nak joga van valódi apjának nevére. Tudomásom szerint ebben az időben már a második házassága is tönkrement. – Szórakozottan megérintette Sarah sötét haját. – Természetesen a bizonyítékok az Ön rendelkezésére állnak.

– Természetesen. Hogy is hívják csak? Sarah?

– Igen. Sarah Jane.

Blake megfordult. – Vezesse be! Mrs. Jackson majd vigyáz rá.

Milyen gyorsan határozta el, hogy megtartja a gyereket! Blake Donavan mindig is a gyors döntések híve volt. Amikor annak idején nagybátyja megpróbálta Meredith Calhounttal összeboronálni, Blake villámgyorsan elhatározta, hogy Ninát veszi el. Utolsó kísérletként, hogy őt a Meredith-tel való házasságra kényszerítse, a nagybátyja húsz százalék részesedést hagyott Meredithnek abból a vagyonból, amelyet Blake-nek kellett az ingatlantársaságtól örökölnie. A nagybácsi számítása azonban balul sült el. A végrendelet felolvasásakor Blake kinevette Meredithet az összegyűlt család előtt, védelmezően karolta át a mosolygó Ninát, és mindenkivel közölte, hogy inkább elveszíti az örökségét, de ezt a szikár, jelentéktelen, kellemetlen nőt nem veszi el feleségül. Ő továbbra is Ninához ragaszkodik. Meredith meg viheti a részét, és azt csinálhat, amit akar.

Ma mázsás kőként nehezedtek rá akkori durva és sértő szavai. Meredithnek a szempillája sem rezdült, de Blake mégis valamit meghalni

látott bársonyos, szürke szemében. Csodálatos méltósággal, egyenes derékkal hagyta el a helyiséget.

Már ez is épp elég kegyetlen dolog volt. Később személyesen is felkereste, hogy felajánlja neki a részesedését. Vágyódó tekintete zavarta Blake-et, és mert idegesítette, durván megcsókolta, száját az ajkára tapasztotta, és olyanokat mondott, hogy a lány kénytelen volt elszaladni. Ezt sajnálta a legjobban.

Igaz, Ninát akarta elvenni, de a Ninával kapcsolatos érzelmek ellenére Meredith már évek óta belépett az életébe. Megsérteni igazán nem akarta, csupán rá akarta venni, hogy menjen el. Nos, ez sikerült. Meredith romantikus lányregényeivel nemzetközi sikereket aratott, és könyveit már mindenhol ismerik. Csak amikor Nina elhagyta, akkor fogta fel Meredith gyors menekülésének tulajdonképpeni okát. Meredith szerette őt! Nagybátyja ügyvédje sajnálkozva közölte ezt vele, amikor aláírás céljából Blake elé tette az iratokat, és ezzel a Donavan-birtok teljes felelősségét ráruházta. Nagybátyja tudott Meredith szerelméről, és remélte, hogy Blake jobb belátásra tér.

Blake élénken emlékezett arra a napra, amikor tudatára ébredt, mennyire kívánja Meredithet. Mindkettőjük számára megrázkódtatás volt. Blake nagybátyja azonban még időben jelent meg az istállóban, hogy meggátoljon valamit, ami valószínűleg undorító veszekedést váltott volna ki.

Blake nem tudott uralkodni magán, és megfélemlítette Meredithet. Valószínű, abban a pillanatban támadt nagybátyjának az az ötlete, hogy megváltoztatja a végrendeletét. Micsoda játéka a sorsnak! Amit Blake a legjobban kívánt az élettől, az egy kis szeretet volt. Anyjától azonban nem kapta meg, apját meg nem ismerte. Dan bácsi ugyan kedvelte őt, de mint előrelátó üzletember főleg azt szorgalmazta, hogy Blake-et, mint utódját nevelje fel, aki később majd vezeti vállalatát. Blake elvette Ninát, mert a nő a kedvébe járt, és szerelmet hazudott neki. Ha visszatekintett az eseményekre, teljesen világos lett számára, hogy Nina a pénzét szerette, és nem őt. Amint fölmerült a vagyon elveszítésének lehetősége, Nina elhagyta. Meredith pedig őszintén szerette Blake-et, és ő kegyetlenül bánt el vele. Évek óta kísértette a gondolat, hogy megsértette az egyetlen embert, aki valaha is szeretetet tanúsított iránta.

Meredith apja Blake nagybátyjánál dolgozott, és jó barátságban is voltak. Dan bácsi Meredith keresztapja lett, és amikor a lány érdeklődést mutatott aziránt, hogy az ország fejlődéséről írjon, Dan bácsi rendelkezésére bocsátotta könyvtárát, és órákat töltött azzal, hogy olyan történeteket meséljen neki a múltról, amit ő a nagyapjától hallott. Akkor Blake komolyan haragudott a lányra.

A nagybátyja rá sohasem szánt ennyi időt, és iránta nem mutatott ilyen vonzalmat. Blake úgy érezte, hogy a lány jogtalanul foglalja el az őt megillető helyet, és ezért neheztelt rá, meg arra is gondolt, hogy az örökség miatt jár gyakran a Donavan házba. Túl későn jött rá, hogy mindez őmiatta történt, és az igazság felismerése úgy égette, mint só a sebet.

Nagybátyja szerette a sápadt arcú Meredithet, vékonyszálú fekete hajával, halványszürke szemével és szív alakú arcával! Blake viszont

megvetette, főleg azok után, hogy az istállóban majdnem elvesztette az önuralmát miatta.

A visszautasítás ellenére vad vágy gyötörte, amely a végrendelet felolvasásakor a kétségbeesés szélére kergette. Házasságot ígért Ninának, és ezt nem lehetett meg nem történtté tenni. Meredithet viszont kívánta, teljes szívéből, és már évek óta!

És Meredith szerette őt! Ez a felismerés megrázkódtatás volt számára. A lány az éjszaka közepén anélkül, hogy valakitől is elbúcsúzott volna, busszal elhagyta Texast. Blake pokoli kínokat állt ki amiatt, hogy ilyen szörnyen bánt el vele. Kétszer már majdnem elutazott hozzá, de a lány nevét mind gyakrabban láthatta a könyvek borítóján. Ami elmúlt, az elmúlt. Egyébként sem tudna már Meredithnek semmit sem nyújtani. Nina szétzúzta benne, hogy bárkiben is bízzék. Blake megpróbált elszakadni gondolataitól, és a mellette álló gyerekre nézett, aki kicsit félénken pillantott az ajtóra, miután az ügyvéd távozott. Sarah a kék hintaszék peremére támaszkodott, ajkába harapott, és megpróbálta félelmét a rideg, haragos férfi elől elrejteni, akiben apját kell tisztelnie.

Miután Blake leült Sarah-val szemben a nagy, piros bőrfotelbe, úgy érezte, hogy farmernadrágban és a kifakult, tarka ingben inkább reménytelen bolondra hasonlít, mint vagyonos emberre. Kijárt a földekre, és kedvtelésből segített bélyegezni az állatokat. Ez a munka elfeledtette vele az oklahomai cég központjában megtartott délelőtti, fárasztó üléseket.

– Szóval te vagy Sarah. – Gyerekek jelenlétében Blake kényelmetlenül érezte magát. Fogalma sem volt, mit kell mondania. A gyerek szeme ugyanolyan, mint az övé. Sarah felemelte tekintetét, ránézett, újból másfelé tekintett, és nyugtalanul izgett-mozgott ülőhelyén. Az ügyvéd azt mondta, hogy majdnem négyéves, de Blake többnek látta. A kislány úgy viselkedett, mint aki nincs hozzászokva a gyerekek társaságához. Blake nehezen tudta elképzelni Ninát gyerekek között, azt viszont könnyen el tudta képzelni, amint Meredith nevet és játszik velük… Abba kell végre hagynom, hogy folyton Meredithre gondolok, figyelmeztette magát. Akkor sem akarnám, ha csak a legkisebb esély lenne rá, hogy valaha is visszatérjen az oklahomai Jacks Cornerbe. Azt gondolta, hogy Meredith sem akarna találkozni vele.

– Nem szeretlek – mondta Sarah, és komoran nézett körül a szobában. – Nem akarok itt lakni!

Blake tekintete ugyanolyan komor volt. – Nos, én sem vagyok éppen elragadtatva tőled. Mégis együtt kell maradnunk.

A kislány lebiggyesztette ajkát, így teljesen hasonlított hozzá. – Fogadjunk, hogy még macskád sincs.

– Az ég szerelmére! Gyűlölöm a macskákat.

Sarah sóhajtott, és a cipőjét nézte. Arcán valamiféle beletörődés és bocsánatkérés tükröződött, olyan érzések, amelyeket az ő korában nem szabadna ismernie. Fáradtnak és kimerültnek látszott. – Mami nem jön vissza. Nem szeretett engem, és te sem szeretsz. De nem érdekel. Te nem vagy az igazi papám.

– De igen! – Blake mélyet sóhajtott. – Nagyon hasonlítasz rám.

– Olyan csúnya vagy.

A férfi fölhúzta a szemöldökét. – Te sem vagy éppen szépség, kis prücsök.

– A rút kiskacsa hattyúvá változik – jelentette ki Sarah távolba néző tekintettel, kezét ruhája alá rejtve. Blake csak most vette észre, hogy a ruha milyen viseltes. A csipkék foltosak voltak, a szövet gyűrött Összeráncolta a homlokát. – Hol laktál eddig?

– Mami Brad apunál hagyott, de ő gyakran elment otthonról, és akkor Mrs. Smathers vigyázott rám. – Sarah megtört, koravén tekintettel pillantott föl rá. – Mrs. Smathers azt mondta, hogy a gyerekek rémesek – közölte drámai hangon. – Ketrecbe valók. Amikor mami elment, és sírtam, bezárt, és azt mondta, hogy nem enged ki többé, ha nem hallgatok el. – Sarah ajka reszketett, de nem sírt. – Én mégis kijöttem, és elszaladtam. – Megvonta a vállát. – Amikor senki sem keresett, újból hazamentem. Mrs. Smathers nagyon haragudott rám, Brad apu azonban rám se hederített. Azt mondta, hogy igazából nem vagyok az ő gyereke, és nem érdekli, ha elmegyek tőle.

Blake el tudta képzelni, milyen mérges lehetett a férfi, amikor megtudta, hogy nem az övé a gyerek, akit a sajátjának hitt. Érzéketlen embernek tartotta azért, hogy csalódását a gyerekkel éreztette.

Hátradőlt székében, és azon töprengett, mit is kezdjen kis vendégével. Nem sokat értett a gyerekekhez, és úgy érezte, ez a kislány sok gondot fog neki okozni, mert akaratos, szókimondó gyermek.

A házvezetőnő bejött a szobába, hogy megtudakolja, van-e valami kívánsága Blake-nek. Mrs. Amie Jackson ötvenöt éves, magányos nő volt, aki megszokta, hogy egy agglegény háztartását vezeti, ezért mélységesen felháborodott, amikor a gyereket megpillantotta.

– Ez ki? – kérdezte kertelés nélkül.

Sarah ránézett, és sóhajtott, mintha csak azt akarta volna mondani: – Jaj, megint egy undok alak! – Blake majdnem felnevetett, látva a gyerek arckifejezését.

– Ez Amie Jackson – mutatta be Blake a házvezetőnőjét. – Ő meg Sarah Jane, a lányom.

Mrs. Jackson nem ájult el, de az arca egy árnyalattal pirosabb lett. – Igen, ezt aligha lehet letagadni – mondta, miután az önuralomról tanúskodó kis gyerekarcot a férfiával összehasonlította. – Az anyja nem jött vele? – Körülnézett, mintha Nina megjelenésére várt volna.

– Nina meghalt – mondta Blake minden különösebb elérzékenyülés nélkül.

– Ó, nagyon sajnálom. – Mrs. Jackson zavarában ide-oda húzogatta kötényét sovány kezével. – Nem hozhatnék tejet és süteményt Sarah-nak?

– Nos, Sarah, mi a véleményed? – kérdezte Blake ridegebben, mint ahogy tulajdonképpen akarta.

Sarah maga elé nézett.

– Félek, hogy a szőnyegre fogom hullatni a morzsákat. – Megrázta a fejét. – Mrs. Smathers azt mondta, hogy a gyerekeknek a konyha padlójáról kellene enniük, mert annyi piszkot csinálnak.

Blake mélyet sóhajtott. – Nyugodtan ehetsz itt is, senki nem fog azért megdorgálni.

– Nem esik nehezemre felsöpörni – mondta Mrs. Jackson mogorván. – Kérsz süteményt?

– Igen, kérek.

Mrs. Jackson kurtán bólintott, és kiment a szobából.

– Itt senki sem mosolyog – morogta Sarah. – Éppen úgy, mint otthon.

Blake váratlanul szánalmat érzett a gyerek iránt, akivel eddig senki sem törődött. Feltételezte, hogy nem csak azóta, amióta a mostohaapa megtudta az igazságot. Aztán megkérdezte: – Hát nem a mamádnál voltál?

– Maminak dolga volt. Azt mondta, hogy maradjak Mrs. Smathersnél, és legyek nagyon szófogadó.

– Azért csak otthon volt néha a mamád?

Sarah grimaszt vágott. – Ő és apu… a másik papámra gondolok, majdnem mindig veszekedtek. Olyankor aztán mami elment, és a papa is.

Blake ebből nem tudott meg sokat. Felállt, és idegesen kezdett fel és alá járkálni a szobában.

Sarah titokban figyelte.

– Milyen magas vagy! – dünnyögte.

Blake megállt, és kíváncsian nézett rá. – Te meg kicsi vagy.

– Majd megnövök – ígérte Sarah. – Tartasz lovakat?

– Igen, tartok.

Az arca felderült. – Tudok lovagolni!

– De itt nem fogsz!

A kislány szeme szikrázott. – Minden lovat megülök.

Blake nagyon lassan Sarah elé térdelt, míg tekintetük találkozott. Sarah-nak a szeme sem rebbent. – Nem! – mondta Blake határozottan. – Te azt fogod tenni, amit én mondok, ellenvetés nélkül. Ez az én lakásom, és itt én határozom meg a szabályokat. Megértetted?

Rövid vonakodás után a gyerek durcásan azt mondta: – Rendben.

Blake megérintette az orra hegyét.

– Nem szabad durcáskodni. Nem tudom, hogy leszünk meg együtt. Az ördögbe is, nem tudok gyerekekkel bánni.

– Elvisz az ördög, ha rossz vagy – válaszolta Sarah tárgyilagosan. – Mami barátai ezt gyakran mondták, és azt is, hogy „átkozott”, és azt is, hogy „kutya kölyke”…

– Sarah! – Blake kijött a sodrából ennyi csúnya szó hallatán.

– Vannak teheneid? – kérdezte minden átmenet nélkül Sarah.

– Néhány – morogta Blake. – A mamád barátai közül ki használt ilyen kifejezéseket?

– Csak Trudy – mondta Sarah csodálkozó szemmel.

Blake füttyentett, és Mrs. Jacksonhoz fordult, aki épp belépett a szobába, és kávét, Sarah-nak tejet és süteményt hozott.

– Kávét kérek – mondta Sarah. – Maminál szabad volt kávét innom.

– Gondolhattam volna – mondta Blake. – Nálam nem fogsz kávét inni! Az nem gyerekeknek való.

– Ha akarom, úgyis kapok kávét – válaszolta Sarah erőszakosan.

Mrs. Jackson rámeredt a kislányra, aki egyszerre négy süteményt gyömöszölt a szájába, mintha napok óta nem evett volna.

– Ha maga felmond, vagy csak megpróbál felmondani – mondta Blake a házvezetőnőnek –, akkor Isten legyen magához irgalmas.

– Felmondani? Most, amikor érdekes lesz itt az élet? – Mrs. Jackson fölvetette a fejét. – Szóba sem jöhet.

– Mikor ettél utoljára, Sarah? – kérdezte Blake a kislánytól, amikor újabb adag süteményt vett le a tálcáról.

– Vacsoráztam, mielőtt idejöttünk volna.

– Ma nem kaptál reggelit, és ebédet sem?

Sarah megrázta a fejét. – Finomak a sütemények.

– Meghiszem azt. – A férfi sóhajtott. – Mrs. Jackson, gondoskodjék korán a vacsoráról, különben rosszul lesz a gyerek a süteményektől.

– Igenis, uram. A vendégszobát is mindjárt előkészítem. De hol vannak a ruhái? Hol a bőröndje?

– Az ügyvéd nem hozott semmit. Hagyja, hogy ma alsóneműben aludjék. Holnap azután bemehet vele a városba ruhát vásárolni.

– Én? – Mrs. Jackson rémült szemeket meresztett.

–Valakinek fel kell áldoznia magát – mondta Blake határozottan. – És a főnök én vagyok.

Mrs. Jackson összeszorította az ajkát. – Én nem tudom, mit lehetne vásárolni.

– Akkor menjen vele Mrs. Donaldson üzletébe. King Roper és Elissa is onnan öltöztetik a kislányukat King ugyan panaszkodott a magas árak miatt, de ez éppen úgy nem ijeszt el bennünket, mint őket.

– Igenis, uram.

Mrs. Jackson el akarta hagyni a szobát.

– Egyébként, Mrs. Jackson, hová tette a hetilapot? – Az újság általában kedden délelőtt szokott megjönni. – Szeretném megnézni, megjelent-e a hirdetésünk.

– Nos, én nem akartam felizgatni….

– Hogy tudna engem egy hetilap felizgatni? Hozza be, kérem!

– Rendben, ha akarja. Itt van, főnök! Ha nincs ellene kifogása, még a dühkitörés előtt eltűnök. – Blake rámeredt a lap első oldalára. Egy arcot látott rajta, amely oly régóta követi őt.

– Baker könyvüzletében fog dedikálni a szerző, Meredith Calhoun – olvasta a fénykép mellett.

Blake ijedten szemlélte a képet. Ez a szépség egyáltalán nem hasonlított ahhoz a sovány, jelentéktelen nőhöz, akit ő egykor megsértett. Barna haja elegáns kontyba tűzve, kiugró arccsontja fölött komolyságot sugárzó, szürke szempár. Halvány blúza felett világos kiskabátot viselt. Kifejezetten elragadó jelenség volt. Szelíd és – huszonöt éve ellenére – még teljesen kislányos.

Blake gyorsan átolvasta a pályafutást bemutató, és legújabb könyvét, az A kiválasztottak című regényt méltató cikket, majd letette a lapot. A férfi ismerte Meredith minden regényét.

Kereste benne a múlt emlékeit, vagy legalább egy utalást kapcsolatuk megszakadására. A lány érzései azonban rejtve maradtak számára. Egyik regényhősben sem fedezte fel azonban önmagát.

Sarah Jane is megnézte a fényképet. – De szép ez a hölgy! – Az újság fölé hajolt, és egy szót keresett a kép alatti hasábon: – K.. .ö.. .n… y..v – olvasta el büszkén.

– Jól van. – Blake a névre mutatott. – És itt mit ír?

– M..e..s…meseszép – mondta gyorsan.

Blake-nek mosolyognia kellett. – Meredith –javította ki. – Az írónő neve.

– Volt egy könyvem, amely három medvéről szólt – mesélte Sarah. – Azt is ő írta?

– Nem, ő felnőtteknek ír könyveket. Edd meg a süteményt, aztán tévézhetsz.

– Szeretném a Mr. Rogerst és a Szezám utcát megnézni. – Blake a homlokát ráncolta. – Micsodát?

– Az van a tévében.

– Rendben, bekapcsolhatod.

Kiment a szobából anélkül, hogy a kávéra gondolt volna. Rosszul tette, mert Sarah Jane felfedezte a kávét a kannában, és tölteni akart magának, mialatt Blake telefonálni próbált. Amikor Sarah kiáltását meghallotta, a mondat közepén visszaejtette a hallgatót a villára.

Sarah torkaszakadtából ordított. A ruháját átitatta a kávé, a szőnyeg, a dívány is bepiszkolódott.

– Nem megtiltottam, hogy a kávéhoz nyúlj? – Blake Sarah elé térdelt. A kislány szerencsére nem égette meg magát. Az ijedség nagyobb volt, mint a sérülés.

– Csak egy kis kávét szerettem volna – jajgatott sírva Sarah. – A szép ruhám!

– És nem ez az egyetlen, ami tönkrement – mondta Blake rosszallóan, hirtelen a térdére fektette Sarah-t, és a fenekére húzott.

– Ha azt mondom, hogy „nem”, akkor azt úgy is gondolom. Megértetted, Sarah Jane Donavan?

Sarah meglepetten abbahagyta a sírást, és gyanakodva bámult Blake-re. – Így hívnak most engem?

– Mindig is ez volt a neved – válaszolta. – Téged Donavannak hívnak.

– Nagyon szeretem a kávét – mondta szipogva a kislány.

– Megmondtam, hogy nem szabad kávét innod.

Sarah mélyet lélegzett. – Rendben. – Felemelte a kávéskannát, hogy az asztalra tegye. – Fel fogom törülni – mondta. – Maminál is mindig magamnak kellett a piszkot eltakarítani.

– Ez még nem való neked, prücsök. Csak tudnám, mit adunk rád, míg ezeket a ruhákat kimossák.

Mrs. Jackson is bejött a szobába. Rémülten emelte kezét a szájához. – Te szentséges ég!

– Gyorsan törülközőket! – parancsolta Blake.

Hamarosan rendet teremtettek, és Sarah Jane-t törülközőbe csavarták. Blake átengedte Sarah-t Mrs. Jacksonnak, és néhány perc nyugalmat engedélyezett magának dolgozószobája bezárt ajtaja mögött. Az volt az érzése, hogy mostantól kezdve mind kevesebb lesz a nyugodt perce.

Nem volt abban biztos, hogy az apaszerepnek eleget tud-e tenni. A felelősségérzet új fogalom volt számára.

Azt máris láthatta, hogy leánya az ő akaratosságát és konokságát örökölte. Lesz még vele tennivalója! Mrs. Jackson sem ért jobban a gyerekekhez, mint ő, és így nem sok hasznát veheti majd.

Ehhez a gondhoz még egy másik is csatlakozott. Az újságcikkben az állt, hogy Meredith Calhoun egy teljes hónapra jön Jacks Cornerbe. Ez alatt a hosszú idő alatt valószínűleg találkozni fog vele, és akkor feltépődnek majd a régi sebek. Ha erre gondolt, vegyes érzelmek kerítették hatalmukba. Azon töprengett, vajon Meredith ugyanúgy gondolkodik-e,

mint ő, vagy pedig, miután hírnévre és vagyonra tett szert, minden őrá való emlékezést örökre elűzött magától. Blake azonban akkor is látni akarta, ha Meredith még mindig gyűlöli őt.

2.fejezet

Blake és Mrs. Jackson vacsora közben keveset beszélt egymással. Ez a szokás is meg fog változni mostantól kezdve. Jane ugyanis szünet nélkül kérdésekkel hozakodott elő. Az egyik miért a másikat követte, míg Blake majdnem kétségbeesett. Ha csak jelezni próbálta, hogy elérkezett a lefekvés ideje, Sarah már dührohamot kapott. Mrs. Jackson megkísérelte engedelmességre bírni a kislányt, de Sarah erre még hangosabban ellenkezett. Blake úgy oldotta meg a dolgot, hogy felkapta, és a szobába vitte.

Mrs. Jackson segített neki levetkőzni, és Blake megkönnyebbülten állt Sarah ágya mellett, hogy végre jó éjszakát kívánhat neki.

– Te nem szeretsz engem – mondta Sarah szemrehányóan.

Blake észrevette dacos arckifejezését, de nem akarta megtörni büszkeségét, mert arra még szükség lesz, amikor megnő.

– Még nem ismerlek – mondta elgondolkodva. – Ahogy te sem ismersz engem. Az emberek egyik pillanatról a másikra nem válnak barátokká. Ahhoz idő kell, prücsök.

Sarah teljesen bebújt a takarók alá, és onnan kíváncsian méregette Blake-et. Valószínűleg gondolkodott apja szavain. – Te nem gyűlölöd a kisgyerekeket, ugye? – kérdezte végül.

– Nem, csak nem szoktam hozzájuk. Már régóta egyedül élek.

– Mamit szeretted?

Erre a kérdésre már nehezebb volt válaszolni. – Gyönyörűnek találtam, és feleségül vettem.

– Engem nem szeretett – közölte vele bizalmasan Sarah. – Tényleg maradhatok nálad? Nem kell visszamennem Brad apuhoz?

– Nem, nem kell visszamenned. Nekünk még alkalmazkodnunk kell egymáshoz, Sarah, de majd megszokjuk egymást.

– Nagyon félek a sötétben – vallotta be a gyerek.

– Akkor égve hagyjuk a lámpát.

– És ha kísértet jön?

– Akkor megölöm – mosolygott Blake.

– Te nem félsz a kísértetektől?

– Dehogy félek.

Sarah most először mosolyodott el. – Akkor jó. – Egy percig bámulta a férfit, majd arcára mutatott. – Ni, forradás van az arcodon!

Blake szórakozottan megérintette a forradást. – Valóban. – Már régóta nem zavarta, ha a forradásról esett szó. Csak arra nem gondolt szívesen, hogy miként keletkezett. – Jó éjszakát, prücsök.

Blake nem mondott mesét Sarah-nak elalvás előtt, mert nem ismert olyat, ami gyereknek való lett volna. A párnákat sem igazgatta meg, és nem is ölelte meg a gyereket. Úgy látszott, hogy a kislány nem is várja ezt

el. Valószínű, hogy eddig sem volt túl sok szeretetben része. Sarah úgy viselkedett, mint akit gyakran hagytak magára.

Blake lassan visszament a dolgozószobájába, hogy befejezze azokat a munkákat, amelyeket Sarah érkezésekor későbbre halasztott. Holnap Mrs. Jacksonnak kell majd mindennel törődnie.

Jacks Corner középnagyságú város Oklahoma államban. Blake irodája a nagy, modern bevásárlóközpontban volt. A Sarah érkezése utáni napon Blake és elnöksége egy új terven dolgozott, amikor a titkárnő izgatottan jelentette Blake házvezetőnőjének hívását.

– Megmondtam, Daisy, hogy csak akkor hívjon, ha nagyon fontos dologról van szó – mondta a férfi.

A fiatal, szőke asszony habozott. – Ahogy parancsolja.

Blake elnézést kért, és dühösen kiment az előszobába, felvette a kagylót, és mérgesen pillantott Daisyre.

– Igen, Amie, mi történt? – kérdezte kurtán.

– Felmondok – lihegte Mrs. Jackson.

– Ó egek, most ne!

– Hallja ezt? – kérdezte az asszony.

Blake hallhatta, amint Sarah teli torokból ordít.

– Honnan telefonál? – kérdezte.

– Donaldson ruhabutikjából. Ez így megy már öt perce. Nem akarom azt a ruhát megvenni, amit ő szeretne, és nem tudom rávenni arra, hogy hagyja abba az ordítást.

– Üssön a fenekére!

– Mindenki szeme láttára? – Mrs. Jackson hangja olyan volt, mintha Blake azt kérte volna tőle, kösse a gyereket hajánál fogva egy mozgó járműhöz. – Ez szóba sem jöhet.

Blake valami érthetetlent mormogott. – Rendben van, rögtön indulok. – Majd arra kérte titkárnőjét, hogy folytassák nélküle az értekezletet.

Tíz perccel később Blake a gyerekbutiknál volt.

Szerencséjére talált parkolóhelyet Mercedese számára, egy piros Porsche mögött. Csodálkozva állt meg egy pillanatra, és azon gondolkodott, hogy kié lehet az autó.

– Jaj, hála istennek! – Mrs. Jackson azonnal rávetette magát, ahogy az üzletbe lépett. – Csináljon valamit, hogy elhallgasson.

Sarah a padlón feküdt, kisírt szemmel, csapzott hajjal. Ahogy megpillantotta Blake-et, dührohama pillanatok alatt elmúlt. – Nem akarja azt a fodros ruhát megvenni! – jajveszékelte, és nagyon nőiesen csücsörítette száját.

Egek, gondolta Blake, ezt már akkor megtanulják, mielőtt járni tudnának!

– Miért nem akarta megvenni neki azt a fodros ruhát? – kérdezte Mrs. Jacksontól. Ezek a szavak akarata ellenére csúsztak ki a száján, és Mrs. Donaldson a pult mögött állva elmosolyodott.

Mrs. Jackson idegesen köhécselt. – Nagyon drága, és nem arra való, hogy az udvaron játsszon benne.

Blake felsegítette Sarah-t, és eléje térdelt.

– Nem szeretem a dührohamokat – mondta. – Legközelebb Mrs. Jackson el fog verni, mindenki szeme láttára – tette hozzá, miközben egy pillantást vetett a rendíthetetlen házvezetőnőre.

Mrs. Jackson elpirult, és Mrs. Donaldson nevetésben tört ki.

Mialatt Mrs. Jackson megjegyzéseken töprengett, két nő lépett a butikba. Blake azonnal felismerte Elissa Ropertet. Barátjának, King Ropertnek volt a felesége.

– Blake – mondta Elissa mosolyogva. – Régóta nem láttunk. Mit csinálsz itt? És Mrs. Jackson? És ki ez a kislány?

– Ez a lányom, Sarah Jane – mutatta be a gyereket. – Éppen most volt dührohamuk.

– A gyereknek! Nem nekem – magyarázta Mrs. Jackson. – Én felmondok, mert nehezemre esik ezt az állást betölteni.

– Felmond, Amie? Ezt sosem hiszem el – mondta valaki vidáman. Blake szíve ugrálni kezdett. Nem törődött Sarah kérdő tekintetével, gyorsan felállt, hogy láthassa a hang gazdáját.

Meredith Calhounnal találta szembe magát. Kék ruhája felett fehér kiskabátot viselt. Nagyon előkelő, okos és gyönyörű volt. Magas, melle feszes, dereka karcsú, csípője telt. Hosszú lábán selyemharisnyát és elegáns fehér szandált viselt. A látvány kínos vágyat ébresztett Blake-ben.

– Merry! – kiáltott fel Mrs. Jackson lelkesen, és átölelte a lányt. – Milyen régóta nem láttuk egymást.

Meredith és a házvezetőnő még abban az időben kerültek közel egymáshoz, amikor a lány gyakran látogatta meg keresztapját, aki Blake nagybátyja volt.

– Túl régóta, gondolom, Amie – mondta Meredith. – Semmit sem öregedett!

– De maga igen – mosolygott Mrs. Jackson. – Azóta felnőtt lett.

– És híres írónő – vetette közbe Elissa. – Blake, emlékszel a sógornőmre, Bessre? Meredith náluk szállt meg.

– Éppen most vették meg a mellettünk lévő házat – erősítette meg Blake, csak hogy mondjon valamit. Nem talált szavakat, hogy kifejezze érzéseit, amelyek a lány megpillantásakor elborították. Mennyi év, mennyi fájdalom! Azzal viszont rögtön tisztában volt, hogy Meredith nem érez semmit iránta.

– Nina visszajött hozzád a kislányával? – Elissa próbálta leplezni, mennyire meglepődött.

– Nina az év elején meghalt. Sarah most nálam lakik. – Nehezen tudta tekintetét Meredithről levenni. – Rémesen nézel ki, Sarah. Menj a fürdőszobába, és mosd meg az arcodat!

– Gyere velem! – mondta Sarah.

– Nem megyek.

– Akkor én sem megyek!

– Elkísérem – ajánlkozott Mrs. Jackson mártírhangon.

– Nem! Te nem akarod, hogy megvegyük a fodros ruhát. – Sarah Meredithre mutatott. – Őt láttam az újságban – mondta. – Könyveket ír. Apu mondta.

Meredith nem nézett Blake-re. Olyan sok idő után most váratlanul találkoztak, ami elég volt ahhoz, hogy teljesen elnémuljon. Szerencsére megtanulta, hogy elrejtse érzelmeit.

Blake Donavannak nem szabad meglátnia, hogy még mindig milyen sérülékeny. Sarah odalépkedett Meredithhez, és elragadtatva nézett rá.

– Tudsz meséket mondani?

– Ó, azt hiszem, tudok. – Rámosolygott a kislányra, aki annyira hasonlít Blake-re. – Egész piros a szemed, Sarah. Ne sírj!

– De én azt a fodros ruhát akarom, meg ünnepséget, és kisgyerekeket, hogy játszhassak. Mindig egyedül vagyok. ők ketten nem szeretnek engem – mutatott rá Blake-re és Mrs. Jacksonra.

Megfogta Meredith kezét. – Velünk jöhetsz. – Apja felé fordulva, kihívóan hozzátette: – Nézd csak, mosolyog. Ő mossa meg az arcomat!

– Nem haragszol? – Blake most először nézett Meredithre.

– Nem. – Meredith kerülve Blake tekintetét, hagyta, hogy Sarah az üzlet végében lévő kis fürdőszobába vezesse.

Blake zavartan félreállt, és a ruhákat szemlélte. Elissa odament hozzá. Évekkel ezelőtt, amikor megismerkedett Blake-kel, kicsit félt tőle, de időközben jobban megismerte, mert a férje barátja volt.

– Mióta van nálad Sarah? – kérdezte Elissa.

– Tegnap délutántól – válaszolta. – Mindenesetre nekem úgy tűnik, mintha már évek óta nálam volna. Valószínűleg majd hozzá fogok szokni, de éppen elég baj van vele.

– Megfélemlített és magányos gyermek. Ha már egy kicsit beleszokott az új helyzetbe, megjavul majd, és alkalmazkodni fog hozzád.

– Addigra valószínűleg összeroppanok – mondta Blake. – Éppen most kellett egy fontos elnökségi ülést megszakítanom csupán azért, mert Sarah fodros ruhát akart vásároltatni.

– Miért nem veszed meg? Jövő héten eljöhetnétek Danielle születésnapjára. Biztosan nagyon hasznos volna, ha hasonló korú gyermekekkel kötne ismeretséget.

– Ráül majd a tortára, és szétveri a házat – nyögte Blake.

– Nem, ilyet nem tesz. Még nagyon kicsi.

– Az én szobámat viszont tíz perc alatt felfordította – biztosította Elissát.

– Ez rendjén való. Az én lányomnak ehhez csak öt percre volna szüksége – mondta nevetve az asszony.

Ebben a percben Meredith és Sarah visszatért. – Ide nézz, mit ajándékozott nekem Merry! – Sarah elragadtatva lengetett egy hófehér zsebkendőt. – Az enyém ez a csipkés zsebkendő.

Blake megcsóválta a fejét, amikor Sarah hirtelen megfordult, és megragadta a kért ruhát.

– Ez az enyém! Akarom! Kérem! – Majd másképp próbálkozott. Rimánkodva nézett apjára, és azt mondta: – Olyan remekül illik az új zsebkendőmhöz.

Blake nevetett, de azután összeszedte magát.

– Mi a véleménye, Mrs. Jackson?

– Ha megveszi Sarahnak a ruhát, maga lesz a hibás – hangzott a válasz.

– Az ember tényleg ne engedjen, ha a gyerekek dührohamot kapnak– avatkozott bele Mrs. Donaldson. – Én már csak tudom. Négy gyerekem van.

Blake ránézett Mrs. Jacksonra. – Nem kellett volna elkezdenie. Miért mondta neki, hogy nem kaphatja meg azt a ruhát?

– De hiszen már mondtam. Túl drága, ebben nem engedem játszani.

– Most láthatja, mit okozott – morgott Blake Mrs. Jacksonra.

– Soha többé nem megyek vele vásárolni. A jövőben nyugodtan engedje át ügyei intézését másnak, és törődjön maga a leányával – veszekedett Mrs. Jackson.

– Mit mondhatnék egy olyan asszonyról, aki nem képes egy gyereknek ruhát vásárolni?

– Sarah nem akármilyen kisgyerek, ő egy kis Donavan, ezt senki nem vitathatja – mondta a házvezetőnő.

Ennek hallatára melegség öntötte el Blake szívét. Ránézett a gyerekre, és be kellett vallania, hogy az valóban tőle örökölte jellemvonásait: a konokságot és a jó ízlést. – Megkapod a ruhát, Sarah.

– Ó, nagyon köszönöm! – kiáltotta túláradó boldogsággal Sarah, és olyan ragyogó mosollyal jutalmazta Blake-et, hogy az a Mercedesét is odaadta volna a ruháért. – Ezt még megbánja – morogta Mrs. Jackson.

– Hallgasson, kérem – mondta Blake. – Maga a hibás.

– Rendben. Most hazamegyek.

– Menjen csak! És ne égesse oda az ebédet, Mrs. Jackson – kiáltotta utána Blake.

– Nálam a szendvics nem ég le. Ma ugyanis mást nem kap.

– Akkor kidobom.

– Na végre!

Blake mérgesen nézett Mrs. Donaldsonra és Elissára, akik mosolyukat próbálták elrejteni. A Donavan és házvezetőnője közötti csetepaté megszokott volt, és mindketten vidám dolognak tartották.

Meredith Elissához fordult. – Sietnünk kellene. Bess már vár bennünket, hogy érte menjünk a kozmetikushoz.

– Rendben – nevetett Elissa. – Csak még megveszem Danielle-nek ezt a zoknit.

Meredith Blake-kel és a lányával maradt.

– Hát nem szép? – Sarah maga elé tartotta a ruhát, és körbetáncolt vele. – Hát nem úgy festek ebben, mint egy mesebeli hercegnő?

– Nem egészen – mondta Blake. – Még cipőre és néhány dologra van szükséged.

– Nagyszerű. – Sarah a polcokat kezdte szemlézni.

– A gyerekek már ebben a korban ennyire érdeklődnek a ruhák iránt? – kérdezte Blake Meredithtől, aki most egyedül állt.

– Nem tudom. Honnan tudhatnám. Nekem…

Blake megérintette a karját, de Meredith hirtelen összerándult, és olyan szemmel nézett rá, amelyben harag, bosszúság és fájdalom vegyült. – Nem felejtettél el? – suttogta.

– Azt hitted, el tudlak felejteni? – Meredith bizonytalanul nevetett. – Te voltál az oka, hogy eddig nem tértem vissza. Most is majdnem lemondtam erről, de belefáradtam az állandó bujkálásba.

Blake nem tudta, mit válaszoljon. Meredith vallomása váratlanul érte. Nem gondolta, hogy ennyire megharagította a lányt. Hiába kutatta arcán az ismerős vonásokat.

– Megváltoztál – mondta nyugodtan.

Meredith felemelte a fejét, és a férfi a szemébe nézett. Düh lobogott benne. – Ó igen, megváltoztam. Felnőtt lettem. Most már biztonságban lehetsz tőlem. Ezúttal nem foglak követni, mint egy őrült.

A célzás talált. A végrendelet felolvasásakor ugyanis Blake azt vetette a lány szemére, hogy fut utána, és még rosszabbat is. A múltra való utalás elkeserítette Blake-et. Visszavágott: – Remek. Nem adnád ezt írásba?

– Menj a pokolba!

Blake kijött a sodrából, de nem jutott eszébe semmi, amivel visszavághatott volna. Ebben a pillanatban odajött Sarah, karján egy halom ruhával. – Nézzétek csak, hát nem szépek? Mind az enyém lehet?

– Persze – egyezett bele Blake szórakozottan.

Meredith elfordult. Mosolyognia kellett. Ez volt az első eset, amikor vissza tudott ütni a férfinak. Blake többé már nem tudja őt megfélemlíteni!

– Mehetünk? – kérdezte Elissa.

– Igen. Talán még látjuk egymást, Blake.

– Ne menj el! – Sarah odafutott a lányhoz, és megragadta a szoknyáját. – Leszel a barátnőm?

A gyerek nem sejthette, mennyire fájt neki, hogy Blake lánya, a gyerek, akit ő szülhetett volna neki, ennyire ragaszkodik hozzá. Meredith letérdelt Sarah elé, és kiszabadította szoknyáját a kis kézből. – Nekem most mennem kell. De újra találkozunk, Sarah. Rendben?

– Te aranyos vagy. Rám nem mosolyog senki.

– Mrs. Jackson ma este rád fog mosolyogni, ígérem neked – mondta Blake. – Különben az életben nem fog többé mosolyogni – sziszegte halkan a foga között.

– Te sem mosolyogsz – vádolta Sarah.

– Ártana az arcomnak – mondta Blake. – Nos, szedd össze a holmidat, hogy hazamehessünk.

Sarah sóhajtva nézett Meredithre. – Meg fogsz látogatni?

Meredith elsápadt. Abba a házba belépni, ahol Blake őt megalázta és megsértette? Az ég szerelmére!

– Te eljöhetsz Danielle-hez, Sarah – avatkozott bele Elissa a beszélgetésbe, és Meredith rögtön megérezte, Elissa ismeri az egész történetet Kingtől.

– Ki az a Danielle? – kérdezte Sarah.

– A kislányom. Négyéves – magyarázta Elissa.

– Én négy leszek. Tud gyerekverseket szavalni? Én tudok. An-tan-té-nusz…

– Majd felhívom a papádat, hogy vigyen el Besshez, akinél Meredith lakik, és ahová mi is el szoktunk látogatni Danielle-lel.

– Úgy szeretném, ha volna barátnőm – magyarázta Sarah. – Tényleg megkeressük? – kérdezte apját.

– Persze – válaszolta Blake.

Meredith elfordult, a szíve vadul vert, idegesen és félénken nézett körül.

– Viszontlátásra, Merry – kiáltott utána Sarah.

– Viszontlátásra, Sarah Jane. – Meredith mosolyogni próbált, de Blake-et pillantásra sem méltatta.

Blake udvariasan elköszönt. Nagyon szíven ütötte, hogy Meredith rá sem pillantott.

Megfigyelte, hogy helyezkedett el a piros Porschében. Nem volt már az a hajdani kislány. Vajon ártatlan-e még, vagy már megtanította valaki a szerelem csodaszép játékaira? Tőle ugyanis érintetlen maradt. De hiszen ő goromba volt, és megfélemlítette!

Nem akarta pedig, csak hát még ő is tapasztalatlan volt. Nina volt az első asszony az életében, de Meredithtel volt az első bizalmas, bár be nem teljesedett együttléte. Fel is tette magának a kérdést, vajon Meredith tudta-e, hogy mennyire tapasztalatlan ő is.

Még ma is érzi a száját, és maga előtt látja alabástrom mellét, mely felkínálkozott neki, miután kigombolta a ruha felsőrészét. Akkor, éppen abban a pillanatban vesztette el önuralmát. Egy félénk, ártatlan leány számára az ő szenvedélye félelemkeltő lehetett.

Blake a lányához fordult, miközben az emlék még elhomályosította tekintetét. Úgy tűnt, egy örökkévalóság múlt el azóta, hogy az esőben Meredith megjelent az istállóban, hogy Blake nagybátyját megkeresse.

3. FEJEZET

Öt évvel ezelőtt, egy tavaszvégi napon történt. Blake egyik emberének segített az istállóban egy beteg lovat kezelni. Amikor Meredith bejött, hogy megkérdezze, hol van a nagybátyja, Blake éppen egyedül volt. Esett, és ők beszorultak az istállóba, mialatt kint heves vihar tombolt.

A lány fehér nyári ruhát viselt, amely elől gombolódott. Amikor Meredith kinyújtózott, testének minden vonala kirajzolódott, a ruha a térde fölé csúszott, és szabaddá tette hosszú lábát.

Karcsú, elegáns lábának és testének lágy vonalai láttán Blake vágyakozva bámult Meredithre. Tudta, hogy neki csak Ninára szabadna gondolnia, aki szőke és szép, és az övé. Meredith jelentéktelen, félénk és egyáltalán nem az a nő, aki érdekelte volna. Mégis, amikor annak idején ránézett, felébresztette benne a testi vágyat. Ez a felismerés megijesztette, és ellenállhatatlanul ahhoz a helyhez vonzotta, ahol a lány a széles kapuboltozat alatt az eső elől menedéket keresett.

Meredith megérezte, mi játszódik le benne. Megfordult, vágy csillant a tekintetében, mielőtt még a szemét lesütötte volna. – Jó nagy vihar van, nem? – mondta zavartan. – Épp haza készültem, csak még néhány kérdést akartam feltenni Dan bácsinak.

– Elég gyakran vagy itt – állapította meg Blake majdnem dühösen, mert teste szörnyen gyötörte.

Meredith elpirult. – Segít nekem egy cikket írni a diákújság számára – válaszolta –, és egy könyvhöz is segít ismeretanyagot gyűjteni.

– Egy könyvhöz – gúnyolódott Blake. – Hiszen alig vagy húszéves.

Meredith felszegte a fejét. Világosszürke szeme szikrákat szórt.

– Úgy beszélsz velem, mintha még gyerek volnék.

– Időnként úgy festesz. – Tekintete a lány befont hajára siklott, amit szalaggal kötött át. – Tizenkét évvel vagyok idősebb nálad. – Lassan ellökte magát a faltól, és a lány vágyakozó tekintete láttán közelebb lépett hozzá.

Ez a könyörgő tekintet volt az, ami izgalomba hozta. Sohasem hitte volna, hogy Ninán kívül más nőre is vonzó hatást tud gyakorolni. A forradás, amelyet Meredith miatt szerzett, nem tette éppen szép férfivá.

Blake fogadni mert volna, hogy Meredith még ártatlan, és ha meg is csókolták már, valószínűleg nem túl gyakran. Fölbátorodott ettől a gondolattól. Ezek szerint nincs kivel összehasonlítania, gondolta.

Tekintete a lány finom ívű ajkára esett, és az ösztönzésnek engedve, amelyet akkoriban nem is értett, egyik kezével felemelte az állát, és megcsókolta.

– Blake – lihegte Meredith.

Mi volt ez, félelem vagy megrázkódtatás? Blake nem tudta, mit érez a lány. Igazán nem is érdekelte. Mikor először megérintette száját, fenyegető vágy támadt benne.

– Most ne menj el! – sziszegte. – Gyere ide!

Magához vonta, gorombán és vágyakozva szorította száját a lány ajkára. Még ma is, öt év múltán, emlékezett arra, mit érzett akkor, amikor Meredith hozzásimult. Még ma is érzi testének illatát, ahogy Meredith felegyenesedett, és forró vággyal felkínálta a száját, mialatt az eső dobolt a fejük felett.

Blake-et elbűvölte, valósággal megőrjítette a lány félénk vonakodása. Úgy nyomta Meredithet a falhoz, hogy kívülről már nem lehetett őket látni. Izgatottan szorította testét a lányhoz, csípőjük egymáshoz ért, és Meredith puha melle szorosan préselődött Blake felsőtestéhez.

Érezte, amint a lány gyorsabban lélegzik, hallotta, amint tiltakozik, amikor ruháján keresztül megfogta a mellét. A tapintás megőrjítette. A lány hirtelen engedett, teste ellazult. Szája remegve viszonozta csókjait. Amikor nyelvével szétválasztotta ajkát, a lány megmerevedett, de nem próbált szabadulni öleléséből.

Ez több bátorságot adott neki, kigombolta a ruha felső gombjait, és csak időről időre emelte fel fejét, hogy vizsgálódva megtekintse, mit rejt a ruha. Mellét látva felnyögött, és csókolni kezdte. Meredith levegő után kapkodott, és átölelte. Testének finom illata kihozta a sodrából. Megvadította bőrének forrósága. Kézmozdulatai durvák lettek a forró vágytól, és szája szorosan tapadt a lány kemény mellbimbójára.

Könnyen elképzelhető, hová fajulhattak volna a dolgok. Blake alig hallotta meg Meredith félénk hangját. Csak akkor tért magához, amikor egy közelgő kocsi zajára lettek figyelmesek.

Nehezen lélegezve emelte fel a fejét, és Meredith szemében félelmet pillantott meg. Túl későn vette észre, mit is tett. Felegyenesedett. Mélyet lélegzett, és miközben teste még izzott a kielégítetlen vágytól, tekintetük összetalálkozott.

Meredith pirosló arccal hozta újra rendbe a ruháját. Blake csak most fogta fel, mennyire bensőséges volt ölelésük. Ugyan mi ütött bele? Meredithet és őt magát is megijesztette, mert életében először esett meg, hogy elvesztette az önuralmát. Valóban, az első érzéki élvezetet akkor és ott élte meg, Meredithtel, az istállóban.

A nagybácsi megsejtette, mi történhetett köztük, és ebből úgy kovácsolt tőkét, hogy megváltoztatta végrendeletét. Szeretett keresztlánya és unokaöccse véleménye szerint tökéletes pár lehet…

Néhány nappal később a nagybátyja szívrohamban meghalt. Blake teljesen összetört. A magányosság érzése elnémította. Meredith a szüleivel a közelében volt, de ő ezt alig vette észre, mert Nina ráakaszkodott, és szerelmet színlelt. Blake ugyan már eljegyezte őt, de

még mindig azokkal a szenvedélyes érzelmekkel viaskodott, amelyeket Meredith ébresztett fel benne. A végrendeletet felolvasták, és Blake megtudta, hogy Dan bácsi az üzleti részesedés húsz százalékát, amelyet neki, Blake-nek kellett volna örökölnie, Meredithre hagyta. Csak egy Meredithtel kötendő házasság esetén juthat hozzá.

Blake a részesedés negyvenkilenc százalékát kapta, míg unokatestvérei harmincegy százalékon osztoztak. Egyikük ugyan, aki Texasban élt, egy esetleges pereskedés esetén valószínűleg az ő oldalára állt volna, ha Meredith egyszer ellene foglalna állást, mégis fennállt a lehetőség, hogy mindent elveszít. Nina nevetett. Még ma is emlékszik leírhatatlanul megvető arckifejezésére, amivel Meredithet végigmérte.

Ő azonban még ennél is komiszabbul viselkedett. Az a felismerés, hogy a nagybátyja még a sírból is megpróbálja életét befolyásolni, és az a kínos helyzet, hogy szemtelen unokatestvérei kinevethetik, túl sok volt neki.

– Vegyem feleségül Meredith Calhount? – mondta a végrendelet felolvasása után, és felemelkedett a székéből, hogy a bekövetkező mélységes csendben Meredith elé lépjen. – Te jóságos ég! Egy ilyen szikár, unalmas nőszemélyt? Inkább vesszen el a cégem, a pénzem, minthogy őt feleségül vegyem!

Látta, amint Meredith összerándul, és a megalázó, hangos szavaktól elsápad.

– Ez számításba sem jöhet, Meredith – mondta mérgesen. – Te nem kellesz nekem!

Ha azt várta volna, hogy a lány könnyekben fog kitörni, tévedett. Falfehéren és egész testében remegve, lesütött szemmel megfordult, és korához képest csodálatra méltó méltósággal elhagyta a helyiséget. Később Blake szégyenkezett ezért a kitörésért.

Texasi unokatestvére dühösen nézett rá, majd szó nélkül elhagyta a helyiséget. Így Blake Ninával és a többi unokatestvérrel maradt, akik később pert indítottak ellene, hogy kicsavarják kezéből az üzletvezetést.

Nina azonban mosolygott, mellette maradt, eget-földet ígért, mert biztos volt abban, hogy Blake valamilyen módon visszakapja a részét. Azt tanácsolta, fogadjon ügyvédet.

Ezt meg is tette. Az örökrész megszerzésének egyetlen módja vagy a Meredithtel való házasságkötés, vagy a végrendelet megtámadása maradt. Egyik változatot sem tudta azonban elfogadni. Egy kicsit később, amikor a düh még tombolt benne, látta, hogy Meredith kilép a konyhaajtón. Mrs. Jacksontól búcsúzott el, sápadt és szokatlanul nyugodt volt. Nem úgy nézett ki, mint aki hajlandó lenne szót váltani vele, de Blake a néptelen, árnyékos hátsó udvarban eléje lépett, és elzárta előle az utat.

– Nem kérem a részemet – mondta Meredith anélkül, hogy ránézett volna. – Nem is akartam soha. Fogalmam sem volt a nagybátyád tervéről. Ha tudomásom lett volna róla, megakadályoztam volna. – Valóban? – kérdezte fagyosan Blake. – Talán van esélyed arra, hogy gazdag férfihoz menj feleségül, hiszen szegények vagytok.

– A szegénységnél van rosszabb is, és azok az emberek, akik pénzért házasodnak, nem érdemelnek jobbat. Ezt majd egyszer te is tapasztalni fogod.

– Igazán? – Durván megragadta a lány karját. – Mire célzol?

– Arra, hogy Nina azt szeretné megkapni, ami a tied, és nem téged akar. – Szomorúan mosolygott.

– Nina szeret engem – jelentette ki Blake.

– Nem szeret – mondta a férfinak Meredith.

– Egyáltalán mi közöd ehhez? – szidta a lányt. – Az utóbbi két hónapban nem tudtam egyetlen lépést sem tenni anélkül, hogy ne találkoztam volna veled. Mindig utamban vagy. Mi van, úgy gondolod, hogy egy csók nem elég? Többet akarnál?

A valóságban éppen fordítva volt. Blake kétségbeesetten kívánta Meredithet, és dühösen próbálta őrjítő vágyát palástolni.

Dühében karjába rántotta Meredithet.

– Ne távozz üres kézzel! – tette hozzá. Minden vadságát és zaklatottságát kiélte ebben a csókban. Még egyszer a lány szemére vetette, azért fut utána, hogy a nagybátyja pénzét megszerezze. Azután elengedte, sarkon fordult, és magára hagyta a zokogó Meredithet. Blake ma már több tapasztalattal rendelkezett, de már késő volt. Életének legszebb percei azok voltak, amikor Meredithet az istállóban megölelte, azon a rég letűnt délutánon. A végrendelet felnyitása után goromba volt, mert úgy érezte, hogy a nagybátyja és Meredith elárulta őt. Szomorú is volt egyben, mert Meredithet jobban kívánta, mint Ninát. A tisztessége megkívánta, hogy Ninát feleségül vegye. Meredithet menekülésre kényszerítette, hogy megszabaduljon a kísértéstől. A szíve mélyén érezte, hogy már nem sokáig bír Meredithnek ellenállni.

Egy héttel azután, hogy Meredith elment, egy ügyvéd átadta Blake-nek a lány örökrészét. Törvényesen írták a javára, minden anyagi követelés nélkül. Blake azonnal oltárhoz vezette Ninát.

Házaséletük a megszokott mederbe terelődött. Ha együtt feküdtek az ágyban, Nina mindig bájosan mosolygott. Igen, mindig csak mosolygott – egészen addig a napig, amikor az unokatestvérei által kezdeményezett per a bíróság előtt kezdetét nem vette. Nina nem látott kiutat. Elhagyta Blake-et, és elvált tőle. A férfi aztán bánhatta elhamarkodott döntését.

Ha jól meggondolja, Meredith iránta tanúsított viselkedése a gyerekbutikban egyáltalában nem volt meglepő. Tudja, mennyire megsértette. Valószínű, hogy azóta a lánynak nem volt szeretője, és nem is vágyott erre, mert ha mindent begyógyít is az idő, biztos, hogy csúnya forradások maradtak benne vissza. Ezek a gondolatok súlyosbították Blake bűntudatát. Abban sajnos nem reménykedhetett, hogy Meredith alkalmat fog adni neki az akkori események magyarázatára. Az érzelmeit világosan kifejezésre juttatta. Saját elhatározásából nem fog elmenni hozzá.

Blake mélyet sóhajtott. Hihetetlen, hogy egy férfi mennyire önmaga ellenségévé képes válni! – gondolta. Talán mégis igaza volt Dan bácsinak. Ha elvettem volna Meredithet, ő szeretett volna engem. Kis idő múlva én is képes lettem volna arra, hogy viszontszeressem. A dolgok azonban úgy alakultak, hogy ezt valószínűleg soha nem fogom megtudni. Eközben Meredith Calhoun Bess házában videofilmet nézett, de csak félig figyelt a képernyőn történtekre, mert a Blake-kel való váratlan találkozásra gondolt.

A fekete hajú, zöld szemű, szemtelenül vidám mosolyú Blake újra feldúlta lelkét. Az utóbbi évek folyamán megpróbált más férfiakkal járni. Ez

azonban nem tartott sokáig. Nem tudta elviselni, ha egy férfi egy csóknál többet akar, és még a csókokat is keserűnek érezte Blake csókja után. Egyrészt félt Blake-től, mert annyi fájdalmat okozott neki, másrészt vágyakozva gondolt vissza az istállóban történt első csókra, az édes vágyra, amely úgy borította el őket, mint egy nyári zivatar. Emiatt a csók miatt eddig még egyetlen más férfi sem volt hatással Meredithre.

Blake lánya óriási meglepetés volt számára. Sarah a véletlen gyermeke volt. Vajon Blake szerette-e még Ninát, kérdezte magától Meredith. Amennyiben igen, úgy ez a gyerek ma vigaszt jelent számára. Nina halálának említésekor arckifejezése és szeme a gyásznak nyomát sem mutatta, pedig mennyire áhítozott arra, hogy Ninát feleségül vehesse, milyen biztos volt abban, hogy az asszony szereti őt.

Meredith felállt, és nyugtalanul kezdett sétálni Bess lakószobájában. Megérezte, hogy Sarah, a meggyötört gyermek ragaszkodik hozzá, és számít arra, hogy keresni fogja őt.

Sarab a saját gyerekkorára emlékeztette. Testvérek nélkül, szegénységben nőtt fel, szülei szó szerint arcuk verítékével keresték meg kenyerüket, majd korán meghaltak. Bess volt az egyetlen barátnője, akinek még rosszabb sorsa volt. Gyerekként találtak egymásra, és felnőtt korukban is jó barátnők maradtak. Amikor Bess egy hétre meghívta magához, szívesen tett eleget a meghívásnak, mert szeretett volna munkájából kissé kikapcsolódni.

Egyáltalán nem vette tekintetbe, hogy Jacks Cornerben találkozhat Blake-kel. King, Elissa, Bess és Bobby ismerték őt. Blake és King a legjobb barátok voltak. Meredith azon töprengett, hogy talán csak azért egyszerűsítette le önmaga előtt a dolgokat, mert találkozni akart Blake-kel, hogy megtudja, vajon félelmei megalapozottak-e, vagy csak bánatának és viszonzatlan szerelmének tünetei. Meg akarta tudni, Blake látványa még mindig szívdobogást okoz-e neki.

Nos, most már tisztában volt mindennel. Minden úgy volt, mint régen. Távol kell tartania magát tőle. Nem kockáztathatja meg, hogy másodszor is visszalopja magát a szívébe. Egyszer elég volt, több mint elég. Ki fogok az útjából térni, és akkor minden rendben lesz, mondogatta magának. A remény azonban, hogy a férfi útjából kitérhet, nem valósult meg. Sarah Jane megszerette Meredithet, és elérte, hogy Blake telefonáljon Elissának a Danielle-hez történő meghívás miatt.

Sarah lassanként kezdte megszokni új otthonát, annak ellenére, hogy még mindig akaratos volt. Blake tudta, hogy Mrs. Jackson nincs befolyással a kislányra. Meredith rögtön megszerette Sarah-t, és a kislány is ragaszkodik hozzá. Mennyivel egyszerűbb volna az élet, ha meg tudnám győzni Meredithet, hogy törődjön Sarah-val, gondolta Blake. Ugyanakkor észrevette, mennyire mélyen érintette Meredithet a viszontlátás. Egy ilyen kísérlet csak régi sebeket tépne fel. Nem akarta Meredithet megbántani, még akkor sem, ha Sarah Jane kifárasztja, és valóban segítségre lenne szüksége a nevelésben.

– Fel kell hívnod Elissát – parancsolta Sarah. – Megígérte, hogy játszhatok a kislányával. Meredithet is szeretném viszontlátni. Ő szeret engem. – Vádlón nézett Blake szemébe. – Te nem szeretsz engem.

– Ezt már megmagyaráztam neked – válaszolta Blake íróasztala egyik sarkán ülve. – Még csak rövid ideje ismerjük egymást.

– Soha nem jössz haza. – Sarah sóhajtott. – És Mrs. Jackson sem szeret engem.

– Éppen úgy nincs gyerekekhez szokva, mint én, Sarah. – Blake elhúzta a száját. – Figyelj ide, prücsök, megpróbálok több időt veled tölteni. De neked is meg kell értened, hogy én nagyon elfoglalt ember vagyok.

– Fel tudnád hívni Elissát? – folytatta Sarah rendületlenül, és hozzátette: – Kérlek, kérlek.

Blake ekkor felvette a hallgatót. Sarah tudta, hogyan kell vele bánni. Már megszokta hangjának csengését, könnyű lépteit, a közös tévénézést. Lehet, hogy egyszer majd sikerül megérteniük egymást. Jelenleg még abban a helyzetben vannak, hogy komoran bámulnak egymásra, és ökölbe szorított kézzel állnak egymással szemben. Sarah semmivel sem volt engedékenyebb, mint ő.

Blake telefonált Elissának, aki szívesen teljesítette Sarah kérését. Megígérte, hogy intézkedik, és Blake személyesen hozhatja el Sarah-t Besshez. A választ majd telefonon jelezni fogja.

Blake és Sarah a telefoncsengetésre várt. Blake azon töprengett, mit szól Meredith Sarah látogatásához. Nyilvánvalóan nem zavarja, mert Elissa öt perc múlva jelentkezett, és közölte, hogy Bess tíz óra körül várja a gyereket. És ráadásul Sarah-t egész napra hívták meg.

– Egész nap ott maradhatok? – kérdezte boldogan.

– Majd meglátjuk. Vigyél magaddal játékokat!

– Nincs játékom. Volt egy mackóm, de Brad apu nem engedte, hogy megkeressem, mielőtt idehoztak volna. – Blake összehúzta a szemét. – Többé ne nevezd így azt az embert – mondta ridegen. – Nem az apád. Az apád én vagyok.

Sarah nagy szemeket meresztett erre a hangra, és Blake rosszul érezte magát, hogy egyáltalán mondott valamit.

– Szólíthatlak apunak? – kérdezte egy kis szünet után a gyerek. Blake majdnem félrenyelt.

– Nekem mindegy – mondta nyugodtan. A valóságban egyáltalán nem volt mindegy neki, sőt hihetetlenül fontos volt számára.

– Rendben. – Sarah kiszaladt a konyhába süteményért. Blake arra gondolt, amit Sarah a játékokról mondott. Az természetes, hogy egy ilyen kis gyereknek szüksége van néhány játékra, töprengett. Elissával beszélnem kell erről. Másnap délelőtt Sarah maga vette fel a fodros ruhát, és lement a földszintre. Blake az ajkába harapott, hogyne nevessen. Sarah fordítva vette fel a ruhát, és nem gombolta be. Még fodros zoknit is húzott, igaz hogy egy sárgát és egy rózsaszínt. A haja kócos volt. Mindent egybevetve zűrzavaros látványt nyújtott.

– Gyere ide, prücsök, hadd öltöztesselek fel rendesen – mondta Blake. Sarah komoran nézett rá. – Rendesen vagyok felöltözve.

– Nem, nem vagy. – Blake felállt. – Ne vitatkozz velem, kicsikém! Kétszer olyan nagy vagyok, mint te.

– Azt kell tennem, amit mondasz?

– Bizony, hogy kell. Mert különben…

– Mit különben? – mondta kihívóan.

– Különben ma itthon maradsz.

Sarah grimaszt vágott, és a szőnyeget nézte. – Na jó.

Blake segített neki felöltözni, zoknit adott rá, és megfésülte.

Amikor Sarah a széken ült, és Blake-re nézett zöld szemével, kicsinek és furcsán sebezhetőnek tűnt. – Még soha nem játszottam kisgyerekekkel. Mami azt mondta, hogy idegesítjük.

Blake nem válaszolt, de el tudta képzelni, hogy gyerekek jelenlétében Nina milyen rosszul érezhette magát.

– Nálad maradhatok? – Sarah kérdése teljesen váratlanul érte Blake-et. Félelem ült a kislány szemében. – Csak nem fogsz engem elküldeni, ugye nem?

Blake-nek össze kellett szednie magát, nehogy valami durva szitok hagyja el száját. – Nem, egészen biztos, hogy nem foglak elküldeni – mondta gyorsan. – Hiszen a lányom vagy.

– Mégsem akartál engem, amikor még kisbaba voltam – lázadozott.

– Hiszen nem is tudtam rólad. – Megint leült, és komolyan megpróbált Sarah-val felnőttként beszélni. – Nem tudtam, hogy van egy kislányom. De most tudom. Te Donavan vagy, és nálam itthon vagy.

– És mindig itt lakhatok?

– Amíg fel nem nősz – ígérte Blake. Aggódva nézett Sarah-ra. – Csak nem akarsz sírni? – kérdezte, amikor a gyerek szeme árulkodóan kifényesedett.

Sarah kijött a sodrából. Dühösen nézett Blake-re. – Én sohasem sírok! Én bátor vagyok!

– Azt hiszem, arra mindig is szükséged volt – dünnyögte gondolatokba merülve a férfi. – Nos, ha menni akarunk, akkor induljunk. És nagyon jól viselkedj! Megmondom Bessnek, hogy csapjon rád, ha nem engedelmeskedsz neki.

– Meredith nem fogja engedni, hogy megverjen – mondta Sarah meggyőződéssel. – Ő a barátnőm. Neked vannak barátaid?

– Egy vagy kettő. – Blake kézen fogta Sarah-t, amikor a hosszú lépcsőn lementek.

– Játszani jönnek hozzád? – kérdezte a kislány komolyan. – Játszhatnának velem is?

– Azt nem hiszem. Ők már felnőttek.

– Ó, én nem akarok elnőtt lenni. Szeretném, ha lenne egy babám!

– Milyen babát szeretnél?

– Egy szépet, hosszú szőke hajút, szép ruhákkal. Beszélgetnék vele. És egy macit. – Szomorúan nézett Blake-re. – Olyat, mint amilyen Mr. Freund. Vágyódom Mr. Freund után. Mindig velem aludt az ágyban. Rettentően félek a sötétben.

– Tudom. – Blake minden este segített Mrs. Jacksonnak lefektetni Sarah-t, és elkergetni a kísérteteket…

Blake kézen fogta Sarah-t, és hallgatta a kislány csacsogását. A gyerekek bájosak, még egy ilyen kemény kis alak is, mint Sarah.

Bess és Bobby háza csodálatos környezetben épült, emeletes téglaépület volt. Birtokukat kis erdő választotta el a Blake-étől. A hosszú bevezető úton ott állt Elissa szürke Lincolnja, Meredith piros sportkocsija és a kék Mercedes, amellyel Bess közlekedett. Blake mögöttük parkolt le. Sarah izgatottan szaladt előre a bejárati ajtóhoz, ahol egy hasonló korú szőke kislány üdvözölte félénken.

– Ez Danielle, Sarah. Már nagyon várt téged – mondta Elissa mosolyogva. – Hallo, Blake, gyere be!

Blake megállt az előszobában, miközben Sarah Danielle-t a nappaliba követte. Danielle egy játékokkal teli ládát hozott elő. Sarah szeme karácsonyi gyertyákhoz hasonlóan fénylett.

Minden egyes játékszerért úgy lelkesedett, mintha először látna ilyesmit. Azonnal letelepedett a szőnyegre, és óvatosan játszani kezdett mindennel. Vizsgálódva simogatta a babákat, és állandóan ismételte, hogy milyen szépek.

– Nincsenek játékai – magyarázta Blake Elissának. – Nem tudtam…

– Az apaságot meg kell tanulni – mondta Elissa. – Ne várd, hogy egyszerre mindent megtanulhatsz.

– Azt hiszem, hogy csak az elején tartok – vallotta be Blake. – Attól féltem, begy Sarah lökdösni fogja Danielle-t, és elveszi tőle a játékokat. Nem könnyű, megszoknia a gyerekeket.

– Sarah megfélemlített gyerek – mondta Elissa –, azonban csodás jellemvonások rejtőznek benne. Amint látod, nagyon szépen játszik.

– Eddig – mormogta kételkedve Blake. Amikor megfordult, Meredith lépett be a szobába. Egy percig habozott, azután mégis csatlakozott hozzájuk.

– Bess elkészítette a kávét – mondta nyugodtan. Zöld, nyári ruhát viselt, ruganyos keble fölött szögletes kivágással.

Kibontott haja hullámokban omlott a vállára. Ebben a ruhában nagyon fiatalnak tűnt, és Blake majdnem felsóhajtott az elmúlt időre emlékezve.

– Itt maradsz egy csésze kávéra? – kérdezte Elissa.

– Azt hiszem, igen. – Nem vette le tekintetét Meredithről. A lány gyorsan bement a nappaliba, hogy Blake nehogy észrevegye, mennyire zavarba tudja őt hozni azzal a nyugodt, szilárd tekintetével.

– Meredith! – Sarah felugrott, és sugárzó arccal, szélesre tárt karral futott Meredithhez, aki felemelte őt, és szeretettel magához szorította. – Ó, Meredith, apu elhozott, hogy játszhassak Danie-vel. Vesz nekem egy új mackót és babát is. Ő a legaranyosabb apa…!

Blake meglepetten bámult Sarah-ra. Most nevezte őt először apának. Valami összeszorult a szíve tájékán, mert érezte, hogy szeretik, és szükség van rá. Ez az érzés új volt számára. Először életében érezte úgy, mintha már nem volna egészen egyedül a világon.

– Ez nagyszerű, drágám. – Meredith letérdelt Sarah mellé, és kisimította a haját az arcából. – Ma reggel nagyon jól nézel ki. Tetszik nekem az új ruhád.

– Ugye hogy nagyon csinos – szólt hozzá Danielle.

– Először fordítva vettem fel a ruhám, de apu átöltöztetett. – Sarah rámosolygott Meredithre. – Itt maradsz játszani velünk? És a babákkal is.

– Nagyon szeretném!

Blake láthatta, hogy Meredith ideges lett, és azon gondolkodik, miként mehetne – Sajnos még a könyvtárba kell mennem anyagot gyűjteni.

– Ó, azt hittem, ma szabadnapos vagy. – Ebben a pillanatban Bess lépett a nappaliba, kávét és süteményt hozott.

– Azért jöttél hozzám, hogy pihenj, és nem azért, hogy dolgozz.

Meredith rámosolygott csinos, szőke barátnőjére. – Tudom. De munka nélkül nem érzem jól magam. Nem ülök ott sokáig.

– Szívesen elviszlek – ajánlotta Blake.

Meredith elsápadt, vissza akarta utasítani a férfit, de Elissa és Bess közbelépett, és addig ugratták és erősködtek, míg lehetetlen volt a férfi ajánlatát visszautasítani. A legszívesebben elsírta volna magát. Blake-kel egyedül egy autóban? Mit beszélnének egymással? Mit tudnának egymással beszélni anélkül, hogy egy új, rettenetes veszekedést ne lobbantanának lángra. A múlt még túl közeli volt Meredith számára. Ha már egyszer hagyta magát rábeszélni, hogy vele autózzon, akkor most már nincs visszaút. Mit is tegyek? – kérdezte önmagától.

4. FEJEZET

Blake megérezte Meredith idegességét, aki nem sokkal később mereven ült mellette. A férfi beindította a motort. Valószínű, hogy korábban elejtett volna valami leereszkedő megjegyzést, de azok az idők elmúltak, amikor még szándékosan próbálta volna megsérteni a lányt.

Meredith fehér bőrtáskájával játszott, idegesen tekerte a keskeny szíjat az ujjára, és kibámult az ablakon.

– Ezt a találkozást Sarah-nak köszönhetjük – állapította meg Blake. – Majd megőrjített, fel kellett hívnom Elissát, hogy a látogatást megszervezzem. – Oldalról egy röpke pillantást vetett Meredithre, azután megint az útra nézett. – Szeret téged.

– Én is szeretem. Kedves gyerek.

– Az, hogy kedves, nem a legmegfelelőbb kifejezés.

– Nem látod, mi rejlik az akaratossága mögött? – Meredith az ülés oldalára csúszott, hogy Blake-re nézhessen anélkül, hogy arccal feléje fordulna. – Megfélemlítették.

– Elissa is ezt mondja. Kitől fél? Tőlem?

– Nem tudom. A helyzetet nem ismerem, és nem is vagyok rá kíváncsi. De nem látszik boldognak. Láttam, hogy Danielle játékaitól mennyire el volt ragadtatva, valószínűleg kevés játéka volt.

– Én nem sokat értek a gyerekekhez, a játékokhoz és a ruhákhoz. Istenem, hiszen néhány nappal ezelőtt még azt sem tudtam, hogy apa vagyok.

Meredith meg akarta kérdezni, hogy Nina miért hallgatta el Sarah létét, a kérdést azonban személyeskedésnek tartotta. Blake mégiscsak az ellensége, így nem engedheti meg magának, hogy életének titkairól faggassa.

Blake legszívesebben cigarettára gyújtott volna, mert ideges lett Meredith kérdéseitől. Változtatott a témán.

– Mrs. Jackson a legnagyobb tisztelőid közé tartozik – jegyezte meg.

– Igazán? Ennek örülök.

– Úgy látszik, sokat keresel a könyveiddel, ha Porschét vásárolhattál.

Meredith felemelte a tekintetét, és figyelte Blake durva arcvonásait – rajta a forradással. Hirtelen eszébe jutott, miként is szerezte ezt a forradást a férfi. Lesütötte a szemét.

– Jól keresek – válaszolta. – Igen, sőt elég gazdag lettem. Tehát nem kell azt gondolnod, azért jöttem, hogy gazdag férjet fogjak magamnak. Tőlem biztonságban lehetsz, Blake – tette hozzá fagyosan. – Nem kell védekezned ellenem.

Blake összeszorította a fogát, hogy ne mondja ki azt, ami magától kikívánkozott. Meredithnek minden joga megvolt ahhoz, hogy felkavarja a múltat, és szemrehányásokat tegyen neki. Ezt nem volt szabad elfelejtenie. Ha a lány tett volna úgy, ahogyan ő elbánt vele, akkor bosszút állt volna érte.

– Nem hízelgek magamnak azzal, hogy csőre töltött pisztollyal fogsz kutatni utánam, Meredith. – A lány csodálkozva nézett rá, majd zavartan és teljesen kiborulva bámult ki megint az ablakon.

Blake a könyvtár mögötti parkolóba vezette a kocsit, és leállította a motort. Ami kor Meredith ki akart szállni, arra kérte, hogy maradjon.

– Engedd, hogy még egy percig beszélgessünk.

– Mi beszélnivalónk van még egymással? – kérdezte visszautasítóan. – Ma már nem vagyunk ugyanazok, mint akkor. Hagyd békén a múltat! Nem akarok többé arra gondolni… – Abbahagyta, amikor észrevette, hogy mit is mondott.

– Tudom. – Blake az ajtónak támaszkodott, és fekete szempillájú, zöld szemével kutatóan fürkészte a lányt. – Azt hiszem, azt gondolod, hogy én akkor szándékosan voltam olyan goromba hozzád.

Elpirult, kerülte a tekintetét. – Igen. – A zavar és az élénk emlékek elborították.

– Meredith, én nem szándékosan voltam goromba hozzád, és amit mondtam, azt nem úgy gondoltam. – Mélyet sóhajtott. – Akartalak. Olyan szenvedélyesen kívántalak, hogy elvesztettem az önuralmam. Sajnálom, hogy megsértettelek.

– Hiszen nem történt semmi – válaszolta Meredith fagyosan.

– Igen, mert a nagybátyám időben megjelent – mondta Blake keserűen. Soha nem fogod megtudni, hogy mindezek mennyire gyötörtek engem az elmúlt években. Amikor a végrendeletet felolvasták, szándékosan durván bántam veled, mert bűntudatom fokozatosan kikészített. Megígértem, hogy feleségül veszem Ninát, az unokatestvéreim perrel fenyegetőztek, és még arra is rá kellett jönnöm, hogy az őrületig kívánlak.

– Nem szeretnék erről beszélni – mondta halkan Meredith, és elgyötörve behunyta a szemét. – Én nem tudok… egyszerűen nem tudok.

– Azt hittem, Nina szeret engem. Arra is gondoltam, hogy te csak az örökséget akarod, hogy kijuss a szegénységből. Amikor az ügyvéd megmagyarázta, miért szerette volna a nagybátyám, hogy feleségül vegyelek, akkor lett minden világos számomra. – Mosolygott. – Nem tudtam, hogy szeretsz engem.

Meredith elsápadt, csak ült, és bámult rá. Büszkesége darabokban hevert Blake előtt, legmélyebb titka pőrén állt Blake vizsgálódó tekintete előtt.

– Ha tudtad volna, az sem változtatott volna meg semmit – nyögte ki nehezen. – Egyszerűen semmit. Ennek ismeretében valószínűleg még mélyebben megaláztál volna. Remekül szórakoztatok volna Ninával.

Közömbös hangja csak súlyosbította Blake bűntudatát. Meredith újra visszahúzódott csigaházába.

– Régebben nyugodt voltál és félénk… – mondta a férfi.

– Nem, csak unalmas és színtelen – tette hozzá hideg mosollyal. – Ezekkel a tulajdonságokkal még ma is rendelkezem. Könyveket írok, amelyek sikert hoznak. És gazdag vagyok. Most már az sem számít, hogy nem vagyok szőke szexbomba.

– Tényleg? – Blake hosszan, kérdőn nézett rá. – Megtanultad, hogy elrejtőzz a világ elől, hogy senki se tudjon megsérteni. Visszariadsz az érzelmektől, és attól, hogy szembenézz velük. Ma is kifogáson

gondolkoztál, hogy elkerüld a Sarah-val a rövid együttlétet. Hiszen ez a könyvtárlátogatásod valódi oka.

– Lehet. Sarah aranyos gyerek, lehet őt szeretni, de nem akarom, hogy kényszerítve legyek a veled való találkozásra.

Blake hálás volta sorsnak, hogy megtanulta leplezni érzéseit. Meredith nem tudhatta, hogy szavai mennyire célba találnak. Megvolt minden joga ahhoz, hogy gyűlölje, és hogy kitérjen az útjából. Blake azonban nem akart kitérni a lány útjából, gyűlöletet pedig végképp nem érzett iránta.

– Szóval akkor Sarah-nak kell bűnhődnie azért, mert látni sem akarsz – mondta. Meredith dühösen nézett rá.

– Ó nem, ezt nem mondhatod. Ezt a vádat nem varrhatod a nyakamba. Sarah számára ott vagy te meg Mrs. Jackson…

– Sarah sem engem, sem Mrs. Jacksont nem szeret – vetette közbe. – Téged viszont igen. Csak rólad beszél.

– De én képtelen vagyok…

– A te gyereked lehetett volna. A tied és az enyém. És ez az, amivel nem tudsz megbirkózni, ugye?

Meredith alig hitt a fülének. Könnyek homályosították el szemét. – Átkozott..

– Láttam rajtad ma reggel, amikor megpillantottad – folytatta Blake kegyetlenül. – Nem a tőlem való félelem tart téged vissza. Félsz beismerni, hogy Sarah fájdalmasan emlékeztet arra, amire vágytál, és ami nem teljesült.

Meredith felkiáltott a fájdalomtól, majd felrántotta az ajtót, és kiszállt a kocsiból. A könyvtárba rohant, és remegve állt meg. Hálásan vette tudomásul, hogy a könyvtáros nem ül az íróasztala mögött. Csak nehezen sikerült magához térnie. Blake-nek igaza volt. Valóban kitért Sarah Jane útjából, mert a gyerek látványa fájdalmat okozott neki. Hogy ennyire átláttak a gondolatain, az a helyzetet még nehezebbé tette.

Az olvasóteremben belemerült a munkába. Nem tudta, hogy kerül majd haza, mert Blake valószínűleg elment, így fel kell hívnia Elissát vagy Besst.

Egy óra múlva Meredith kilépett a könyvtárból, és telefonálni indult. Blake kényelmesen a falnak dőlve várt.

– Kész vagy? – kérdezte barátságosan, mintha mi sem történt volna. Meredith rámeredt.

– Azt hittem, elmentél.

– Hiszen ma szombat van. – Vizsgálódva nézett rá. – Jól vagy?

Bólintott, de kerülte a férfi tekintetét.

– Többé nem teszek ilyet, Meredith – biztosította Blake. – Nem akartalak felizgatni. Menjünk!

Az útközben nem váltottak szót, Blake bekapcsolta a rádiót, amíg a Bess házához vezető utat el nem érték.

– Ne aggódj! – mondta, mielőtt Meredith kiszállt volna. – Nem kísérlem meg, hogy Sarah-val barátságra kényszerítselek. Én vagyok felelős érte, nem te.

Blake hazatért, miután megkérte Elissát és Besst, hogy értesítsék őt, ha Sarah haza akar majd menni. Nem számított arra, hogy Meredith számára mennyire kellemetlen ez a helyzet. Sarah őt Blake kegyetlenségére emlékeztette, ezért akart kitérni előle bármi áron is. A lány gyűlölte őt. És

ezt tudomásul kellett vennie. Délután Meredith, Bess és Elissa együtt ültek a gyerekek közt.

– Ugye éppen olyan, mint Blake? – Elissa mosolyogva nézett Sarah-ra. – Azt hiszem, nem lesz neki könnyű egyedül felnevelni a kislányt.

– Igen, újból meg kellene nősülnie – helyeselt Bess.

– Nos, elég gazdag ahhoz, hogy elnyerje egy asszony vonzalmát – tette hozzá Meredith hidegen és részvétlenül.

– Egy második Nina tönkretenné – mondta Elissa. – És Sarah-ra is gondolok. Jó volna, ha szeretnék, és nem lökdösnék ide-oda. Azt hiszem, még sosem ismerte a fészek melegét.

– Blake-nél nem is fogja – mondta Meredith. – Nem valami szeretetre méltó ember.

Elissa kutatva nézett Meredithre.

– Nincs mit csodálkozni. Őt sem szerették soha. Még a nagybátyja is csak kihasználta. Sarah majd talán megtanítja a szeretetre. Ő ugyanis nem az a kis ördög, akinek mutatja magát. Különös gyengédség rejlik benne, főleg, ha Blake-kel beszél. Észrevettétek, mennyire önzetlen? Nem veszekedett D nie-vel, nem próbálta elvenni vagy eltörni a játékait. Nem az, akinek mutatja magát.

– Ez már nekem is feltűnt – mondta habozva Meredith. Bárcsak szerette volna őt Blake! Meredith szomorúan mosolygott. Ó, bárcsak…

Úgy látszott, hogy Sarah észrevette a vizsgálódó tekinteteket. Felkelt, odament Meredithhez, és eleven tekintetével kutatva nézett rá. – Tudsz olyan kislányról könyvet írni, akit a mamája meg a papája is szeret? – kérdezte. – És volna pónilova, és sok babája, mint Danie-nek?

Meredith gyengéden megsimogatta a kis sötét üstököt.

– Hát meg tudnám tenni – mondta, akarata ellenére mosolyogva.

Sarah visszamosolygott. – Szeretlek, Merry.

Azután megint visszament Danielle-hez, és Meredith meghatódva nézte.

– Merry, vigyázz egy kicsit a kislányokra! Elissával elmegyünk a fagylaltoshoz. – kacsintott Elissának.

– Természetesen – egyezett bele Meredith.

– Rögtön visszajövünk – ígérte Bess. – Kérsz te is?

– Igen, kérek. Csokoládét. – Meredith halkan nevetett.

– Én is kérek csokoládéfagylaltot – kérte Sarah. – Nagyot.

– Rendben, szóval csokoládé és vanília. Ennél maradunk. Viszlát!

Majdnem egy óra hosszat voltak távol, és mire visszajöttek, Meredith Sarah és Danielle között ült a szőnyegen, és segített a babákat öltöztetni. Sarah olyan szorosan bújt Meredithhez, ahogy csak bírt, és gyerekarcán most először nem látszott szomorúság.

Megették a fagylaltot, aztán még egy órát játszott, de Elissának mennie kellett.

– Még szeretnék maradni, de King egy üzletfelét hozza magával vacsorára, előtte a gyereket még meg kell fürösztenem és lefektetnem – mondta. – Ezt a délutánt még meg kell ismételnünk.

– Menned kell? – kérdezte Sarah szomorúan Danielle-től. – Szeretném, ha velem lakhatnál, és a testvérem lennél.

– Én is – mondta Danielle.

– Tetszenek a játékaid. Azt hiszem, a papád és a mamád nagyon szeret téged.

– A te papád is szeret téged, Sarah – mondta barátságosan Meredith, és megfogta a kezét. – Csak azt nem tudta, hogy játékokat szeretnél. Egészen biztos, hogy fog vásárolni neked.

– Egészen biztos? – Meredith remélte, hogy nem fog csalódni. A régi Blake-től nem lehetett elvárni attól, azonban, akinek a lelkébe ma egy rövid pillantást vethetett, már igen. Még nem volt abban a helyzetben, hogy összhangba hozza a Blake-el átélteket azzal, amit most megtudott róla.

– Valóban. – Bess rámosolygott Sarah-ra. – A te papád remek ember. Mi mindnyájan szeretjük, ugye Meredith?

Meredith haragosan nézett Bessre.

– Ó, igen, biztosan – suttogta. – Valóságos herceg.

Ezt azután Sarah este azon melegében közölte apjával. Amikor Blake elhozta lányát Besstől, Meredith kocsija nem állt a ház előtt. Kerül engem, gyanakodott szomorúan, és útközben csak alig hallgatta Sarah csacsogását.

– Mit játszott veled Meredith? – kérdezte vacsoránál.

– Babázott velem. És azt mondta, hogy te herceg vagy. Ez azt jelenti, apu, hogy korábban béka voltál? – akarta tudni Sarah. – A hercegnő ugyanis megcsókolta a békát, és akkor a béka herceggé változott. Mami megcsókolt téged?

– Néha. De én nem voltam béka, Sarah. Meredith babázott veled? – kérdezte őt, és szívében felcsillant egy kis reménysugár.

– Igen, tényleg. – Sarah sóhajtott. – Szeretem Meredithet. Szeretném, ha ő lenne a mamám. Nem lakhatna nálunk?

Blake-nek nehezére esett erre a kérdésre felelni.

– Nem – mondta. – Azt hiszem, hogy most a lefekvéshez kell készülődnöd.

– De apu… – rimánkodott.

– Indulás, nincs feleselés.

– Jó-jó – morogta Sarah, és engedelmeskedett.

Blake utánanézett, és halványan elmosolyodott. Sarah valóban sok gondot okozott, de fokozatosan hozzászokott Blake-hez.

Blake vasárnap kiment kislányával a lovakhoz. Sarah kezéből hirtelen kicsúszott a Meredithtől kapott csipkés zsebkendő. Egy széllökés befújta a karámba.

Mint a villám mászott át Sarah a kerítésen, és rohant a zsebkendő után: Az egyik ló fújtatva és ágaskodva vágtatott Sarah-nak. Blake az első pillanatban nem hitt a szemének, de azután átugrott a kerítésen. Manolo, az egyik idomár rémülten felordított.

Sarah, kezében a zsebkendővel némán meredt a közelgő lóra. Blake elkapta, átdobta a kerítésen, és egy ugrással utánavetette magát. Hálát adott az Istennek az erejéért, amely rettenetes szerencsétlenségtől mentette meg.

Sarah átölelte a nyakát, szívet tépően sírt és zokogott. Blake csukott szemmel szorította magához. Borzongás járta át. Csak néhány másodperc hiányzott, és mindennek vége lett volna. Elviselhetetlen volt még csak rágondolni is. Ez az esemény azonban felébresztette benne egy szerencsétlenség emlékét is. Blake az arcához nyúlt, amelyen a forradást

érezte. Hány éve is annak, hogy megmentette Meredithet, mint most Sarah-t?

Az éppen átélt rémület és a nemkívánatos emlékek felbőszítették.

– Nincs jobb dolgod, mint bemászni a karámba egy megvadult állathoz?

Sarah úgy bámult rá, mintha megverte volna. Az ajka reszketett.

– De hát…de hát vissza kellett hoznom, a zsebkendőmet, apu. – Zokogva emelte a zsebkendőt a magasba. – Látod? A szép zsebkendőm, amit Meredithtől kaptam…

Blake megrázta. – Nehogy meglássalak még egyszer a karámnál!

Szavaira Sarah összerándult. – Úgy… úgy sajnálom – hangja megbicsaklott.

– Sajnáld is! – ordította Blake. – Most eredj haza!

Sarah megint zokogott. Blake fenyegető arckifejezése megijesztette.

– Gyűlölsz engem – kesergett. – Tudom. Szidsz. Gonosz vagy, és csúnya… és… nem is szeretlek.

– Én sem szeretlek, most nem.

Blake lába még reszketett a félelemtől. – Na, gyere ide!

– Gonosz, öreg apu! – kiabálta Sarah, megfordult, és a házhoz sietett. Blake vad dühvel követte a gyereket.

– Jól van a kislány, főnök? – kérdezte a kerítésnél Manolo. – Úristen, de gyorsan ment ez! Nem vettem észre, mi készül.

– Én is csak akkor, amikor már majdnem késő volt – vallotta be Blake. – Nem kéne ilyen goromba lenni hozzá, de meg kell tanulnia, hogy a lovak és a szarvasmarhák veszélyesek. Azt akartam, hogy ezt sose felejtse el.

– Ezt nem is fogja. – Manolo szánalommal nézett Sarah után. Szegény kicsike. Szeretetre lenne szüksége, nem szidásra.

Röviddel ezután Blake belépett a házba, keresni kezdte Sarah-t, de az nem volt sehol.

Blake benézett Sarah hálószobájába, de a kislány nem volt ott. Hirtelen az jutott az eszébe amikor Sarah elmesélte, hogyan zárták be egy szekrénybe, ha rossz fát tett a tűzre.

Sietve felrántotta a szekrényajtót. Sarah ott guggolt piros, kisírt arccal, és zokogott.

Ügyetlenül letérdelt. – Megfulladsz itt – mondta.

– Gyűlöllek.

– Nem szeretném, ha bajod esne – mondta a férfi. – A ló súlyosan megsebesíthetett volna.

A kislány zokogva szorította a szeméhez a poros csipkés zsebkendőt. – Miért támadtál úgy rám?!

– Nagyon megijesztettél. Azt hittem, hogy nem foglak időben elérni.

Sarah szipogva mászott elő a ruhák, a blúzok és a hosszú nadrágok alól. – Nem akartad, hogy valami bajom történjen?

– Persze hogy nem. – Blake szeme szikrázott.

– Már megint kiabálsz – duzzogott.

Blake mérgesen sóhajtott. – Igaz, én már nem tudok megváltozni. Meg kell szoknod engem.

– Engem mindig mindenki szidott – mondta Sarah komolyan. – Mert nem szeretett senki.

– Én szeretlek. Ezért szidlak.

Sarah mosolyogni kezdett a könnyei között. – Egészen biztos?

– Egészen biztos. – Blake felkelt. – Gyere ki innen, prücsök.
– Megversz?
– Nem.
– Nem teszek többé ilyet.
– Ajánlom is. – Blake kézen fogta, és levezette. Amikor Mrs. Jackson meghallotta a történteket, frissen sült kókuszos süteményt hozott, és gyümölcslevet is töltött Sarahnak. Még mosolygott is. Sarah felszárította a könnyeit, és visszamosolygott.

Hétfőn Blake bement egy játékboltba, és babákat vásárolt, bűntudatból, meg annak örömére, hogy Sarah-nak nem történt baja.
Sarak azonnal beült a nappaliba új barátaival, közöttük a mackóval. Blake-et könnyekig meghatotta, ahogy a kislány a játékaival bánt. Először a mackót ölelte át, aztán az apját, akit ez a túláradó öröm boldoggá tett, de egyúttal zavarba is hozott.
– Te vagy a világon a legrendesebb apa – mondta Sarah, és sírni kezdett. – Most megint van egy Mr. Freundom, ő majd segít neked elzavarni a kísérteteket.
– Ezt megjegyzem magamnak. Rendesen viselkedj, prücsök!
Gyorsan kiment a szobából, könnyekig meghatódva. Sarah-val közeledni kezdtek egymáshoz. A kislánynak azonban nem csak apára van szüksége. Anya is kellene, aki meséket olvas neki, és játszik vele. Olyan valaki, mint Meredith. Ha erre gondolt, gyorsabban kezdett verni a szíve. Egy idő múlva Meredith talán elfelejti a múltat, és hátha újból beleszeret majd… Amikor teste forró remegéssel válaszolt erre a gondolatra, azonnal elhessegette magától az elképzelést. Bűnösnek érezte magát, és mégis akarta Meredithet.

Amikor egyik nap üzleti ügyben Dallasba repült, Mrs. Jacksonnak hirtelen el kellett utaznia a Kansas állambeli Wichitába, beteg nővéréhez. A házvezetőnő először megkérdezte Elissát, nem tudna-e Sarah-ra vigyázni, azonban őket már nem találta a városban. Bess nem vállalta az erőszakos kislányt. Csak egyetlen ember tudna rajtuk segíteni… Blake habozás nélkül felvette a kagylót, és felhívta Meredith Calhount.

5. FEJEZET

Sarah Jane örömében körültáncolta a szobát, amikor Meredith belépett a házba. Kitárt karral sietett eléje. Meredith ösztönösen felemelte, és szeretettel megölelte.
Mrs. Jackson megígérte, hogy telefonál, ha közelebbit tud a nővére állapotáról.
– Remélem, Mr. Blake elégedett lesz ezzel a megoldással – töprengett a búcsúzkodásnál.
– Ebben biztos lehet benne – biztosította Meredith. – Sajnálom a nővérét, és remélem, rövidesen javulni fog az állapota.
– Nos, mindenesetre reménykedjünk. – Mrs. Jackson mosolyt erőltetett magára. – Itt van a taxi. Amilyen gyorsan csak lehet, visszajövök.

– Viszontlátásra, Mrs. Jackson! – kiáltotta Sarah.

Mrs. Jackson az ajtóból még egyszer visszafordult, és rámosolygott a kislányra.

– Viszontlátásra, Sarah. Hiányozni fogsz. És még egyszer nagyon köszönöm, Merry.

– Most játszhatunk a babákkal, Merry. – Sarah elragadtatva ismételte a Mrs. Jackson által használt becenevet, és kézen fogva vezette be Meredithet a nappaliba. – Nézd csak, mit vett nekem az apukám!

Meredith kellemesen meglepődött a babaválasztékon, a mulatságos, óriási mackón amelyik Blake egyik kalapját viselte bolyhos fején. – Ez legyen most, mondjuk az apukám – javasolta Sarah –, mert az apukám most elutazott. A valóságban ő Mr. d. Az én öreg Mr. Freundom nincs már meg, ezért vette nekem apu ezt az újat.

Meredith leült a díványra, és hagyta, hogy Sarah minden egyes babát bemutasson.

– A tőled kapott zsebkendőt véletlenül elejtettem a karámban – mesélte izgatottan a kislány. – És akkor az egyik ló elszabadult, és felém rohant, de apu megmentett. Nagyon összeszidott, és én sírtam, és elbújtam a szekrénybe. Apu azonban megtalált. Azt mondta, hogy ezt ne tegyem többé, mert ő szeret engem. És akkor elment a boltba, és ezt a sok játékot hozta nekem.

Meredith hátán a hideg futkosott. Jól tudta, mit érezhetett a férfi, hiszen egyszer őt mentette meg egy vad lótól. Vajon ez az esemény benne is felidézte az akkori emlékeket, gondolta.

Sarah ránézett. – Apu nagyon tud ám haragudni, Merry.

Meredith tisztában volt ezzel. Elképzelte, hogy Sarah-t mennyire megszidhatta. Mint látható, a bocsánatot játékokkal meg lehet vásárolni, gondolta, de meg is szidta magát ezért a gondolatért. Lám-lám, Blake még kedves is tud lenni. A legtöbbször azonban hideg és tartózkodó.

Később Meredith leült Sarah mellé a szőnyegre. Játszott vele, aztán lefektette Sarah-t, megigazította a takarót, és vele imádkozott.

– Miért kell imádkozni? – tudakolta Sarah.

– Hogy köszönetet mondjunk a jó Istennek mindazért a jóért, amit értünk tesz.

Meredith szeretettel mosolygott Sarah-ra.

– Merry, szeretsz engem?

Meredith ránézett a gyerekre, aki a sajátja is lehetett volna. Szomorúan mosolygott, és szelíden megsimogatta a kislány sötét haját. – Igen, nagyon szeretlek, Sarah Jane Donavan.

– Én is szeretlek.

Meredith lehajolt, és megcsókolta a tiszta, ragyogó arcot. – Meséljek neked? Vannak könyveid?

Sarah elszomorodott. – Apu arról megfeledkezett.

– Nem baj. Biztos eszembe jut egy-két mese. – Meredith Sarah ágyára ült, és mesélni kezdett. A szereplőket utánozta a hangjával, és Sarah lelkesen nevetett. Amikor a három medve történetének közepén tartottak, és Meredith éppen a mackógyerek hangját utánozta, Sarah ragyogó arccal hirtelen felült. – Apu!

Meredith érezte, hogy Blake-et megpillantva arca hirtelen égni kezd, és szíve vadul kezd verni. Blake kérdőn nézett rá, miután egy kis csomagot adott át Sarah-nak.

– Ajándékot hoztam Dallasból – mondta a gyereknek. – Egy bábut.

Mialatt Sarah a kacsabábut mozgatni kezdte, Blake Meredithhez fordult hűvösen mosolyogva.

– Hol van Amie? – kérdezte.

Meredith elmondta, miért kellett Mrs. Jacksonnak hirtelen elutaznia, és hozzátette:

– Elissa elérhetetlen volt, és így engem kért meg, hogy vigyázzak Sarah-ra.

– Olyan jól szórakoztunk, apu! – mesélte Sarah. – A babákkal játszottunk és tévéztünk.

– Nagyon köszönöm. – Blake magatartása ellentétben állt érzelmeivel. Napok óta csak erre az izgató asszonyra gondol, most meg jéghidegen beszél vele, holott Meredith láttán testét forró vágy önti el.

Meredith kerülte a férfi tekintetét, és felállt. – Nem esett nehezemre. Jó éjt, Sarah.

Megsimogatta a kislány sötét haját.

– Jó éjt, Merry. Eljössz még hozzánk?

– Ha csak lehet, kedvesem – mondta Meredith szórakozottan anélkül, hogy észrevette volna, milyen hatással volt Blake-re a lány beceneve.

– Aludj jól, kislányom – mondta Blake.

– De apu, mi lesz a kísértetekkel? – siránkozott Sarah, amikor Blake le akarta oltani a villanyt.

A férfi határozatlanul megállt. Meredith jelenlétében nem akart megszokott játékuk szerint az ágy alatt és a szekrényben kísértetek után kutatni.

– Majd azután, ha Meredithet a kocsihoz kísértem, jó? – ígérte meg. A kislány beleegyezett.

– Nem bánom. – Azután ránézett Meredithre. – Megöli a kísérteteket, hogy ne tudjanak nekem ártani. Ő nagyon bátor, és egymillió fontot nyom magyarázta Meredithnek.

Meredith ránézett Blake-re, és megpróbálta elnyomni a mosolyát. Amikor azonban Blake komor pillantását látta, a varázs megtört. Meredith gyorsan kisietett a folyosóra és lement a lépcsőn.

– Sajnálom, hogy neked kellett eljönnöd. Bess is megtehette volna.

– Bess és Bobby már elígérkeztek vacsorára. Nem okozott fáradságot.

– Te azonban nem akartál belépni hozzám, még a távollétemben sem – jegyezte meg a férfi. – Ugye nem szívesen jöttél el?

– Nagyon fájdalmas emlékeket ébreszt bennem ez a ház. – Meredith elfordult, Blake követte a lányt.

– Hol a kocsid? – nézett körül.

Gyalog jöttem – válaszolta. – Szép este van, és nem laktok messzire. – Öltönyében és kalapjában Blake túlságosan feltűnő jelenség volt. Sohasem mosolyog, gondolta Meredith, miközben az ablakon át a tágas verandára eső fényben kemény vonásait vizsgálgatta.

– Az arcom nem szép – mondta Blake, és vidáman elmosolyodott. – A forradás elrútítja.

Meredith megnézte az állig húzódó fehér csíkot. – Még emlékszem arra, mi történt akkor.

Blake arca elkomorult. – Erről nem akarok beszélni.

– Tudom. – Meredith meghatódva nézett rá. – Számomra mindig jóképű voltál, a forradás ellenére is. – Elfordult. – Jó éjszakát, Blake.

Blake maga felé fordította a lányt, és átölelte.

– Én… – Kicsit lazított a fogáson. – Nem akartam. – Amikor észrevette, hogy szeme kitágul, és teste megmerevedik, hozzátette: – Ugye soha nem fogod azt a félelmet elfelejteni, amit a múltban okoztam neked?

– Számomra az volt az első közeledés – suttogta elpirulva a lány. – Te meg… olyan goromba voltál hozzám.

– Emlékszem. – Blake szerette volna megmondani, miért volt akkor durva, de a büszkeségét kellett legyőznie.

– Ahogy te is említetted, már régen történt – Meredith megpróbálta magát a szorításából kiszabadítani.

– Nem olyan régen. Mindössze öt éve. – Kutatva nézett a lány szemébe. – Jártál más férfiakkal is? Valaki csak tetszett neked?

– Nem mertem bízni bennük – mondta keserűen. – Féltem, hogy egy másik férfival is hasonlóan megjárom.

– A legtöbb férfi nem olyan goromba, mint én.

Meredith halkan felsóhajtott. Blake kezének puszta érintése még a lélegzetét is elállította.

– De nem is annyira férfiasak, mint te – suttogta, és behunyta a szemét. A lány szavai büszkeséggel töltötték el. Valóban férfiasnak és jóképűnek tart, vagy csak a múltba tekint vissza?

Gyengéden a karjába vonta, és félénken magához szorította Meredithet. Közbe vigyázott, hogy a lány ne érjen a testéhez, nehogy megérezze, mennyire fölizgatja őt.

– Ma sem vagyok óvatosabb, mint korábban, Meredith – mondta, miközben szája a lány szájához közeledett. – Igyekszem, hogy ezúttal ne ijesszelek meg…

Erős kezével megsimogatta a lány arcát. Meredith ellenkezni próbált, de ebben a percben Blake ajka már az övén volt, és puha száját csókolta.

Meredith azonnal megmerevedett, de csak egy röpke percre. Ez az érzés csodás kábultságot okozott benne. Blake viselkedése túlságosan tetszett neki ahhoz, hogy megpróbált volna ellenkezni. Feszültsége hamarosan engedett, és átengedte magát a férfi csókjainak.

– Egek, milyen édes! – Gyengéden harapdálta Meredith ajkát. Hangja remegett és nem törődött azzal, hogy a lány ezt észrevette. – Ó egek, milyen édes!

Mialatt szenvedélyesen csókolta, karjával átölelte a testét, és úgy szorította magához, hogy most már a lábuk is egymáshoz ért. Megérezte, hogy Meredith védekezően megmerevedik. Nehezen lélegezve elengedte, de szeme izzóan szikrázott, és nyers hangon azt mondta: – Ezt nem lett volna szabad megtennem. Nem akartam, hogy megérezd, milyen izgalomba jöttem.

Ezzel még jobban megijesztette Meredithet, de a lány megpróbálta riadtságát elrejteni. Igen, varázslatos volt, éppen úgy, mint öt évvel ezelőtt.

– Haza kell mennem – mondta Meredith habozva.

– Még egy pillanat! – Blake kézen fogva húzta Meredithet a fény felé. A szemébe nézett, amelyben félelem és vágy tükröződött. Telt ajka fénylett. – Még mindig félsz tőlem.

– Sajnálom, de ezen nem tudok változtatni.

– Én sem. – Blake elengedte, és elfordult. – Tudom, hogy nem vagyok gyöngéd.

Ez így is volt. Ninára nem hatotta gyengédség, és felesége nem is gyanította, hogy még teljesen ártatlan. Aztán hamarosan rájött, hogy Blake-nek kevés tapasztalata van Kapcsolatuk végén már csúfolta is ezért. Blake nem szívesen emlékezett erre. Talán jobb lett volna, ha meghagyja a lányt abban a hitben, hogy ő durva alak, mint hogy tudomására hozza, mennyire tapasztalatlan. Meredith meglepődve nézett Blake-re. Hirtelen megértette túlzott büszkeségét. Amikor egészen óvatosan megérintette a férfi ruhaujját, Blake összerándult.

– Olyan vagyok, mint elefánt a porcelánboltban, ha asszonnyal vagyok együtt.

Meredithet melegség járta át. Blake még soha nem volt ennyire őszinte hozzá, mint most. Lábujjhegyre állt, és lehúzta magához a férfi fejét. Amikor Blake ellenkezni próbált, abbahagyta.

– De! – suttogta nyersen a férfi. – Tedd meg, amit akartál.

Meredith nem volt biztos abban, hogy Blake valóban akarja-e a csókot. Gyengéden érintette meg a férfi kemény száját. Lélegzete elakadt, mialatt Blake ölelve tartotta. Ujjai a férfi sűrű hajába siklottak, óvatosan nyomta bele a körmét a bőrébe, miközben szájával tovább kínozta.

Blake átkarolta a csípőjét, Meredith túl gyengének érezte magát, hogy a karolás ellen védekezzen. – Tovább! – mondta Blake.

– Még nem – suttogta Meredith. Gyengéden és csábítóan harapdálta fogával ajkát. Érezte, hogy megremeg, amikor nyelvével a felsőajkához ért. – Kérlek – nyögte.

– Rendben. – Tudta, hogy Blake mit akar, száját kinyitotta, és nyelvét becsúsztatta ajkai közé. A férfi felnyögött, karjával átölelte, és a melléhez szorította. Meredith érezte, hogy Blake megremeg. Büszkeség töltötte el, amiért ilyen könnyen izgalomba tudja hozni. Mindezt egy olyan szépség után, mint Nina!

– Blake – suttogta, és behunyta a szemét. Odaadóan simult hozzá, és forrón megcsókolta. Érezte a férfi izgalmát. Furcsa módon mégsem félt. Blake keze most óvatosan, a derekához vándorolt, és átkarolta.

– Tudod, hogy már nem vagyok ura önmagamnak?

– Nem okozol fájdalmat – suttogta a lány. – És ezúttal én voltam a kezdeményező.

– Valóban. – Most ugyanúgy, ahogy az előbb Meredith tette, az ő nyelve hatolt ugyanolyan módon a lány szájába. – Jó ez neked, Meredith? – suttogta. – Így szereted?

– Igen – suttogta vissza. Az izgalom az ő hangját is fátyolossá tette. Az ingen keresztül érezte Blake testének melegét.

– Szeretném kigombolni az ingemet, hogy megérinthess – mondta halkan a férfi akkor talán már nem lesz visszaút. – Kicsit arrébb, a házban egy nagy, kényelmes ágyat találunk.

Meredith akarta őt, és igazán nem volt oka nemet mondani.

– Nem lehetek a tied. – Fejét boldogtalanul támasztotta Blake-éhez. Közelségének tudata lenyűgözte. – Blake, hagyd abba! – nyögte – Megőrülök…

– Én is. – Nehezen lélegezve szabadította ki magát öleléséből, és ránézett sötét szemével. – Akartál engem – mondta úgy, mintha ez csak most jutott volna tudatáig.

– Nem tudom, mit akarsz tőlem.

– Sarah-nak anyai gondoskodásra van szüksége.

– Csak ezért lennél ilyen gyengéd? – kérdezte keresve a férfi tekintetét.

– Nem, nem ezért. – Elgondolkodva szemlélte az előtte elterülő vidéket.

– Akkor miért, Blake? – Tudni akarta, mi a férfi szándéka.

– Tudod-e, mi a megszállottság, Meredith?

– Azt hiszem, igen.

– Nos hát, ez az, ami hatalmában tart engem. Teljesen a hatásod alá kerültem. – vágyakozva tekintett a lány testére. – Nem tudom, miért. Nem vagy szép, sőt még bombázóan ingerlő alakod sincs. Mégis olyan izgalomba hozol, mint egyetlen más asszony sem. Még Nina iránt sem éreztem azt, amit irántad érzek. Csak téged akarlak senki mást.

Meredith nem tudott szóhoz jutni. A vallomástól teljesen elgyengült. Védtelenül tekintett Blake-re.

– Hiszen nem is láttál az elmúlt öt év alatt.

– Minden éjjel láttalak, mihelyt becsuktam a szemem. Egek, hiszen emlékszem, ahogy levetkőztettelek, mindenütt megérintettelek a számmal… – Csukva tartotta szemét, nem látta Meredith kipirult arcát, és testének remegését sem észlelte. – Minden éjszaka az ágyamban látlak – suttogta. – A vágy, hogy enyém legyél, elvette az eszemet.

Meredith belekapaszkodott a veranda korlátjába. Nem hitt a fülének. Kívánhat férfi ilyen hevesen egy nőt anélkül, hogy egyéb érzelmeket táplálna iránta, kérdezte önmagától. Aztán az jutott eszébe, amit Elissa mondott: „Soha nem szerette Blaket senki”. Blake tehát nem is tudja, mi a szeretet. Csak vágyat érez, és szeretetet nem.

– Semmi gond… – szakította félbe Meredith gondolatait Blake, és kurtán felnevetett. – Semmire nem foglak kényszeríteni. Csak azt akartam, hogy tudd meg, mit érzek. Ha ez az ingerlő kis csók csupán játék volt, akkor most legalább tudod milyen veszélyes engem megcsókolni. Amikor megérintelek, nem vagyok többé ura az érzelmeimnek, mert szenvedélyesen kívánlak.

– Nem játszottam veled – mondta Meredith nyugodtan és büszkén. – Csak meg akartam neked mutatni, hogy nem ijesztettél meg.

– Igazán nem féltél? Még akkor sem, amikor szorosan magamhoz öleltelek, hogy megmutassam, mit is tettél velem?

– Azt nem kellett volna megtenned – tért ki Meredith.

– Miért kellett volna lepleznem? Most mindent megtudhatsz.

Meredith felemelte a fejét. – Mit kellene megtudnom?

– Nina volt az első nő, akivel lefeküdtem – mondta. – És az egyetlen.

Meredith nem hitt a fülének. A korlátnak támaszkodott, és kutatva nézett Blake arcába. A férfi azonban nem tréfált, az igazat mondta.

Blake látta, hogy az emlékek mennyire feltörtek Meredithben, és folytatta: – Azon a napon, amikor együtt voltunk az istállóban, én ugyanolyan tapasztalatlan voltam, mint te. Ezért voltam olyan goromba

hozzád. Nem szándékosan történt. Nem tudtam, hogyan kell gyengéden bánni egy nővel.

– Nem csoda… – suttogta Meredith lélegzet-visszafojtva.

– Igen, nem csoda. – Aztán a lány halvány arcából kisimított egy laza hajtincset – Miért nem nevetsz? Nina kinevetett engem.

– Nina ezzel nagyon megsérthette büszkeséged! Nina egy… – Lenyelte a szót, amely a nyelve hegyén volt.

Blake gúnyosan felnevetett. – Hát igen, az volt. Mindig kínzott a nevetésével.

– Soha többé nem akartam nevetségessé válni, tehát nem volt több nő az életemben.

– Ó, Blake – suttogta Meredith, fájdalmasan. – Blake, annyira sajnálom.

– A sajnálatodból nem kérek. Csak azt akartam, hogy megtudd az igazságot. Ha kísértésbe esnél, hogy odaadd magad nekem, most megtudtad, mit várhatsz. Egek, hiszen én még az alapszabályokat sem ismerem. – Lassan elfordult Meredith-től. – Könyvek és filmek nem pótolhatják a gyakorlatot. Nina nem akarta, hogy engem tanítson.

– Bárcsak tudtam volna. Már öt évvel ezelőtt!

Blake kérdően vonta fel sűrű szemöldökét. – Miért?

– Akkor nem védekeztem volna. Azt gondoltam, hogy nagyon is tapasztalt vagy – mondta lesütött szemmel. – Sajnálom. Azt hiszem, hogy én legalább annyira kívántalak, mint ahogy te engem megfélemlítettél.

– Nem kell semmiért elnézést kérned. Én vagyok az, akinek sajnálnia kell a múltat . – Blake mélyen nézett Meredith szemébe. – Az eltelt idő alatt nem ismertél más férfit?

– Téged akartalak – vallotta be nyíltan a lány. – Én… senki iránt nem éreztem. Inkább a te gorombaságod, mint a világ legnagyszerűbb szeretője. Hidd el.

– Tehát egy csónakban ülünk.

– De most már igazán mennem kell. – Blake lekísérte a veranda lépcsőjén.

– Rendben, Meredith. Akkor még elkísérlek, az erdőig és megvárom, amíg átmész rajta. Sarah Jane már biztosan alszik, és az úton jól szemmel tudom tartani.

– Nagyon hasonlít rád.

– Túlságosan is – válaszolta Blake. Mintha véletlen lenne, séta közben ujja Meredith kezéhez ért. – Legutóbb majdnem nekirontott egy ló a karámban.

– Elmesélte. Feltételezem, hogy iszonyú dühös voltál.

– Az nem kifejezés. Nagyon kiborultam. Alaposan összeszidtam. Később azután a szekrényben találtam rá. Oda bújt el. Azt hiszem, nagyon gonosz voltam hozzá, de nagyon megijedtem.

Meredith mosolygott. – Szükség esetén mindig gyorsan cselekszel.

Gyengéden megfogta kezét. – Ez a te szerencséd. – Amikor észrevette, Meredith elpirult, hozzátette: – Nem volt egyszerű az életem. Keménynek kellett lennem a túléléshez. Mielőtt a nagybátyámhoz kerültem, nem volt jó sorom, mert törvénytelen gyerek voltam.

– Erről soha nem beszéltél nekem.

– Képtelen voltam rá. – Ujja görcsösen ökölbe szorult, amikor az erdőhöz értek, megálltak. – Sok dologról nem tudok beszélni, Meredith. Ez talán azért van, mert túl magányos vagyok.

És Bobby már megérkezett, de Meredith habozott bemenni. Nem szívesen hagyta magára Blake-t ebben a különösen beszédes hangulatában. – Hisz neked ott van Sarah. – Emlékeztette barátságosan.

– Valóban, most már kezdünk egymáshoz szokni, és hiányozna, ha a szobában nem botlanék játékokba, vagy lefekvés előtt nem kergetnék kísérteteket – mosolyodott el a férfi. – Egészen kikészültem, amikor sírni láttam.

– Első pillantásra nem is látszik olyan érzékenynek, és mégis az – válaszolta Meredith. – Ez már a butikban is feltűnt nekem.

– Nekem is ez az érzésem. Nem sokkal azután, hogy hozzám hozták, lidérces álma volt. Felébredt, teli torokból ordított és jajongott, hogy nem fogják kiengedni a szekrényből. – Arca elkomorodott. – Még mindig gondolkodom azon, hogy ne küldjem-e el az ügyvédeimet ahhoz a házvezetőnőhöz.

– Egy ilyen rémes nő mindenki életét pokollá teszi – vélte Meredith. – Néha az az érzésem, hogy a gonosz embereknek minden sikerül. Aztán bumerángként üt vissza a gonoszságuk.

– Úgy, mint nálam? – Blake szomorúan felnevetett. – Téged megijesztettelek, kilöktelek az életemből, feleségül vettem Ninát, és azt hittem, hogy megtaláltam a boldogságot. Nos, most láthatod az eredményt!

– Mindent megkaptál – javította ki Meredith. – Pénzt, hatalmat, jó állást, és egy édes kislányt.

– Sarah-n kívül nincs egyebem – mondta kurtán a férfi. – Azt hittem, pénzre és hatalomra van szükségem, hogy az emberek elfogadjanak. De ma sem szeretnek jobban, mint korábban.

– Az elismerésnek nincs köze a pénzhez – mondta Meredith. – Nem vagy barátkozó természet, visszahúzódsz, és nem mosolyogsz sohasem. Félnek tőled – dorgálta szeretettel. – Emiatt nem hívnak gyakran társaságba.

– A társaság undorító – mondta Blake. – A nők felkínálkoznak a férfiaknak, a gyerekeket elhanyagolják…

– Ki kínálkozott fel neked? – kérdezte Meredith.

Blake leszegte a fejét, és kutatva nézett rá. – Egy asszony a dallasi műhelyből ahonnan éppen jövök. Először nem is hittem, hogy komolyan gondolja, míg a szobakulcsát a kávéscsészém mellé nem tette.

– Hogy fogadtad? – kíváncsiskodott Meredith.

Blake halványan mosolygott. – Visszaadtam a kulcsot. – Gyengéden megsimogatta Meredith arcát. – Hiszen mondtam neked a verandán, hogy csak téged akarlak.

Meredith lesütötte a szemét. – Blake, nem tudom megtenni.

– Nem is kérlek rá. –Elengedte a lány kezét. –Elég régimódi felfogású vagyok, ha nem vetted volna észre. Nem csábítok el szüzeket.

Arra a gondolatra, hogy Blake-kel lefeküdjön, a lány teste bizseregni kezdett, Izgalmas és egyúttal meglepő is volt tudni, hogy Blake ennyire kívánja őt, de lelke mélyén nem volt képes arra, hogy engedjen neki. Ezt Blake is tudta.

– Biztos nem bánnád, ha már elhagynám a várost… – mondta Meredith. Blake felemelte a lány állát, hogy a szemébe nézhessen.

– Sarah-val kirándulni készülünk, nem jönnél el velünk?

A meghívás olyan hirtelen jött, hogy Meredith összerándult. – Szombaton?

– Kilenckor érted megyünk. Farmert vegyél fel! Én is azt veszek.

– Blake…

– Szeretem a tiszta ügyeket, akkor nincs félreértés – mondta Blake. – Én téged akarlak, te engem. De annál maradunk, ami ma este a verandán történt. Én békén hagylak, és Sarah-nak örömet szerzünk. Sarah szeret téged – tette hozzá. – Azt hiszem te is szereted. Töltsünk együtt néhány kellemes estét, mielőtt visszatérnél San Antonioba.

Szóval bár nagyon kíván engem, nem magáért, hanem Sarah miatt hív meg, gondolta Meredith. Hangja remegett a csalódottságtol.

– Okos dolog-e egyáltalán Sarah-t hozzám szoktatni?

– Miért ne? – Blake gyengéden megsimogatta a lány állát.

– Amikor elmegyek, újra felizgatja magát.

Hüvelykujját kedvesen húzta végig a lány ajkán. – Meddig maradsz?

– A következő hónap elsejéig. Egy hét múlva találkozom az olvasóimmal.

Szerencsére Blake ebben a percben elengedte az állát, különben Meredith a karjába vetette volna magát, hogy megkérje, csókolja meg.

– Az utazásod előtt akkor még tudsz Sarah-val némi időt tölteni. Megígérem, semmire sem foglak kényszeríteni, és közösen segítünk Sarah-nak a beilleszkedésben.

– Miért akarod, hogy a közeledben legyek?

– A jó ég tudja.

Meredith küzdött a vágy ellen, hogy Blake közelében legyen.

– Ne aggódj! – Blake nem mosolygott, de most valahogy másképpen nézett rá, mint az előbb. – Hagyd, hogy a dolgok fokozatosan kialakuljanak, és ne akard minden szavam kielemezni.

– Hát így tettem volna? Jó, megpróbálok megjavulni. – Meredith szerette volna, ha megóvhatná Blake-et. – Jó éjszakát, Blake.

– Menj csak, itt várok, amíg a házhoz érsz.

Meredith besietett, szíve az újraéledt reménytől vadul dobogott. Ha Blake-nél még egy esély mutatkozna, akkor ennek érdekében mindent elkövetne, bármivel is járjon. Megértette a férfi viselkedésének okait. Ha időt enged neki, és nem vár lehetetlent, akkor egy napon talán majd szeretni fogja őt.

6. FEJEZET

Szombat reggel Meredith már nyolc óra körül ébren volt. Felöltözött, és útra készen állt.

Bess, aki a reggelit készítette, nevetett a barátnőjén.

– Biztosan különösnek találod, hogy ennyi év után Blake meghívott.

– Így van. De nincsenek reményeim. A meghívás nem a nagy szerelem miatt történt, csak Sarah miatt.

– Sarah kedves kislány. Mondd, nem akarsz enni valamit?

– Most nem tudok. Hogy nézek ki?

Bess vizsgálódva nézett rá. A farmernadrághoz fehér blúzt viselt, amely kiemelte szép, lesült bőrét és telt mellét. Haja kibontva hullott a vállára.

– Remekül nézel ki – mondta Bess. – És az időjárás-jelentés sem jelez esőt. Nyugodt lehetsz.

– Bárcsak tovább alhattam volna – siránkozott Meredith. – Ma biztos idegroncs leszek… Ó!

A telefoncsengetésre felugrott, de Bess csak mosolygott. – Fogadok, hogy Blake éppen olyan izgatott és türelmetlen, mint te. – Felemelte a kagylót, és mulatva nézett Meredithre, akinek hevesen kezdett dobogni a szíve, mintha csak maratoni futáson venne részt. – Igen, készen van, Blake – mondta Bess. – Jöhetsz érte, mielőtt még az idegeimre menne. Szólok neki. Viszlát!

– Hogy mondhattál neki ilyet! – kiáltott fel Meredith. – Te vagy a legjobb barátnőm, és eladsz az ellenségnek.

– Nem az ellenséged. – Bess mosolya eltűnt. – Blake nagyon magányos ember. Nina elcsavarta a fejét. Blake hagyta magát a házasságba behúzni anélkül, hogy tudta volna, Nina csak a pénzét akarja. Nem gondolod, hogy éppen eleget fizetett ezért a hibáért?

– Vannak dolgok, amelyekről nem tudsz – válaszolta Meredith.

– Elhiszem. Ha viszont szereted, őrültség lenne haragból és bosszúvágyból kockára tenni a jövődet.

– Egyáltalán nincs erőm bosszút állni – mosolygott Meredith fáradtan a barát nőjére. – A távozásom után még sokáig mindent vissza akartam neki fizetni, de most amikor viszontláttam… – Megvonta a vállát. – Ugyanaz a helyzet, mint korábban. Ha a közelemben van, remegés nélkül egy szót sem bírok kinyögni. Nem kellett volna eljönnöm. Megint meg fog sérteni, amint alkalmat adok rá. Mindazok után, amit Nina okozott neki, nem fog nőt közel engedni magához. Legkevésbé engem.

– Minden kockázattal jár – vélte Bess. – Azok után, hogy Bobby és én néhány évvel ezelőtt majdnem elváltunk, megtanultam, hogy meg kell alkudnunk egymással. A büszkeség rossz tanácsadó.

– Örülök, hogy ilyen jól kijöttök egymással.

– Én is.

Meredith még mindig Bess szavaira gondolt, amikor a kocsiban ült. Sarah a hátsó ülésen szünet nélkül csacsogott. Meredith oldalról szemlélte Blake erőteljes arcélét, és azon töprengett, hogy szeretni fogja-e valaha is őt a férfi. Hiú remény! Nehezen felejti el boldogtalan házasságának emlékét.

Blake látta, hogy a lány szomorú. – Mi van? – kérdezte.

– Semmi. Csak még nem vagyok egészen ébren.

Blake felvonta a szemöldökét, miközben a kocsi tovább robogott.

– Ezért voltál már nyolc órakor felöltözve, annak ellenére, hogy tudtad, csak kilencre megyünk Besshez?

– Nem tudtam aludni.

– Én sem. Sarah túl izgatott volt ahhoz, hogy ágyban maradjon.

Meredith úgy képzelte, hogy Blake álmatlanságának az oka az a csók volt, amelyet neki adott.

– Örülök, hogy velünk jössz, Merry – mondta Sarah, és átkarolta az új Mr. Freundot, aki megosztotta vele a hátsó ülést. – Nagyon szép kirándulás lesz. Papi azt mondja, hogy a parkban hinta is van.

– Sőt még más is – szólalt meg Blake. – Megnagyobbították a régi parkot Jacks Cornerban, amióta elköltöztél – magyarázta a férfi Meredithnek. – Az új részben hinták vannak, meg homokozó és mászóka. Mi majd leülünk egy padra, és nézzük, hogy játszik Sarah. Asztalok is vannak. Egy falatozóban eszünk valamit, mert Amie még nem jött vissza, és nem hoztam uzsonnát.

– Telefonált már Amie?

– Igen, a nővére jobban van, de még legalább két hétig nála marad.

– Hogy boldogulsz nélküle?

– Nem valami jól – vallotta be Blake. – Nem tudok jól főzni, és Sarah-val sem boldogulok.

– Apu sosem akar megfürdetni! – kiáltotta Sarah. – Azt mondja, fogalma sincs, hogy kell.

Blake elpirult, és Meredith átérezte a zavarát. Az ilyen dolgok különösen nehezére esnek egy férfinak, főleg akkor, ha csak rövid ideig élt együtt egy asszonnyal, kislánya pedig nem volt eddig.

– Én meg tudnám… – Meredith habozott, de amikor Blake áthatóan ránézett gyorsan folytatta: – Szívesen megfürdetem ma este helyetted.

– Ó, Merry, igazán? – kiáltott fel Sarah elragadtatva.

– Ha a papád is úgy akarja.

– Örülök – mondta Blake.

– Akkor elmondhatsz nekem néhány mesét, Merry – mondta Sarah. – Legjobban a csúf kiskacsáról szólót szeretem.

– Rút kiskacsa – javította ki Blake, és barátságosan nézett a gyerekére. – Illik kettőnkre a történet, nem igaz, prücsök?

– Egyikőtökre sem illik – avatkozott bele Meredith. – Erős jellemetek és erős akaratotok van. Ez többet ér, mint a szépség.

– Apunak forradás van az arcán – jegyezte meg Sarah.

Meredith rámosolygott.

– Ez a bátorságának a jele – mondta jelentőségteljesen – A papád mutatós férfi, a forradás egyáltalán nem rútítja el az arcát.

Blake kutatva nézett Meredithre, amitől a lány zavarba jött. Újból az útra figyelt még éppen időben, hogy ne forduljanak az árokba.

– Elnézést – mormogta Meredith, és grimaszt vágott.

– Minden rendben. – Blake behajtott a városi parkhoz vezető útra, majd egy szabad parkolóhelyen leállította a kocsit.

– Nagyon szép itt – mondta Meredith, amikor megpillantotta a játszótere,t amelyre kilátótornyot és szökőkutat is építettek. Ebben a napszakban, a parkban még nem nyüzsögtek az emberek. A fű még harmatos volt.

– Nedves lesz a lábad – mondta Sarah, és ő is nevetett. – Rajtam gumicsizma van!

– Azt hiszem, megkímélhetem a lábadat. – Mielőtt Meredith magához térhetett volna, Blake a karjába kapta, és szorosan a melléhez szorítva minden nehézség nélkül átvitte a mezőn.

– Hű, apu, hogy te milyen erős vagy! – állapította meg Sarah.

– Mindig is az volt – mondta Meredith akarata ellenére, és felnézett Blake-ra. Szemében a múlt emlékei, védtelensége és sebezhetősége tükröződött.

Blake nem nézett Meredithre. Testén már érezte a lány vágyakozó tekintetének hatását. Ha ránézett volna szelíd, sóvárgó arcára, azonnal megcsókolta volna, azzal sem törődve, hogy kislánya jelen van, és figyeli őket. Szótlanul tette le Meredithet a földre, és leült egy padra. Majd hátradőlt, és keresztbe rakta a lábát. – Gyere, ülj le! – hívta a lányt türelmetlenül. – Te pedig Sarah, menj játszani, ameddig még lehet. Egy óra múlva nagyon sokan lesznek itt.

– Igen, papa. – Sarah a hintához sietett, Meredith pedig leült Blake mellé. Élvezettel engedte át magát annak az érzésnek, amelyet Blake finom arcszeszének illata és testének melege ébresztett benne.

– Sarah időközben már egészen más gyerek lett – - állapította meg Meredith miközben figyelte a kislányt, aki nevetve himbálta a lábát, hogy magasabbra repüljön a hinta. – Már nem olyan vad. – Blake letette a padra maga mellé a kalapját, és beletúrt hajába.

– De még nem érzi magát egészen biztonságban. Időnként még rémes álmoktól szenved. Sajnos az utóbbi időben nem nagyon tudok vele foglalkozni. Az üzlet megy tovább. Az én döntésemtől sok állás függ. Nem hanyagolhatom el a munkám, hogy otthon maradhassak.

– Szereti Amie-t? – kérdezte Meredith. .

– Amie még néhány hétig távol lesz. Ez is gondot okoz. Hétfőn reggel üzleti megbeszélésem van. Mit csináljak Sarah-val? Vigyem magammal?

– Megértelek – sóhajtott Meredith –, ha akarod, vigyázok rá.

Nem merte az örömét kimutatni, holott a lány már másodszor ajánlja fel a segítségét. Nem akart túlzott reményeket táplálni…

– Meg tudnád tenni? – Feléje fordította a fejét, és tekintetük találkozott.

– Elsején csak dedikálnom kell a könyveket – mondta. – Az időm hátralévő részében ráérek.

– Akkor viszont nálam kellene laknod – vélte Blake látszólag nyugodtan. – Gondolom, hogy sokszor milyen későn jövök haza, nem volna ésszerű, hogy Bobbyt minden éjjel felcsengesd. Mit szólsz hozzá?

Meredith elpirult. – Blake, még ha modern időket is élünk, nem költözhetek hozzád.

– Nem foglak elcsábítani. Amit szerdán mondtam, azt komolyan gondoltam.

Meredith szíve vadul dobogni kezdett, és gyorsan elfordult. – Tudom, hogy nem szeged meg a szavadat, Blake, de mit fognak gondolni az emberek?

– Valóban, te ismert írónő vagy, és én nem tehetem tönkre a jó híredet. – Blake fintorgott.

– Most, ne kezdj el veszekedni. – Meredith szomorúan sóhajtott, és felállt. – Nem volt jó ötlet. Nem kellett volna eljönnöm.

Blake is felállt, átkarolta a lány derekát, és megállt mögötte. – Bocsáss meg! Soha sem foglalkoztam azzal, hogyan vélekednek az emberek, de igazad van, neked számít a jó hír. Téged nem néztek le a származásod miatt.

Meredith együttérzően nézett rá. – Én soha nem néztelek le.

A férfi álla görcsösen megrándult. – Tudom. – Blake gyengéden mellére vonta kezét, és finoman megsimogatta. – Te mindig a védelmemre keltél.

– Az kellemetlen volt neked – emlékezett Meredith szomorú mosollyal –, mindig feldühítettelek…

– Mondtam neked, hogy mindig is akartalak – vetette közbe Blake. – Csak nem, tudtam hogyan kezdjek hozzá, hogy megkaphassalak. Ninának megígértem, hogy elveszem. Később végiggondoltam, mit tettem veled, és azt hittem, könnyebben elviselem a helyzetet, ha gyűlölni fogsz engem.

Meredith arca égett. Hosszan, vizsgálódva nézett Blake-re. – Azt hiszem, bizonyos tekintetben igazad van, de a viselkedésedtől minden bizalmam odalett. Képtelen voltam elhinni, hogy egy férfi belém szerethet.

– Most előnyömre válik – suttogta mosolyogva Blake. – Mert így nem jöttél kísértésbe, hogy egy másik férfival próbálkozz. – Elkomolyodott. – Én leszek az első férfi az életedben.

Meredith szívverése kihagyott, majd vadul dobogni kezdett. – Ez a legönzőbb megállapítás…

Blake félbeszakította, hozzáhajolt, ajka majdnem megérintette a Meredithét. Kávéillatú a lehelete, gondolta Meredith, mielőtt még a lába elgyengült volna a becézgetéstől.

– Önző vagyok, kemény, mint az acél. Ezekről a tulajdonságokról nem tehetek. Az élet nem volt jó hozzám. Egészen mostanáig.

Keze Meredith vállán nyugodott, amikor vágyakozóan ránézett. – Sarah… Sarah Jane… – dadogta Meredith.

– Sarah nem figyel ránk – nyugtatta Blake a lányt. – Add a szádat, kicsikém. Megmutatom, milyen gyengéd tudok lenni.

Érezte, hogy Meredith elfogadja a csókját, teste elernyed, amikor magához öleli. Ajkára tapadva felsóhajtott, és Blake behunyta szemét a boldogságtól, hogy Meredithet a karjában tarthatja.

Egymáshoz simultak. Meredith nem érzett félelmet. Nem hőkölt vissza, amikor érezte az izgalmat, amelyet közelsége Blake testéből kiváltott. Szíve Blake-é volt. Az elmúlt évek minden kínja ellenére ő testesítette meg mindazt, amit a szerelemről tudott és remélt.

Blake megsimogatta a haját, és gyengéden megcsókolta. Hosszú évek során a lány mindig arról álmodott, hogyan csókolja majd meg őt. Az álom színtelen léggömbnek bizonyult az édes valósághoz képest. Szenvedélyesen simította végig körmeivel a férfi hátát, és élvezte, hogy ujja alatt megfeszülnek az izmok.

Amikor Blake kicsit felemelte a fejét, hallotta a lélegzetét. – Ezt kitől tanultad? – suttogta érdesen Blake.

– Senkitől. Azt hiszem, ez ösztönös – suttogta vissza.

Blake keze azonnal felsiklott Meredith hátán, és kedvesen meghúzkodta a haját. – Olyan finom a szád.

– Ó, igen? – nevetett remegő lábbal, idegesen Meredith.

– Nézd csak, apu, milyen magasra tudok repülni! – kiáltotta ebben a pillanatban egy vékonyka hang.

Blake vonakodva engedte el Meredithet. – Látom, kis prücsök – válaszolta. Sarah nevetett

– Majdnem elérem az eget.

– Különös, de én is – mormogta Blake, és ránézett Meredithre.

A lány szíve majd szétrepedt a boldogságtól. Szeretettel vette kezébe a férfi kezét, összekulcsolta ujjaikat, és erősen szorította.

– Az ördögbe is a jó híreddel! – mondta gorombán Blake. – Költözz egy pár hétre hozzánk! Bessen és Bobbyn kívül senki sem fog tudomást szerezni erről, ők pedig nem ítélnek el bennünket.

Meredith szívesen mondott volna igent. Aggódó tekintete találkozott a Blake-ével.

– Egy régi cég vezetői közé tartozol. A főnököd is ellenezni fogja.

– A főnököm nem írja elő a magánéletem. Esténként egymás mellett ülhetnénk, és Sarah-val együtt tévéznénk. Reggel együtt étkezhetnénk a konyhában. Ha Sarah-nak lidérces álmai lesznek, hozzád bújhatna, és te meséket olvasnál neki. Én pedig hallgatnálak titeket –Furcsán mosolygott – Nem emlékszem arra, hogy valaha is meséket olvasott volna nekem. A nagybátyám nem az az ember volt. Olyanban nőttem fel, amelyben nem voltak szerencsésen végződő mesék. Talán ezért lettem ilyen megkeseredett. Sarah-nak más sors kell, mint az enyém.

– Ne becsüld alá magad! – mondta Meredith szelíden. – Úgy találom, hogy az életformához megteremtetted az alapokat.

– Igaz, hogy Sarah miatt közeledtél hozzám?

– Nem tudom – válaszolta őszintén a lány. – Amikor visszajöttem, még elkeseredett voltam, és féltem egy kicsit tőled. Amikor azonban megláttalak Sarah-val… – Felemelte a tekintetét – Te talán nem is veszed észre, de Sarah közelében egészen más vagy. Olyankor megszelídülsz.

– Tényleg különleges lény. Ez azonban nem Ninának köszönhető. Az ég tudja, miért tartotta meg a gyereket, holott nyilvánvaló volt, hogy nem is akarta. Talán a férje kívánta így.

– Lehetséges, de rögtön más lett a véleménye, amikor megtudta, hogy Sarah nem az ő gyereke.

– Nincs minden emberben becsület – jegyezte meg Meredith. – A becsületesség mindig a legerősebb jellemvonásaid közé tartozott.

– Ma is azok közé tartozik. – Blake újból visszaült a padra. Amikor Sarah már nem hintázott, és a homokozóhoz szaladt, közelebb húzta magához Meredithet. Blake mosolygott, hátradőlt, és karját megint a lány vállára tette. – Sarah hihetetlenül szeret téged.

– Én is szeretem. Csodálatos kislány.

– Remélem, hogy ez marad a véleményed akkor is, ha megismerkedsz a dührohamaival is.

– Az a legtöbb gyerekkel előfordul. – Meredith rádőlt Blake karjára, megérintette a forradást, és észrevette, hogy Blake összerándult. A férfi megfogta a kezét. – Azt mondtam Sarah-nak, hogy ez a bátorság jele, és ez így is van. Miattam szerezted. Én voltam a hibás.

Blake szeretettel megsimogatta Meredith kezét, és hagyta, hogy a lány újra megérintse az arcát. – Amikor annak idején a megvadult méntől megmentettelek, te nem fehér csipkés zsebkendő keresésével foglalkoztál. Egy pillanat alatt melletted termettem, de amikor kimásztam, arccal egy bádogdarabba estem.

– És közben szüntelenül szidtál, de minden egyes szitok jogos volt. Legalább megengedted, hogy tapaszt tegyek az arcodra.

– Nem is sejted, mit éreztem közben. Összeszorítottam a fogam, és kimondhatatlanul nehezemre esett, hogy ne tegyem azt, amit tulajdonképpen tenni szerettem volna.

– Mit? – Meredith még jól emlékezett arra a dühre, amikor ő ápolni kezdte Blake-et.

– Az ölembe akartalak venni, és a lelkedet kicsókolni a testedből – mondta Blake halkan. –Pamutruhát viseltél, és nem volt alatta semmi. A szöveten keresztül láttam a melled rajzolatát, nagyon szerettem volna megérinteni. Te nem tudtad, hogy a vágytól remegek.

Meredith nehezen lélegzett. – Nem, nekem fogalmam sem volt arról – vallotta be. – Persze én is remegtem, és minden erőmmel azon voltam, hogy ezt előled eltitkoljam. Így kerülte el a figyelmemet, hogy mit éreztél.

– Egész éjjel nem aludtam, mert emlékezetembe idéztem a pillantásodat, a hangodat és a hajad illatát – folytatta Blake. – Amikor felébredtem, fájdalmak kínoztak. És azután, néhány nap múlva, felbontották a végrendeletet. Nina nem tágított mellőlem, az irántad és Nina iránt érzett érzelmeim összeütköztek egymással, és megzavartak. – Megvonta a vállát – Majd megbolondultam, azért mondtam neked olyan sértő szavakat Annyira kívántalak. Amikor később találkoztam veled, nem tudtam ellenállni az utolsó lehetőségnek, hogy még egyszer a karomban tartsalak. Ezért csókoltalak meg. Össze kellett szednem magam, hogy engedjelek elmenni.

– Gyűlöltelek ezért, Blake. Meg voltam győződve arról, hogy meg akartad bosszulni a végrendeletet. Nem gondoltam volna, hogy kívánsz engem. – Meredith zavartan nevetett.

– Azt hiszed, hogy egy férfi színlelni tudja a vágyat?

Meredith elpirult, és kerülte Blake tekintetét. – Nem.

– Azt a vágyat még most is érzem – mondta Blake elgondolkozva, és Sarah felé nézett. – Régóta vágyódom utánad. Nem mertem kezdeményezni, nehogy kinevessenek, ahogy Nina tette. Tudom, hogy az ágyban nem vagyok különösebben jó.

– Azt hiszem, ez attól függ, kivel vagy az ágyban. – Meredith mereven nézte Blake kezét. – Ha két ember szereti egymást, akkor csodálatosnak kell lennie, még akkor is, ha kettőjük közül egyiknek sincs semmiféle tapasztalata.

– Számunkra nem volt csodálatos, annak ellenére, hogy amit most mondtál, az akkoriban ránk illett.

– Valóban. Én azonban ellenálltam. Egyáltalán nem értettem, hogy mi történik – vallotta be Meredith.

Blake csak nézte, ahogy lehajtott fejjel ott állt.

– Gondolod, hogy most más lenne, miután mindketten öt évvel érettebbek lettünk?

– Nem tudom.

Blake megsimogatta a lány haját és ajkát. – Nem sokat tanultam, és könnyen elveszítem az önuralmam.

A lány felemelte fejét, és ránézett – Ó, nem. Te nem okoznál nekem fájdalmat.

Blake szíve vadul vert. – Hajlandó volnál ilyen messzire elmenni?

Meredith nem bírta elviselni a férfi fürkésző tekintetét. – Ne kérdezz engem! Megtenném, de mindkettőnket meggyűlölném ezért. Nem

rúghatjuk fel szigorú neveltetésünket egyik pillanatról a másikra. Nem vagyok szabados, még veled sem szeretnék így élni.

Visszautasító szavai ellenére Blake érezte, hogy vele kivételezne a lány, és büszkeség öntötte el. Szóval Meredith is akarja!

– Azt hiszem, én sem vagyok kalandor – Sóhajtott – Te meg én, mi tényleg kivételek vagyunk, drágám.

A becézés Meredithet csendes boldogsággal töltötte el. Ez volta legelső eset, hogy Blake becézte őt:

– Nézd meg a homokváramat, apu! – kiáltotta Sarah ebben a pillanatban. – Nem nagyszerű? De éhes vagyok! És vécéznem is kell!

Blake nevetett. – Jól van, prücsök, gyere csak ide! – Elengedte Meredithet. – Még nem tud sokáig ugyanazzal a dologgal foglalkozni. A gondolatai, mint a szöcske, ide-oda ugrálnak.

– Ez természetes – mosolygott Meredith. Letérdelt, kitárta a karját, hogy Sarah-t átölelje, és magához szorítsa. – Milyen jó illatod van – mondta. – Mivel illatosítottad be magad?

– Apué – mondta Sarah. Blake szemöldöke ráncba szaladt. – Ott volt az asztalon. Vettem belőle. Ugye hogy kellemes az illata? Apunak mindig jó szaga van.

– Igen, ez így van. – Meredith csak nehezen tudta nevetését elnyomni. Amikor Blake meglepett arcát meglátta, hangosan felnevetett.

– Szóval így tűnt el a borotvaszeszem. Prücsök, ez nem kislányoknak való.

– Olyan akartam lenni, mint te, apu – mondta Sarah, és zöld szemében varázsfény csillant.

Blake most először mosolygott rá. Fehér foga csillogott. – Nos, akkor nemsokára lovagolni is megtaníthatlak.

– Ó, igen. Én tudok már lovagolni, ugye Merry?

Meredith már helyeselni akart, de Blake titokban fenyegető pillantást vetett felé.

– Jobb, ha vársz még egy kicsit, amíg a papád megtanítja neked – mondta Meredith komolyan, és most Blake bólintott helyeselve.

Nem túl messze, találtak egy kis büfét. Kávét vettek, hűsítőt, szendvicseket, sült krumplit és savanyú uborkát. Azután visszamentek a kocsival a parkhoz, amely azalatt benépesedett.

– Ismerek egy jobb helyet– mondta Blake. – Sarah ott belegázolhatsz a folyóba.

– Ó, egek! – kiáltott fel Sarah lelkesen.

Blake rámosolygott Meredithre, aki visszamosolygott rá. – Akkor menjünk tovább.

Blake megfordult a kocsival, és ellenkező irányba kezdett száguldani, miközben Sarah száz kérdést tett fel. Csacsogása némi időt engedett Meredithnek, hogy Blake meglepő ajánlatán gondolkodjék. Tehát arról van szó, hogy hozzájuk kellene költöznie. Nagyon örült ennek az ajánlatnak. Attól félt, hogy nem tud ellenállni a férfi vágyainak.

Blake azt állította, hogy nem sok tapasztalatot szerzett, de csókjai szenvedélyesek voltak. Meredith még mindig szerette Blake-t. Ha a férfi valóban kívánja őt, akkor lehet, hogy az előítéletekre ügyet sem vetve lefekszik vele.

Blake tiszteletben tartja az előítéleteket, és a lányban felmerült a kérdés, mi történik akkor, ha enged a férfi unszolásának. Blake akkor kötelességének érzi majd, hogy feleségül vegye. A kényszerűség mindent összetörne. Nem szeretett volna egy kikényszerített házasságot. Ha Blake önmagáért akarná, nem pedig Sarah kedvéért szeretné…

Gondolatait visszakényszerítette a jelenbe. Hogy ő mit érez, az mindegy, most csak Blake érzelmei számítanak.

7. FEJEZET

Blake a Kanada folyón átvezető hídon hajtott át, de nem állt meg a part mentén. Egy mellékútra kanyarodott, és egy árnyas tölgy alatt állította le a kocsit.

– Hol vagyunk? – kérdezte Meredith, és Blake mosolygott.

– Gyere, és nézd meg! – Kézen fogta Sarah-t, és áthaladtak egy kis erdőn.

– Nos, most már tudod, hol vagyunk? – kérdezte Blake. Meredith nevetett.

– A Thunderbird-tónál – tört ki belőle.

– Hát nem gyönyörű hely? – kérdezte Blake. – Itt árnyék, nyugalom és béke van.

– Kié ez a vidék?

– Ezt a kétszáz hektárnyi földdarabkát a nagybátyámtól örököltem. – Elismerő pillantással tekintett a szép vidékre. – Ha nyugodtan akarok valamiről gondolkodni, akkor idejövök. Ezért is hagytam beépítetlenül.

– Ezt meg is értem – helyeselt Meredith. A fák levelei zizegtek, a madarak énekeltek. Meredith élvezettel hunyta le szemét, és érezte, hogy könnyű szélfuvallat cirógatja a haját. Kimondhatatlanul boldog volt most itt Blake-kel és Sarah-val.

– Sarah, ne menj olyan közel a parthoz! – figyelmeztette Blake.

– De hiszen azt mondtad, hogy belegázolhatok a vízbe – háborgott a gyerek, és bosszús pillantást vetett az apjára.

– Ez igaz, de nem itt. Ha ettünk, akkor majd keresünk egy helyet, ahol sekély a víz.

Blake elővette a felvágottat és a kenyeret, majd takarót terített a fűre. Elégedetten fogyasztották el az ennivalót, miközben Sarah hangyákat etetett.

– Még soha nem láttál bogarat, Sarah? – kérdezte Meredith.

– Nem, nem igazán. A mama azt mondta… hogy undorítóak. Mindig megölte őket. A televízióban viszont azt mondták, hogy a rovarok haszon… haszon…

– Hasznos állatok… – javította ki Blake. Egymásra mosolyogtak, de tudták, hogy uralkodniuk kell az érzéseiken, mielőtt késő lenne.

Evés után lementek a patakhoz, és Sarah izgatottan húzta le magáról a gumicsizmáját, hogy a tiszta, szelíden hullámzó vízbe gázoljon. Pillangók táncoltak a nedves homok fölött, és Blake élvezte a látványt.

– Én is sokszor csináltam ezt, amikor még kisfiú voltam. – Zsebre vágott kézzel dőlt a kocsi csomagtartójának, és Sarah-t figyelte. – A nagyvárosban élő gyerekek érdekes dolgokról maradnak le.

– Igen, ebben igazad van. Én is szívesen gázoltam bele a tócsákba. – Meredith ábrándozva nézett a távolba. – Akkoriban nagyon szegények voltunk, Blake. Ez azonban csak akkor tudatosult bennem, amikor a főiskolán egyszer egy születésnapi vacsorára hívtak meg. Ott láthattam, hogy a társaim hogyan élnek. – Sóhajtott. – Soha nem beszéltem azonban arról a szüleimnek, milyen lesújtó volt számomra a felismerés, hogy a pénz milyen különbséget tud tenni az emberek között.

– Nem változtál semmit, Meredith. – Blake nyugodtan nézett rá. – Most ugyan több az önbizalmad, mint korábban, de nem lettél beképzelt.

– Köszönöm. – Meredith idegesen csavargatta keskeny, aranyfonatú gyűrűjét az ujján. – Nem vagyok olyan gazdag, mint te. De ügyeskedem.

– Egy Porsche Cabrio kicsit többet mutat ennél.

– Arra számítottam, hogy a drága kocsiban ülve magabiztosabb leszek, amikor ideutazom, és szembesülök a múlttal.

– Mindnyájunknak időről időre szüksége van valamire, ami az önbizalmunkat felerősíti. – Blake Sarah-ra pillantott. – Szeretem nézni, ahogy nevet. Az első időkben soha nem nevetett.

– Valószínűleg félt – mondta Meredith. – Bizalmatlan volt mindenkihez, hiszen nem vigyázott rá senki.

– Nos, most próbálom mindenért kárpótolni.

Büszkeség csengett ki a hangjából, s ez meghatotta Meredithet. Vajon mit éreznék én, kérdezte önmagától, ha ezeket a szavakat velem kapcsolatban mondta volna? Blake most már képes volt olyan érzelmeket bevallani, melyeket egy kisgyerek iránt érez. Tud-e még egyszer szeretni valakit, miután Nina túl mélyen megsebezte?

Egészen sötétedésig autóztak a környéken. Otthon Meredith segített megfürészteni Sarah-t, aztán mesét is mondott neki, majd megcsókolta a gyermeket, aki rögtön elaludt.

– Ezt is nélkülözte – mondta Blake, amikor odaállt az alvó gyerek ágya mellé. – Nehezen tudom kimutatni az érzelmeimet. – Ránézett Meredithre. – A nagybátyám nem tartozott azok közé, akik csókokat osztogattak. – Halványan mosolygott.

– Azt hiszem, ezt te is tudod.

Meredith nevetett. – Igen, emlékszem. Nagyon szeretetre méltó ember volt, de ki nem állhatta, ha a környezetében érzékenykednek.

– Én is ilyen vagyok. – Blake tekintete Meredith finom arcára siklott. – Veled azonban más a helyzet. Tudom, milyen gyengéd és kedves az érintésed. – Sóhajtott, és elfordult. – Inkább menjünk ki, mert még felébred Sarah.

Blake zavarban volt, amikor bevallotta Meredithnek, mennyire jólesett neki a gondoskodása. A lány meglepődött ettől az újabb titoktól.

– Miért mosolyogsz? – kérdezte Blake.

Meredith becsukta maga mögött Sarah szobájának az ajtaját. – Éppen arra gondoltam, milyen érdekes… Én is örültem, amikor a sebeidet ápolhattam, mert akkor a közeledben lehettem.

– Nem furcsa, hogy mindketten milyen tapasztalatlanok voltunk? – kérdezte Blake. – Pedig már nem is voltunk gyerekek.

– Igen, így van.

Egyre feszültebbek lettek. Meredith már érezte is, amint Blake ajka a szájára tapad.

– Honnan emlékszel ezekre a mesékre? – kérdezte a férfi.

– Nem tudom. Blake, könyveket kellene vásárolnod Sarah-nak.

– Nem tudom, mit lehetne venni, de te segíthetnél…

– Rendben, majd megvesszük őket.

– Nagyon hálás vagyok neked a ma esti segítségedért – mondta Blake. A férfi nem sietett, hogy lemenjenek a nappaliba. Tekintete Meredith alakján vándorolt végig, a kivágott fehér blúzon, a testéhez tapadó farmernadrágon. Szeme a blúzra tapadt, amelyen keresztül látszottak a lány mellbimbói.

– Nagyon anyáskodó természetű vagy, Meredith – jegyezte meg.

– Szeretem a gyerekeket. Nem megyünk le a nappaliba? – kérdezte, mert idegesítette a férfi rátapadó tekintete.

– Miért? Azt hiszed, be akarlak húzni a hálószobámba, és rád zárom az ajtót?

– Nem, dehogy. – Kissé túl gyorsan jött a válasz.

– Kár. – Blake vállával ellökte magát a faltól. – Ugyanis éppen ezt fogom most tenni.

Mielőtt Meredith felocsúdhatott volna, a hálószobában találta magát. Blake megállt, bezárta az ajtót, és a lányt a hatalmas ágyra fektette. Aztán fölé hajolt, fejét gyengéden átfogta, és mélyen a szemébe nézett.

– Nagyon félsz tőlem, Meredith? – kérdezte nyugodtan. – Kapálózni fogsz, és segítségért fogsz kiabálni, ha most lefekszem veled?

A lány ajkai szétnyíltak. Nem félt a férfitól, mert közelebb kerültek egymáshoz. Most többet tudott meg Blake-ről, mint valaha, és folyton arra gondolt, mennyire szereti a férfit. A szájára nézett. Annyira kívánta, hogy még maga is megdöbbent ettől.

– Nem, nem félek – mondta. – Mert tudom, hogy nem okozol nekem fájdalmat, és nem fogsz olyasmire kényszeríteni, amit nem akarok. Megígérted.

Blake feszültsége engedett. – Így van. Így is gondoltam. – Tekintetével végigsiklott a lány testén, mellének enyhe domborulatától a kerek csípőig. – Nem tudod elképzelni, mennyire vonzó vagy.

– Én? – kérdezte a lány elragadtatott mosollyal.

– Igen, te. És innen már nem szabadulsz.

Meredithnek borzongás futott végig a hátán a fenyegetéstől. – Gondolod? – kérdezte érdes hangon.

Blake úgy feküdt rá, hogy felsőteste majdnem érintette Meredith mellét, és szája csak néhány centiméterre volt a lányétól. – Nem – mondta. – Innen nem menekülsz.

Meredith karjával átkulcsolta a férfi tarkóját, majd élvezettel simogatni kezdte a vállát, a hátát és kemény izmait. Csendesen lihegett, amikor testének melegét és szájának ízét érezte.

– Engedd el magad! – Blake gyengéden megcsókolta. – Nem fogok fájdalmat okozni.

Meredith hagyta, hogy Blake felsőtestével ránehezedjen, hozzásimult, és kezével Blake sűrű hajába túrt. Blake lassan, de forró vággyal csókolta.

A lány azt is engedte, hogy Blake nyelve a szájába hatoljon. Így még soha nem csókolt meg más férfit Szerette ezt az izgató érzést. Gyengéden visszacsókolta, és teljesen átadta magát forró csókjainak.

– Ma már érett nő vagy – suttogta a férfi. – Mi ugyan már csókoltuk egymást, de most több tapasztalatom van.

– Igen.– Gyengéden megsimogatta a férfi kezét, miközben tekintetük fokozódó izgalomban találkozott. Meredith enyhén duzzadt ajkát nyújtotta Blake-nek.

– A blúzomat… Kigombolhatnád a blúzomat. Nincs alatta semmi.

A férfi kitapogatta a gombokat, és lassan gombolni kezdte a blúzt. Mélyen a lány szemébe nézett. – Miért nem viselsz alatta semmit?

– Tényleg nem tudod, Blake? – suttogta fájdalmasan vágyakozva a lány, és teste ívben megfeszült. Felkínálkozása olyan nyilvánvaló volt, mintha csak kikiabálta volna. Blake lassan feltolta a blúzt, és nem bírt betelni a finom domborulatok látványával. Éppen olyan szépek, mint öt évvel ezelőtt.

– Látott valaha is így más? – kérdezte követelőzően.

– Rajtad kívül senki. Hogy is tudtam volna másnak…?

– Meredith, gyönyörű vagy. – Alig érezhetően simogatta meg egyik mellbimbóját, amikor Meredith felkiáltott.

Blake megijedt. – Fájdalmat okoztam? Nem akartam goromba lenni.

Meredith kíváncsian nézett rá, és beleharapott az ajkába, hogy a becézgetések kiváltotta remegését leküzdje.

– Felkiáltottál.

– Igen. – Blake aggódva figyelte, és újból csókolgatni kezdte. Gyengéden simogatta a mellét, egyik kemény mellbimbóját az ujjai közé vette. Meredith halkan nyögött, és újból felkiáltott. A teste remegett, és Blake felé feszült.

– Átkozott Nina! – robbant ki hirtelen Blake-ből.

Meredith túlságosan kábult volt ahhoz, hogy mindjárt felfogja, mit is mondott.

– Tessék? – kérdezte.

– Nem érdekes – suttogta Blake érdesen. – Ó, te édes Meredith…

Centiméterenként csókolta végig a lány fehér mellét, harapdálta a finom bőrt, majd fogai élével nagyon óvatosan végighaladta hasán. Közben állandóan odaadóan simogatta. Élvezte Meredithet, és nem is figyelt arra, hogy a lány sír, és könyörög, hogy még többet adjon.

Blake mélyet lélegezve, szenvedélytől ittasan nézte a lány szerelmes arcvonásait. Azt hitte, kínozza a lányt, de az lehúzta a fejét, és újabb csókokat követelt. Testét a legcsodálatosabb érzés járta át, amikor feltámaszkodott, és a lány teste fölé hajolt.

– Akarsz engem? – suttogta rekedten.

– Igen.

– Teljes szívedből?

– Igen.

Újból gyengéden megsimogatta a lány mellét. Meredith megremegett. Blake visszatartotta a lélegzetét. – Sohasem sejtettem, hogy egy nő a szeretkezésnél ilyen lehet… – A lány fölé hajolt, és szájon csókolta. – Az a másik nő csak elviselt, és nekem túl kevés volt a tapasztalatom, hogy ezt felismerjem.

– Tessék?

Blake felemelkedett. Amikor Meredith habozó mozdulattal megkísérelt betakarózni, megragadta a csuklóját. – Ne! Te vagy a legédesebb teremtés, akit valaha is láttam. Nem okozok neked fájdalmat.

– Tudom. Csak zavarban vagyok.

– Ne légy zavarban! Már láttam a testedet, és minden éjjel rólad álmodtam.

Meredith feszültsége kissé engedett, sóhajtott, és visszahanyatlott az ágyra. – Mégis szokatlan dolog ez nekem.

– Tudom. – Ujjai hegyével ismét végigsimított a lány mellén, és figyelte, hogyan remeg Meredith a vágytól. – Ez olyan édes… – mondta lélegzet-visszafojtva. – Ez olyan hihetetlenül édes, Meredith.

– Blake…

– Mit szeretnél? – kérdezte, amikor a lány szemében a visszafojtott várakozást meglátta.

– Ki tudnád… gombolni az ingedet, és megengednéd, hogy nézzelek?

Szíve összerándult a boldogságtól. A fokozódó izgalom ellenére azonnal ki tudta gombolni az ingét. Szétnyitotta, és amikor meglátta Meredith szemében az elragadtatást, lehúzta magáról és a padlóra dobta az inget.

Meredith kitárta a karját, és felnyögött, amikor a férfi átölelte. Izgalomtól remegve Blake testének feszült.

– Blake… – Ajka csukott szemmel kereste a férfi száját, szenvedélyesen csókolta, amikor érezte egyre követelőzőbb csókjait.

Blake akkor ráfeküdt, mindkét kezével átölelte a csípőjét, és magához szorította. Lassan és ütemesen mozogni kezdett, hogy izgalmát Meredith tudomására hozza. Aztán érezte, hogy önuralma elhagyja. Már csak néhány másodperc…

– Ne! – Hirtelen kiszabadította magát. Oldalra fordult, és összegörnyedve fekve maradt, miközben Meredith erőtlenül remegő karjára támaszkodott. Nem érintette meg azonban Blake-et, mert érezte, mennyire szenved a férfi attól, hogy abbahagyta.

– Nagyon sajnálom. Az én hibám.

– Nem, dehogy. – Blake nehezen tért magához. Teste elernyedt, miközben küzdött a vágy ellen, hogy egyszerűen visszaguruljon rá, magáévá tegye, és belefelejtkezzék a testébe.

– Én nem tartottalak volna vissza – suttogta Meredith.

– Tudom.– Felült, és kezével beletúrt nedves hajába. – Gombold be a blúzodat! – mondta kedvesen.

Meredith habozva, mosolyogva begombolta a blúzát. – Azt az érzést kelted bennem, hogy szép vagyok – suttogta.

– Egek, hát ha az vagy. – Nem vette le tekintetét a lányról. – Nem is tudom, hogy érzékeltessem veled, mit jelentett nekem az elragadtatott felkiáltásod. Azt sem tudtam, hogy a nők arckifejezése a szerelmi játékoknál megváltozik.

– Nem értelek.

– Nina mindig mosolygott, miközben szeretkeztünk. Egész idő alatt. Csak mosolygott.

Meredith felfogta a szavak értelmét, és mélyen elpirult. – Ó!

– Nem volt tapasztalatom, amikor Ninát elvettem, ezért úgy hittem, hogy a nők ilyenkor mindig mosolyognak.

– Nem is tudtam volna másképpen viselkedni – vallotta be zavartan a lány. – Álmomban sem gondoltam volna, hogy csókolózás közben ennyi örömet fogok érezni.

Blake megfogta a kezét, és ajkát szenvedélyesen a tenyeréhez nyomta.

– Az öröm kölcsönös volt – mondta. – És én majdnem megfeledkeztem magamról. Megengedted, hogy a csípődet a tiedhez nyomjam, és ettől megőrültem.

– Bocsáss meg! Össze kellett volna szednem magam.

– Hiszen én sem bírtam abbahagyni. Mindketten tűzbe jöttünk. Semmit sem kívántam jobban, mint hogy téged magam alatt érezzelek. Bőr a bőrön, száj a szájon, és hogy egészen a tied lehessek.

Meredith megborzongott. Amikor Blake észrevette, hogy a szavai milyen hatással vannak rá, felragyogott a szeme. – Szeretnék veled lefeküdni – suttogta. – Itt és most. Az ágyamon.

– Nem vagyok erre képes. – Meredith becsukta a szemét. – Kérlek, ne kérdezz semmit!

– Az előítéletek miatt?

A lány boldogtalanul bólintott. – A nevelést nem tudjuk elfelejteni, még akkor sem, ha valakit nagyon, de nagyon szeretünk.

– Mi volna, ha összeházasodnánk, Meredith?

A lány szeme tágra nyílt. – Hogyan?

– Jól megértjük egymást. Szereted Sarah-t, és engem is szeretsz. Van hivatásod. Anyagilag is független emberek vagyunk. – Vizsgálódva nézett a lány ijedt arcába. – Tudom, nem vagyok nagyon jó férjnek, mert türelmetlen, lobbanékony és kíméletlen tudok lenni. De hát ismered a legrosszabb jellemvonásaimat. A hűségeskü után már nem érhetnek meglepetések.

– Nem tudom… – ellenkezett Meredith.

– Mit szeretnél? Romantikus szerelmet? Nos, azt nem mindig találjuk meg. Néha meg kell alkudni a helyzettel. Mondd, nem szeretnél velem élni, Meredith?

– Hazudnék, ha tagadnám. – Sóhajtott. – Igen, szeretnék veled élni. Nagyon szeretem Sarah-.t Nekem semmiféle megterhelést nem jelentene, hogy vele törődjek.

Habozott. – Te viszont még mindig visszafogod az érzéseidet, Blake. De kívánsz engem, és ez nem kevés.

– A férfiak számára fontos a testi szerelem. Nem értek sokat a szerelemhez, soha nem volt részem benne. – Behatóan nézett Meredithre. – De talán tanulékony vagyok. Légy te a tanítómesterem! Már eddig is sokat elértél.

Meredith felsóhajtott, Blake érzelmileg nagyon zárkózott volt, és senkinek sem volt ehhez a zárkózottsághoz kulcsa.

A férfi föléje hajolt – Hagyd abba a töprengést, Meredith! – suttogta. A lány alsó ajkát harapdálta, és nyelvét érzékeny, enyhén duzzadt ajkára tette. Melle a blúz alatt még forró és csábító volt. Újból csókolgatni kezdte, és amikor a lábát a lábai közé csúsztatta, a lány érezte, amint lassan mozgásba jön, Meredith belseje bizseregni kezdett. Akarta Blake-et, és a férfi tudta, hogy a lány nyögdécselése a teljes odaadást jelzi. Meredith kigombolta a blúzát, és odaadóan, forrón feküdt alatta.

– Ugye most nem fogod abbahagyni? – kérdezte.

– Tőled függ – mondta különös, fuldokló hangon a férfi. – Sohasem foglak kényszeríteni.

– Tudom. – Gondolatai összezavarodtak, miközben megpróbálta eldönteni, hogy mitévő legyen. Úgy gondolta, hogy egyrészt hibát követ el, de a Blake-kel kapcsolatos rossz tapasztalatok már régen feledésbe merültek. Azóta csak róla álmodott, elgondolta, hogy a karjában fekszik, és szereti Blake-et.

Amikor a férfi keze a farmernadrág slicce felé tapogatózott, felemelte a fejét, hogy a lány szemébe nézzen. – Ha elkezdem, be is fejezem – mondta szeretettel. – Döntsél!

Meredith ujjai az övén nyugodtak, – Nem tudom – nyögte. – Blake, félek. Fájni fog…

– Csak egy kicsit – suttogta komolyan. – Olyan óvatos és gyengéd leszek, amennyire csak lehet. – A szája fölé hajolt, és ajkával szelíden megérintette. – Meredith, nem akarsz minden titkot megismerni? Nem akarod tudni, hogy milyen örömöt tudunk egymásnak okozni? Egek, pusztán a csókjaid lángoló tüzet lobbantanak fel bennem. Téged birtokolni.., varázslatos lesz.

– Számomra is. – Meredith karját a nyaka köré fonta.

Keze gyengéden simogatta meg a csípőjét, miközben óvatosan ráfeküdt, hogy meg ne ijessze. Szája reszketett, amikor a lányéra talált, és szenvedéllyel, gyengéden csókolni kezdte.

– Annyira kívánlak. – Ingerlőén simult a lány testéhez.

– Blake… valamilyen elővigyázatosság? Nem értek hozzá.

– Feleségül veszlek – mondta érdes hangon. – Ha viszont az óvintézkedések számodra fontosak, akkor majd én törődöm velük.

Meredithnek hirtelen melege lett. Körmét Blake hátába mélyesztette, hallotta saját vad kiáltását, és feléje feszült. Blake arca megkeményedett. Meredith látta, hogy elsötétül a férfi tekintete, amikor szája újból lezárta az övét. – Talán kellene – rimánkodott.

– Igen – suttogta Blake. A csókja követelőzőbb lett, és utolsó ép gondolata az volt, hogy nincs természetesebb dolog a világon, mint hogy Meredithvel gyerekük legyen. Behunyta a szemét, remegett a vágytól hogy testük egyesüljön, és hogy ugyanazt a boldogságot okozza Meredithnek, amelyet ő érez minden érintésnél.

8. FEJEZET

Blake mind szenvedélyesebben csókolta, és Meredith egész testében reszketni kezdett a vágytól. Jó volt csókolni Blake-et, testét a sajátja fölött tudni, és érezni kezét, amint türelmetlenül nyitja ki a ruhája kapcsait.

– A lámpát – suttogta alig hallhatóan.

A férfi gyengéden megérintette a száját.

– Tudom. – Nyögve nyúlt a villanykapcsoló után. – Talán nem is hiszed el, kicsim, hogy nekem több gátlásom van, mint neked.

Sötétség borult a szobára, csak a hold ezüst fénye hatolt át a fehér függönyökön. Blake csókolgatta Meredith mellét, és gyönyörködött

tökéletes gömbölyűségükben. Amikor a lány levegő után kapkodott, ajka a száját kereste. – Meredith – suttogta.

– Igen?

– Valamelyikünknek tenni kell valamit, hogy ne essél teherbe. Még nem adtál őszinte választ.

Blake-nek igaza volt, erről nem feledkezhetnek meg. – Nem szedek fogamzásgátlót – vallotta be a lány.

– Védekezzem?

Meredith gyengéden simogatta meg a férfi arcát. Közben akaratlanul hozzáért a forradáshoz. A gondolattól, hogy Blake fiát tarthatja majd a karjában, szenvedélyesen megremegett.

– Nekem mindegy. Ahogy akarod – mondta bizonytalanul.

– Egek! – Blake a nyakának szorította az arcát. A lány szavai oly sokat jelentettek. Túláradó boldogsággal gondolt arra, hogyan nő a gyereke Meredithben, és később hogyan osztják meg a nevelés örömét.

– Blake?

– Nekem is mindegy. Gyere ide! – Még közelebb húzta magához. Meredith várakozásteljesen simult hozzá, engedte, hogy újból csókolni kezdje, és felkeltse a vágyát. Majd vezetni kezdte a kezét, és várta, hogy megérintse.

Érintésére azt hitte, hogy elérkezett a beteljesüléshez. Remegett, érezte, hogy Meredith mennyire szereti őt.

Próbált türelmes lenni. Szenvedélyénél erősebb volt az a kívánsága, hogy ugyanazokat a csodálatos érzéseket keltse Meredithben, amelyeket ő is érez. Sokkal többet akart, mint gyors kielégülést, testének minden porcikáját meg akarta érinteni, testük egyesülését és az eggyé válás örömét akarta élvezni, amely csak olyan két embernek adatik meg, akik szeretik egymást.

Mialatt keze óvatosan kutatva új és lenyűgöző érzéseket ébresztett Meredithben, gyengéd csókokat lehelt az ajkára. Meredith nehezen lélegzett. Jó, hogy olvastam néhány szakkönyvet, gondolta Blake, amikor még képes volt gondolkodni. Szüzekről keveset tudott, nemrég azonban kezébe vette az egyik szakkönyvet, és tanulmányozta. ..

– Minden rendben – suttogta gyengéden. – Nagyon óvatos leszek, Meredith. Nem fog fájni, nem kell félned.

– Nem félek – suttogta Meredith, és erősen belekapaszkodott. – Mindent oda akarok adni neked.

– Igen. Ezt akarom én is. Mindent megteszek, ami neked örömet okozhat, még akkor is, ha az én élvezetem nem lenne teljes.

Ez hát a vágy? Kezének lassú, csodálatos mozdulatai, testének gyenge nyomása? Meredith érezte Blake vágyát, és Blake mégsem akarta ezt a vágyat az ő kárára érvényesíteni. Ha ennyire gyengéden csókolgatja, talán mégiscsak szereti egy kicsit…

Majdnem elájult, amikor Blake keze továbbvándorolt, és az izgalom hullámai teljesen elborították. Halkan felkiáltott.

A testét azonban szorosan átölelte, hangtalanul tudtára adva, hogy nem fájdalmat, hanem örömöt érez. A férfi nyelve behatolt a szájába, melyet ő odaadóan nyújtott neki.

Most remegve fekszik, mialatt izgalmában halk kiáltások hagyják el az ajkát. Teste izgatóan, gátlások nélkül feszül Blake testének.

Blake büszke volt rejtett képességeire. Még álmodni sem merte, hogy hiányzó tapasztalatai ellenére ilyen önkívületbe tudja hozni Meredithet.

Gyorsan levetkőzött, és a lány mellé feküdt.

– Kérlek… – Egyetlen szó után elcsuklott a hangja.

– Én is akarom, kicsim – suttogta. – Annyira akarlak.

Óvatosan támasztotta testsúlyát az alkarjára, és Meredith fölé húzódott. A lány úgy segített neki, hogy kissé megfordult. Blake ráfeküdt.

Meredith érezte a férfi első tétova behatolását, és megremegett. Elernyedésre kényszerítette magát, nem akart ellenállni. A férfi megérezte, és gyengéd csókkal tudatta ezt vele. Arcáról szeretettel lecsókolta a könnyeit, amikor asszonnyá tette.

Azután olyan egyszerű lett minden. Blake érezte, hogy lazul a feszültség Meredith testében, érezte a sóhaját.

– Többet nem fogok fájdalmat okozni neked – mondta. – Sajnálom, hogy szüzeknél így kell történnie.

– Nem is volt olyan veszélyes – suttogta vissza Meredith. Ujjait belefúrta Blake sűrű hajába. – Ó, Blake… – Gyengéden megcsókolta a férfit. – Blake, olyan… elképzelhetetlen!

– Igen. – Szemhéját simogatta, ajkaival megérintette az orrát, az arcát és a homlokát. Mialatt teste óvatosan mozgott, Meredith élvezte csodálatos egyesülésüket. A férfi száját a sajátjára vonta. Amikor mozdulatai a növekvő élvezet miatt felerősödtek, Blake újból hallotta Meredith kis kiáltásait, és úgy érezte, meggyullad a szenvedélytől. Kezét a lány teste alá csúsztatta, és szorosan magához ölelte.

– Meredith… – Behunyta a szemét, egyre nőtt a feszültség a testében, és minden erőteljes, kínzóan lassú mozdulatnál érezte, hogy önuralma elhagyja. Már a lány sem uralkodott magán.

Remegett, belekapaszkodott, és mohón csókolta Blake-et. Amikor az izgalom hullámai elborították, és meghozták a kielégülést, Meredith nevét kiáltotta, és teljesen átadta magát az érzéseinek.

Később Blake meghallotta, hogy Meredith sír. Felemelte a fejét, hogy a szemébe nézzen.

– Meredith? – suttogta rekedten. – Csak nem okoztam neked fájdalmat?

– Nem. – Fejét Blake mellére hajtotta, és csókolta, ahol érte. – Blake! – nyögte, és karját szorosan a nyaka köré fonta. – Blake… – Szüntelenül remegett, és amikor tudatára ébredt, hogy ennek mi az oka, gyengéden a szájára tette száját, és újból mozogni kezdett.

A második alkalom sem volt kevésbé varázslatos. Üteme lassúbb volt, és Blake addig uralkodott magán, amíg csak bírt. Szájával és kezével becézgette, és amikor Meredith az izgalomtól sírva fakadt, csodálatát testének lassú, izgató mozgásával fejezte ki, amely a lányt a kielégülés csúcsára juttatta.

– Azt hittem, a szenvedély ellenőrizhetetlen, és… gyorsan elmúlik…, és a férfiak nem tudják… a férfiak gorombák – nyögte ki Meredith nehézkesen.

– Hogy tudnék én hozzád durva lenni? – Szája gyengéden érintette meg az ajkát. – Vagy azt hiszed, képes lennék csupán csak testi vágyamat kielégíteni valakivel, aki olyan elragadó, mint te?

Meredith mélyet lélegzett. – Annyira boldog vagyok, hogy vártam rád – mondta az átéltektől még mindig remegve. – Örülök, hogy egy férfinak

sem engedtem puszta kíváncsiságból, vagy mert mindenki ezt teszi. – Arca gyengéden simult Blake arcához. – Egyszerűen csodálatos vagy.

Blake a birtokbevétel örömével csókolta. – Te is az vagy. A mai napig nem tudtam, mi a szerelem.

– Azt gondoltam, hogy a férfiak a gyönyört minden nőnél megtalálják.

– Nyilvánvaló, hogy mégis van valami, ami mindig másképpen történik, mert még soha nem éreztem azt, amit most.

Csak néhány másodperc múlva jutott el szavai jelentése a tudatáig. Mi volna, ha érzései mélyebb érzelmekből fakadnának? Együttlétüket szerelemnek nevezte. És ez szerelem is volt! Nem pusztán nemiség, a vágyak kielégítése. Nem tudta elképzelni, hogy ezt egy másik asszonnyal, és nem Meredithtel élte volna át. Ilyen magával ragadó gyengédséggel.

– Nem voltam biztos abban, hogy meg tudlak várni – vallotta be. – Elég volt?

– Igen. Neked is? – kérdezte Meredith aggódva.

– Igen. – Blake csak ezt az egy szót mondta, de Meredith megérezte benne az átéltek feletti határtalan örömet.

Meredith hirtelen bizonytalanná vált. Blake egyszerre távolinak tűnt, mintha visszahúzódna tőle.

Kielégítette a vágyát, és most kiutat keres ebből a számára valószínűleg kellemetlen helyzetből, gondolta. Sajnálja, amit tettünk? Iránta érzett szerelmem elárult, és egyenesen az ágyába vezetett.

– Blake, csak nem gondolod, hogy én egy könnyű…

– Egek, Meredith! – Rögtön felkapcsolta a villanyt, ami először vakította, majd egy kicsit zavarba hozta Meredithet. A takaró után tapogatott, de Blake lefogta a kezét. – Nem – mondta csendesen, és komolyan nézett rá. – Nézz rám, Meredith. És engedd, hogy én rád nézzek!

Tekintete végigfutott rajta, de amikor észrevette, hogy arca tűzpiros lesz, Meredith lesütötte a szemét.

Blake újból kereste a tekintetét. – Nem vagyok szörnyeteg – mondta halkan. – Csak férfi vagyok. Hús és vér, mint te. Nincs semmi, amitől félned kellene.

Meredithnek ezúttal sikerült állnia Blake tekintetét. Blake-et férfiasán szépnek találta.

– Kivirágoztál – mondta Blake egy idő után, és hangjában nem volt semmi gúnyos mellékzönge. Szerelmesen és kutatva nézte a lány duzzadt mellét, lapos hasát, kerek csípőjét és hosszú lábának karcsú vonalát.

– Számomra Vénusznál is szebb vagy, Meredith – folytatta. – Elvesztettem az eszem.

Meghatott hangjától szinte elállt Meredith lélegzete. Behatóan nézett rá. – Lefeküdtünk egymással. A testedet olyan jól ismerem, mint a sajátomat. Az énem része lettél, természetes, hogy látni akarom elragadó testedet, amelyet oly gyengéden derítettem fel.

Meredith elpirult, de mosolygott.

– Igazad van.

– És hogy a kérdésedre válaszoljak: egyáltalán nem tartalak könnyű zsákmánynak.

Hátrasimította a lány sötét haját. – Mindketten tudtuk, hogy nem felületes szerelmi játékról van szó. Tudtam, hogy még szűz vagy.

Szerelmesen vonta Meredith kezét az ajkához, és belecsókolt a tenyerébe. – Össze fogunk házasodni. Ha csak lefeküdni akartam volna veled, már sokkal előbb megkaphattam volna. Akkor gátlástalanul, a saját élvezetemre csábítottalak volna el.

Meredith vizsgálódva nézett a szemébe. – Csak nem Sarah miatt akarsz elvenni, vagy mert…

Blake csókjával félbeszakította a kérdését. – Túl sokat beszélsz, és túl sok gondot okozol magadnak – szidta. – Feleségül akarlak venni. – Felemelte a fejét. – Te talán nem akarsz hozzám jönni?

Meredith tekintete ellágyult. – Ó, dehogynem.

– Akkor hagyj fel a töprengéssel! – Blake felállt, és kinyújtózott. Azután kinyitotta a komód egyik fiókját, és kivett belőle egy kék selyempizsamát. Gyorsan felvette a nadrágot, majd a felsőrészt az ágyhoz vitte, segített Meredithnek felállni, és karját a felsőrészbe belebújtatni.

– Nagyon gazdaságos, hogy megosztjuk a pizsamát – mondta vidáman, amikor meglátta a lány kérdő tekintetét. – Általában meztelenül alszom, de mióta Sarah a házban van, fel kell vennem valamit az alváshoz. Persze a felsőrészeket sohasem viselem.

Lassan Meredith melle fölé hajolt, amely még piroslott a szenvedélytől, és gyengéden végigcsókolta. – Még sohasem éreztem ennyire férfinak magam, mint amikor hozzád érek.

Meredith magához szorította Blake-et. Élvezte, hogy forró szája pásztázza a testét. – Mindketten itt alszunk? – kérdezte.

– Itt kell aludnunk, mert nem engedhetlek el.

Meredith újból átfogta a nyakát. – De Sarah…

– Sarah fogja először megtudni, hogy összeházasodunk – mondta Blake. – Megszerzem a házassági engedélyt. Hétfőn reggel megcsináltatjuk a vérvizsgálatot, és két nap múlva megesküdhetünk. Elég idődd lesz felmondani a lakásodat San Antonióban, és bejelenteni a címed megváltoztatását?

– Igen.

Türelmetlensége lélegzetelállító volt Meredith számára, de nem hozta zavarba. Hiszen együtt akart élni vele, minél hamarabb, annál jobb. Mielőtt még Blake ráébred, mit is tett, és másképpen dönt.

Nem tudnám elviselni, ha csak pillanatnyi szenvedélyből kérte volna meg a kezemet, gondolta.

Blake kiolvasta szeméből az aggodalmat. – Nem fogom a döntésemet megváltoztatni – mondta határozottan. – Nem fogok az utolsó pillanatban visszatáncolni, azt gondolva, hogy csak a vágyaimat elégítettem ki, és nincs többé szükségem rád. Akarlak, Meredith. Együtt akarok élni veled, mégpedig nem úgy, ahogy ma divatos: hivatalos papírok nélkül. Nálam ez a tisztességhez tartozik. A mai társadalomból ez a szó gyakran hiányzik, nekem viszont sokat jelent. Eléggé szeretlek ahhoz, hogy a nevemet adjam neked.

– Megpróbálom, hogy jó feleséged legyek – jelentette ki Meredith komolyan. – Talán nem fog zavarni, ha néha közömbösen ülök.

– Szeretsz?

Ajka megremegett, és Blake meztelen mellére nézett.

– Jó, jó. Nem akarlak válaszra kényszeríteni. – Homlokon csókolta, miközben melle dagadt a büszkeségtől, hogy Meredith szereti őt, még ha nem is akarja bevallani. Elárulta a tekintete és teste minden mozdulata.

– Gondoskodni fogok rólad, kicsikém. Egész életemen keresztül – ígérte. – Ne félj!

Meredith megremegett, mert valóban félelmet érzett. Attól félt, hogy Blake nem szereti őt eléggé, hogy döntését megbánja, és egyszer majd megint beleszeret egy olyan nőbe, mint Nina. Mit tenne akkor? El kellene engednie… Minden olyan hirtelen történt, majdnem túl gyorsan. Habozott.

– Blake, talán először el kellene jegyeznünk egymást.

A férfi felemelte a fejét – Nem.

– De…

Az ujját rátette Meredith szájára. – Emlékszel még, mint mondtunk, amikor ide jöttünk? Az óvintézkedésről?

Meredith elpirult. – Igen.

– Házasságban született gyerekeket akarok, Meredith. Azt hiszem, te is. Én törvénytelen gyerek vagyok, Meredith. Soha nem akarnám, hogy az én gyerekemnek ugyanazt kelljen végigszenvednie, mint nekem.

Meredith sóhajtott. – Valóban ennyire zavar ez téged?

– Legalább azt szeretném tudni, ki volt az apám – válaszolta Blake. – Nem tudom, ki volt, és hogyan élt. Ha egy napon Sarah megkérdezi, nem fogok tudni válaszolni neki.

– Meg fogja érteni – mondta Meredith. – Egészen különleges kislány, és nagyon hasonlít rád.

Blake behatóan nézett Meredithre.

– Lehetne még egy lányunk, vagy egy fiúnk.

Meredith lélegzeni sem mert, amikor Blake a bő pizsamakabát alatt lapos hasára tette a kezét.

Szíve vadul dobogott, amikor a férfi a mellére nézett, amely ebben a percben erősen felegyenesedett. Megpróbálta a kabátot összefogni, de Blake megfogta a kezét, és gyengéden megszorította.

– Ne! – mondta. – El sem tudod képzelni, milyen örömöt okoz nekem, hogy így láthatlak.

– Igen, de nekem ez nehéz.

– Tudom. – Szerelmesen nézett a szemébe. – Hidd el, először nekem is voltak gátlásaim. Kértelek, nézz rám, és ez nem hozott zavarba engem. – Halványan mosolygott. – Ninának sohasem engedtem, hogy megnézzen.

– Ennek örülök. – Meredith megcsókolta.

Blake félretolta a pizsamakabátot, és szorosan magához ölelte Meredithet. Keble most a férfi érdes, szőrös mellén nyugodott.

– Ebben a vonatkozásban még sok tanulnivalónk van – suttogta Blake –, de együtt tanulhatunk.

– Igen. – Arcával gyengéden simult Blake nyakához. A férfi megfogta a fejét, és gyengéden a mellbimbójához irányította. Amikor megérezte szája nedvességét, a forró gyönyörtől felnyögött.

– Egek, micsoda pazar érzés – mondta, és a lány fejét még szorosabban magához vonta.

– Vedd le a pizsamát, és hagyd, hogy még próbálkozzunk – ajánlotta Meredith kihívóan, és most először ő kezdte el Blake-et csábítani.

A férfi el volt ragadtatva. – Te kis hamis! – dorgálta tréfásan, és felemelte a fejét.

– Te kezdted – hangsúlyozta, és visszamosolygott.

– De nem tudom végigjátszani – mondta sajnálkozva. Sóhajtva nézett Meredith keblére, és elrejtette őket a pizsamakabát alá. – Korai lenne még – mondta kérdő tekintetét látva. – Nem akarlak sürgetni. Mindez még nagyon új neked ahhoz, hogy további kísérletekbe fogjunk.

– Honnan tudod?

– Gondolom. – Szájon csókolta. – Ezenkívül egy könyvből is tudom – vallotta be. – Biztosra akartam menni, hogy ha egyszer ennyire messze megyünk, elég tapasztalt legyek ahhoz, nehogy újra félelmet keltsek benned.

– Ó, Blake. – Szorosan átölelte, és arcával Blake-éhez simult. – Csodállak, Blake.

Ezekre a szavakra nagyot dobbant a férfi szíve. Sugárzott az elégedettségtől és attól a tudattól, hogy a lány szereti. – Feküdj mellém! Aludjunk el szorosan átölelve egymást!

Meredith remegett az izgalomtól, amikor Blake betakarta. Mielőtt melléfeküdt volna, leoltotta a villanyt, és a karjába vonta.

– Jó éjt, kicsim – suttogta, és megcsókolta.

– Jó éjt, Blake.

A férfi biztos volt abban, hogy még soha nem volt ilyen boldog életében. Még szorosabban ölelte magához Meredithet, és fölsóhajtott, amikor a lány is átölelte. Kezdetnek minden a legnagyobb rendben volt.

Amikor Blake másnap reggel felébredt, és ágyában találta az alvó Meredithet, teste égni kezdett. Szenvedélyesebben kívánta, mint valaha, olyan izzóan, hogy ha ránézett, beleremegett.

Kínozta ez a felismerés. Soha nem volt sérülékeny. Még Nina sem tudta nagyon kihozni a sodrából, Meredithnek azonban sikerült. Lélegezni sem tud nélküle, ő lett számára a nap és az ég.

Amikor így ránézett, erőt vett rajta a birtoklási vágy, a kétségbeesett óhaj, hogy védelmezze Meredithet, és soha ne engedje el magától. Felkelt, és úgy nézett a lányra, mintha nem volna magánál.

Érezte, hogy szédül. Az éjszakai gyengéd szerelem hajnalra hideg félelemmé változott. Soha nem bízott a nőkben, és most félt Meredithtől is. Ameddig be tudta magának beszélni, hogy csak testi élvezetről van szó, nem zavarta a házasság gondolata. Ma reggel azonban megérezte, hogy Meredithet megszerette.

Fennáll a veszély, hogy a további ilyen éjszakák után eszét veszti. Annyira el fogja őt varázsolni, hogy mindent meg fog tenni, amire csak kéri, csak hogy a karjában lehessen.

Felkelt, felöltözött, még egy utolsó vágyakozó pillantást vetett Meredithre, és arra kényszerítette magát, hogy távozzon.

Mit tegyen? Hirtelen azt érezte, hogy rózsát kell hoznia Meredithnek. Uramisten, ez már biztosan az első lépés az őrület felé, gondolta, amikor lement a lépcsőn, és a hátsó ajtón keresztül elhagyta a házat.

9. FEJEZET

Meredith lassan ébredezett, és csak fokozatosan fogta fel, hogy nincs otthon. Felült, Igen, Blake hálószobájában volt, Blake ágyában, és Blake pizsamakabátja van rajta. Elpirult. Visszatértek az éjszaka emlékei. Megadta magát. Sőt, mi több, élvezettel vállalta a kapcsolatot.

Körülnézett, Blake-et kereste. Meglátta az ágy lábánál a pizsamanadrágját, és a csizmái is hiányoztak.

Lassan, kissé zavartan felkelt. Még szerencse, hogy tegnap este felhívta Besst, hogy közölje vele, Blake-nél marad Sarah-t fürdetni és lefektetni, Bess somolyogni fog, ha reggel hazamegyek, gondolta, és felnyögött.

A tükörből látszott fejük nyoma a párnán. Nos, a megbánáshoz már késő van. Blake mondta, hogy össze fognak házasodni, tehát hozzá kell szoknia az új élethelyzethez. Mindenesetre testileg összeillenek. Kimondhatatlanul szereti Blake-Et. Talán a férfi is szeretni fogja egy napon. Hiszen máris megváltozott, amit Meredith Sarah hatásának tudott be.

Kis idő múlva belépett Sarah szobájába, de a kislány nem volt ott.

– Kész a reggeli – kiáltott fel neki Blake a lépcső aljáról.

Meredith lenézett, és Blake látványa újból megigézte. Ott állt magasan, szürke nadrágban és ingben, barna csíkos nyakkendőben, könnyű, világosbarna sportkabátban. Elegáns volt, és majdnem komor volt az arckifejezése.

Ez semmi jót nem ígért. Meredith majdnem megbotlott a lépcsőn, amikor bátortalanul és zavarban az elmúlt éjszaka miatt, lefele haladt.

Blake a lány felé nyújtotta kezét, megállította, és arra kényszerítette, hogy a lány ránézzen.

– Gyere ide! – mondta barátságosan. – Meglepetés vár rád.

Megfogta a kezét, és egy székhez vezette, amelyen apró, illatos, rózsaszín rózsák tucatjai feküdtek.

– Nekem hoztad? – kérdezte a lány, és érezte, hogy alig kap levegőt.

– Neked. Korán kimentem a kertbe, hogy levágjam őket.

Meredith felvette a rózsákat, és beszívta az illatukat. – Ó, Blake – mondta, és a szeméből sugárzott a szerelem.

A férfi örült, hogy engedett a bolond ötletnek. Előrehajolt, és homlokon csókolta Meredith Most megkönnyebbült. – Remélem, tetszenek. Ugyanolyan szűziesek, mint te voltál tegnap éjszaka.

Meredith mélyen elpirult. – Ma már nem vagyok az.

– Ezt az éjszakát életem végéig megőrzőm az emlékezetemben, Meredith Anne – mondta kedves hangon a férfi. – Minden olyan volt, amilyenre vágytam. Csodálatos.

Meredith mosolyogva nézett a rózsákra. Az ilyen kijelentések az asszonyiság érzését keltették benne.

– Szomorú vagy, hogy megfosztottalak a döntéstől? – Blake komolyan nézett Meredithre. – Nem kérdeztem meg tőled, beleegyezel-e. És nem hagytam neked lehetőséget a menekülésre.

– Nem gondolod, hogy el tudtam volna menekülni, ha akartam volna?

– Nem.

Ujjával gyengéden cirógatta meg a virágok szirmát. – Nos, én mégis azt hiszem. Hiszen nem kényszerítettél.

– Valamilyen módon mégis. Nem kíséreltem meg, hogy megvédjelek. Nem akarlak a terhességtől való félelemmel házasságra kényszeríteni.

– Terhességtől való félelem? – Meredith felvonta a szemöldökét. – Ó, az nem volna félelem. Egy baba… – Visszatartotta a lélegzetét. Elöntötte a gyerek utáni vágy. – Blake, egy baba volna a világon a legszebb.

A férfi szíve vadul dobogni kezdett. – Én is így gondolom. Ezért nem próbáltam magam visszafogni. – Blake halványan mosolygott. – De ez nem is lett volna lehetséges. Az önmegtartóztatás évei után egy férfi nehezen tud uralkodni magán.

Meredith nagyot nézett. – Komolyan beszélsz? Valóban ilyen sokáig vártál?

Blake bólintott. – Ennek most nagyon örülök, mert így minden erőmet megőriztem neked. – Szerelmesen fogta át az arcát, és ajkát Meredith szájára szorította. – Újra és újra szeretném megtenni. Ha csak rád nézek, testem lángolni kezd.

Csókja követelőzőbb lett, és Meredith érezte, hogy a férfi teste válaszol a közelségére. Szabad kezével átfogta a nyakát.

– Blake – sóhajtott, amikor keze a csípőjéhez vándorolt. Szorosan ölelte magához a lányt. – Egek! – Odaadóan merültek a csókba.

A gyengéd ölelés közepette egyszer csak hallották, hogy kinyílik az ajtó. – Apu! Meredith! Hol vagytok?

Égő arccal, vágytól remegve és összepréselt rózsákkal szakadtak el egymástól.

– Itt vagyunk! – kiáltotta Blake, és megigazította a ruháját. – Jövünk, Sarah. Rózsákat adtam Meredithnek.

– Rendben, papa. Hát nem gyönyörűek, Merry?

– De igen, drágám. – Meredith tekintete elmerülten nézte még Blake-et, miközben Sarah újra visszasietett a konyhába.

– Ma este nálunk maradsz – mondta Blake. – Végre megtaláltalak, és nem engedlek el. A pokolba a pletykával! Holnap beszerzem a házassági engedélyt, és előkészítem a vérvizsgálatot. Délelőtt felhívlak a hivatalomból, és közlöm az időpontot. Közben… – Boldogan mosolygott. – Közben átköltözhetsz Besstől…

– De mit mondjak neki?

– Hogy összeházasodunk, hogy gondoskodsz Sarah-ról, amíg Mrs. Jackson a nővérénél van. – Megcsókolta Meredith kezét – Sarah és én el is foglak kísérni, hogy minden rendben legyen. De először reggeliznünk kellene!

Meredith boldogan sóhajtott fel. – Nem bánom. Ezen a héten azonban még el kell intéznem a lakásügyemet San Antonióban.

– Kedden szabadságra megyek, és elkísérhetlek. Sarah is velünk jöhet. – Felemelte a kislányt, és magához szorította. – Szemmel foglak tartani. Esetleg még eszedbe jut, hogy elmenekülj.

– Ha ezt gondolod, akkor alábecsülöd magad – szólt Meredith, és arcát Blake nyakához szorította. – Erőm sem lenne elszaladni.

Blake keze ökölbe szorult. – Nagyon fáj?

Meredith szorosabban simult hozzá. – Blake…

– Nagyon rossz?

Meredith grimaszt vágott, és habozva nézett Blake-re.

– Mondd meg az igazat! Ez később sok csalódástól ment meg bennünket, amikor újból együtt leszünk.

– Csak egy kicsit kellemetlen. – Kitért Blake tekintete elől.

A férfi felemelte a lány állát, és kényszerítette, hogy ránézzen. – Nem lehet titok közöttünk. Soha ne titkold el az igazságot, még akkor sem, ha fájdalmas! Én is mindig őszinte leszek.

– Én is így szeretném.

Tekintete szerelmesen simogatta az arcát. – Nagyon szép vagy arcfesték nélkül is. Mint a rózsák.

Meredith homlokát ráncolva nézte a csokrot. – Összetörtük szegényeket.

– Megbocsátják nekünk.

Meredith gyengéden megcsókolta Blake-et. – Ugye megérti a főnököd, miért veszel ki két nap szabadságot?

– Öt éve nem voltam szabadságon. – Blake elengedte a lányt. – Reggelizzünk! Utána elmegyünk Bessékhez.

Meredith a férfi karjába simult, és rózsákkal karján a reggeliző asztalhoz vezettette magát.

– Meredith és én összeházasodunk, Sarah – mondta Blake. – Nálunk fog lakni, gondoskodni fog rólad, és könyveket fog írni.

– Igazán, Merry? Te leszel az anyukám? – kérdezte Sarah, és úgy ragyogott a szeme, mintha éppen most ajándékozták volna neki az egész világot. Kis arcocskája ragyogott az örömtől.

– Igen. – Meredith mosolygott. – Én leszek az anyukád, játszani fogok veled, átölellek, megcsókollak, és meséket mondok neked… Ó!

Sarah odarohant hozzá, és az ölébe mászott. Sírva és érthetetlen szavakat dadogva ölelte át Meredith nyakát.

– Mi van veled, kedvesem? – A gyerek váratlan hevessége kizökkentette Blake-et a nyugalmából. Gyengéden megsimogatta Sarah haját. – Mi történt? – faggatta ismét.

– De én nálatok maradhatok, ugye? Mery kislánya szeretnék lenni.

– Hát persze, hogy maradsz.

– De amikor idejöttem – emlékeztette Sarah –, azt mondtad, hogy nekem egy… nevelőotthonba kellene mennem.

– A pokolba! – robbant ki Blake. Felkelt, kitépte Meredith karjából a gyereket, és szorosan magához szorította. – Neked mellettem a helyed. Te az én húsomból és véremből való vagy, az én kislányom. Én… – Nyelt egyet, az álla megrándult. – Nagyon szeretlek.

Sarah még csak gyerek volt, de megértette, mennyire nehezére esik az apjának ezt kimondani. Fejével a vállához bújt, és rámosolygott. – Én is szeretlek, apu.

Blake maga sem értette, hogy nem fakadt sírva. Átölelte a kislányát, megfordult, hogy Meredith ne láthassa az arcát. Életében még semmi nem rázta meg ennyire.

– Nem iszunk még egy kis kávét? – kérdezte Meredith kedvesen. – Hozok neked, jó? – A tűzhelyhez ment, és kitöltötte a kávét. Szeme nedvesen csillogott. Ami itt egy rövid szempillantás alatt feltárult előtte, az bámulatba ejtette. Blake-et érzékeny apának ismerhette meg. Ha Sarah-t szeretni tudja, akkor másokat is képes szeretni, gondolta. Vannak még csodák!

Amikor az asztal felé fordult, Sarah Blake ölében ült. Ott maradt a reggeli végéig, az arca ragyogott a szeretettől és a boldogságtól.

– Miben lehetek a segítségedre? – kérdezte a reggeli után, amikor Sarah visszament a nappaliba, hogy rajzvázlatait nézegesse.

– Köszönöm, ma a számítógépen kell dolgoznom.

– Gyere, nézd meg az én gépemet!

Bementek Blake dolgozószobájába. – Ez ugyanolyan, mint az enyém – kiáltott fel a lány, amikor meglátta a férfi számítógépét. Blake mosolygott. – Jó jel, ugye?

– Csodálatos!

– Ha nem vagyok itthon, ezen dolgozhatsz. A sarokba elhelyezed a tiedet is, rendelünk még egy íróasztalt és néhány iratszekrényt.

– És nem foglak zavarni? – kérdezte Meredith bizonytalanul. – Szokatlan időben dolgozom. Néha, ha lendületben vagyok, még a kora reggeli órákig is.

– Feleségül veszlek – mondta Blake. – A hivatásoddal, a furcsaságaiddal, a rossz szokásaiddal együtt. Olyan életet biztosítok majd neked, hogy megőrizhesd a személyiséged, hogy hivatásbeli álmaid teljesülhessenek.

– Azt hittem, önző vagy – mondta Meredith. – De kezd megváltozni a véleményem. Ha önző volnál, eltiltanál a házimunkán kívül minden más munkától, arra hivatkozva, hogy semmilyen hivatás nem lehet fontosabb a feleség szerepénél.

A férfi felvonta a szemöldökét. – Ha úgy akarod.

Meredith játékosan a mellére csapott. – Ugyan már, így jobban szeretlek. – Átölelte. – Sarah azt mondja, örül, ha átölelem és megcsókolom. Téged is átölelhetlek és megcsókolhatlak?

– Azt hiszem, igen. – Blake vidáman húzta el a száját.

– Nem tudnál valamivel több lelkesedést mutatni?

Blake lehajtotta a fejét, úgy suttogta: – Inkább nem. Hiszen pillanatnyilag nem vagy valami jól.

Meredith tiltakozni próbált, de Blake lezárta a száját, s közben jobbra-balra ringatta a lányt.

– Ez jó volt.

– Nekem is. – Blake elengedte, és újból komolyan tekintett rá. – Kedden elhozhatjuk a bútoraidat is.

– Bútorozott szobában laktam. – Meredith mosolygott. – Csak a ruháim, a kéziratok és a számítógép az enyém.

– Rendben, akkor azokat ideküldetjük.

– Blake, te is biztos vagy a dologban? – kérdezte komolyan.

– Olyan biztos, mint te. Hagyd abba az okoskodást! Holnap megcsináltatod a vérvizsgálatot, és Sarah veled megy.

– Rendben van. Akkor szép napunk lesz holnap.

– Veled minden nap szép, Meredith – mondta Blake mosolyogva.

Amikor épp indultak volna Bessékhez, betoppant Blake egyik barátja. Meredith egyedül indult el, Sarah-t az apjánál hagyva. Bessnek elmondta a nagy újságot. Barátnője szívből gratulált. – Jó, hogy egymásra találtatok. Nagyon jó házasság lesz.

– Ó, én is remélem. Mindent el fogok követni. Blake mégiscsak szeret engem.

– Mégiscsak. – Bess nevetett. – Ha tanúkra van szükséged, Bobby meg én önként jelentkezünk. Elissa és King is.

– Mindnyájan jöhettek – mondta Meredith. – Remélem, hogy nem csak gyönyörű álom ez a nap. Ugye nem zavar, hogy… Szóval, hogy Blake a szerdai esküvőig nem akar szem elől téveszteni.

– Gyorsan rajtolt igaz? – Bess nevetett, és kedvesen átölelte a barátnőjét. – Örülök a boldogságodnak, Merry. Csodálatos család lesztek.

Meredith is erre gondolt. Bőröndjét betette a Porschéba, és Blake háza elé hajtott. A férfi mosolyogva jött elébe. Aztán részletesen el kellett mesélnie, mit szólt Bess a hírhez.

A következő két nap hihetetlenül gyorsan eltelt. Blake az esküvőig ismeretlen okból a vendégszobát jelölte ki Meredithnek, és bár nagyon szeretetre méltóan viselkedett, nem tett semmiféle kísérletet a közeledésre. Meredith jobbnak látta azt hinni, hogy figyelmesen akar viselkedni, nehogy azt képzelje, Blake valamit is megbánt.

Az esküvői szertartás szerdán délután zajlott le. Bess és Bobby volt a tanú. Meredith könnyekkel a szemében mondta ki az igent. Olyan boldog volt, hogy azt hitte, szétpattan a szíve.

Az esküvői vacsorát Roperék hatalmas, fehér, favázas házában tartották. Dániellé és Sarah Jane békésen játszottak, miközben a felnőttek pezsgőztek, és a remek ételeket fogyasztották, amelyeket Roper hozatott.

– Nem kellett volna ilyen felesleges kiadásokba verned magad – mondta Blake a házigazdának.

– Így akartam – válaszolta King szikrázó szemmel. – Meg kell ünnepelnünk azt a tényt, hogy másodszor is megnősülsz. – Meredithre nézett, aki Elissával és Bessszel beszélgetett. – Remek asszony. És mi mindnyájan tudjuk, mit érzett irántad, amikor elment innen. – Blake szemébe nézett. – Nem jó egyedül élni. Egy asszonnyal és gyerekekkel mindjárt más. Ezt tapasztalatból tudom.

– Sarah szereti Meredithet. – Blake kortyolt a puncsból. – Meredith anyának született.

King mosolygott. – Nagy családot tervezel, ugye?

– Csak most házasodtam meg.

– Tulajdonképpen miért nem mentek nászútra?

– Szívesen mentem volna – vallotta be Blake –, de nem akarjuk Sarah-t itt hagyni. Ebben a hónapban már éppen elég izgalomban volt része. Ezenkívül Meredithnek szombaton könyveket kell dedikálnia, és nem akar a könyvüzlet tulajdonosának csalódást okozni.

– Vigyázz arra, hogy Meredithet és Sarah-t ne hanyagold el a munkád miatt – tanácsolta King. – Bobbynál ez volt a gond. Még éppen időben ismerte fel.

Blake vágyakozva nézett Meredithre. – Ahhoz valami nagyobb dolognak kell jönnie, mint a munka, hogy őt elhanyagoljam. – Elgondolkozva tette le a puncsos poharat. – Lassanként viszont be kellene fejeznünk a vacsorát. Asztalt foglaltam a Sun Ropmban kettőnk számára. Tényleg nem okoz nektek gondot, ha ma este vigyáztok Sarah-ra?

– Egyáltalán nem.

Nem sokkal később Meredith és Blake elbúcsúzott, megcsókolták Sarah-t, jó éjszakát kívánva neki, azután a vendéglőhöz hajtottak, ahol igen drága vacsora várt rájuk.

– Fel sem tudom fogni, hogy házasok vagyunk – vallotta be Meredith mosolyogva, és az asztal felett a férjére tekintett.

–Tudom, mire gondolsz. Amikor Nina elhagyott, megesküdtem, hogy többé nem nősülök. Most viszont a világ legtermészetesebb dolgának érzem.

– Remélem, nem fogsz bennem csalódni. Háziasszonyi képességeimmel nem dicsekszem, és elég szórakozott vagyok.

– Ameddig rám gondolsz, nem fogok panaszkodni – ígérte Blake.

– Milyen boldog volt Sarah – mondta sóhajtva Meredith.

– Jó hogy mellette leszel, meg mellettem – felelte Blake gondolatokba merülve.

Meredith egész este úgy érezte magát, mintha felhőkön lebegne. Késő éjszakáig táncoltak. Amikor hazaértek, Meredith ásítozni kezdett. – Köszönet a nászútért – mondta kihívó mosollyal, amikor az előtérbe értek. – Csodálatos volt.

– Később majd igazi nászútra is elmegyünk – ígérte Blake. – Akkor majd hosszabb időre elutazunk. Európába vagy a Karib-szigetekre.

– Vagy Ausztráliába, ahol majd szarvasmarha-farmon fogunk lakni – javasolta Meredith. – A legutolsó könyvemben egy ilyen farmról írtam. Azt hiszem, az nagyszerű hely lenne egy hosszabb tartózkodásra.

– Merre jártál már?

– Csak a Bahamákon és Mexikóban. De egyetlen ország sem igazán szép, ha az ember egyedül utazik.

– Tudom, mire gondolsz. – Blake magához húzta, és megcsókolta.

– Kérdezni szeretnék tőled valamit.

– Kérlek szépen, mondd.

– Tiltakoznál az esküvő utáni nászéjszaka miatt? – kérdezte komolyan.

– Miért tiltakozzam? – Blake akarata ellenére mosolygott. – Talán el akarsz csábítani?

– Megtenném, csak nem tudom, hogyan kezdjek hozzá. Nem adnál néhány ötletet?

Blake felemelte, és magához szorította. – Azt hiszem, ki tudlak segíteni a zavarodból. – A feljárathoz indultak, miközben Blake folytonosan csókolta.

–Talán egy kis időbe telik, de ez nem zavar, ugye? Csak nincs fontos tárgyalásod a következő órákban…?

– Csak egy… Veled. – Amikor Meredith a száját vágyakozóan az övére szorította, a férfi szétválasztotta az ajkát a nyelvével, és szájába hatolt. Meredithet megremegtette az ébredő izgalom, és felnyögött.

– Ez tetszik – suttogta Blake. – Hallasd bátran a hangodat! Rajtam kívül ma senki sem hallhatja meg.

Meredith Blake alsó ajkát harapdálta, és izgató nyögdécselésével vad szenvedélyre lobbantotta. Mosolyogva adta át magát a csókoknak. A férfiban felmerült egy percre, hogy Meredith talán csak megjátssza a gyönyör érzését, ahogy azt Nina tette. Azután meglátta szemét, és kételyei azonnal eloszlottak.

Még soha életében nem látott ilyen szenvedélyt egy asszony szemében.

Most nem oltotta el a villanyt. Határtalan lassúsággal vetkőztette le Meredithet, testének minden porcikáját csókolgatva, míg a lány szinte

eszét vesztette. Amikor meztelenül feküdt előtte, ajka puha, telt mellére vándorolt.

Most megértette, hogy rábízhatja magát az ösztöneire, és egyáltalán nem volt fontos, hogy tapasztalt-e vagy sem. Meredith szereti őt, és ettől nagyon büszke lett.

Aztán ő is levetkőzött, Meredith csodálva és vágyakozó tekintettel várt rá. Úgy fogadta, mint egy vándort, aki végre hazatért. A feleségem! Blake megcsókolta, és hódolattal érintette meg. Meredith a felesége,, és kívánja őt. Halkan felnyögött.

– Szeress, Merry – suttogta, és újra megcsókolta. – Szeress!

Odaadóan ölelte át Blake testét, és visszacsókolta.

– Megölsz – nyögte, amikor a kínzó vágytól teste megremegett. Blake lassan mozgott, és közben figyelte hogyan válaszol Meredith teste.

– Így jó. Segíts nekem! – unszolta. – Mutasd meg, hogyan akarod, kicsikém. Engedd, hogy… szeresselek. – Izgalommal emelte fel, és szorította magához Meredith testét.

Szinte elviselhetetlen gyönyörben egyesültek, amely a szenvedély hullámain vitte őket a beteljesülés felé. Meredith alig mert lélegzetet venni, amikor Blake testének súlyát érezte magán.

– Drágám – suttogta, és csókolta arcán, száján, nyakán. – Drágám…

Becéző szavai felizgatták Blake-et. Szenvedélyesen viszonozta a csókjait, magához szorította meztelen testét, és csókolgatta lágy domborulatait, melyek oly csábítóan simultak hozzá. Miközben bőrének forróságát és illatát érzékelte, boldoggá tette a gondolat, hogy itt van mellette.

– Egész életemben egyedül voltam – mondta komolyan. – Nem vettem észre, hogy milyen hideg van körülöttem, amíg nem kaptam tőled melegséget.

Meredith szeme hirtelen megtelt könnyel. – Mindig melengetni foglak, ha csak engeded– suttogta.

– Most melegíts! – suttogta Blake, és keze újra Meredith csípőjéhez vándorolt. Amikor azután szorosan magához szorította, meghallotta a lány hangját, szerelmi esküjét.

Később egymást szorosan átölelve feküdtek a sötétben, és Blake még sokáig ébren volt, miközben Meredith békésen aludt.

Alig bírta elhinni az életében beállt hirtelen változást. Most hát kislánya és gyengéd felesége is van!

Ma éjjel történt valami Meredithtel, valami hihetetlen. Majdnem tisztelettel közeledtek egymáshoz gyengédségeikkel. Blake teljesen odaadta magát Meredithnek, és ez a gondolat hirtelen félelmet keltett a férfiban. Hihet-e a lánynak? Nem fogja-e őt elhagyni? Meg fogja-e csalni, ha ő teljesen átadja magát a szerelemnek? Gyengéden tekintett az alvó arcra. Még a sötétben is érezte Meredith meleg sugárzását. A bizalmatlanság eltűnt. Hát persze, hogy bízhatom benne, mondta magának. Alapjában véve a foglalkozásával is együtt tudok élni. Sarah is ad majd neki munkát.

10. FEJEZET

Meredith foglalkozása azonban mégis zavaróan hatott a házasságukra. Ez először akkor derült ki, amikor az olvasóival találkozott. Blake és Sarah is elment a könyvesboltba, hogy lássák, amikor Meredith a könyveit dedikálja.

Blake nem ismert rá: sikeres, nagyvárosi írónő állt előtte, aki az ismeretlenekkel hamar barátságot kötött. Ez a személyes kapcsolat tetszett neki, de egyúttal taszította is Blake-et. Ő nem nagyon szeretett ismeretségeket kötni. Szerencsére Meredith nem kedvelte a fogadásokat, viszont gyakran kellett utaznia, amikor a könyvei megjelentek.

Három hét múlva egy újabb utazást jelentett be.

– Nem akarom, hogy elutazz – mondta jéghidegen Blake, amikor a dolgozószobában erről beszélgetni kezdtek.

– Te nem akarod? – A lány hangja sem csengett barátságosabban. – Amikor összeházasodtunk, azt mondtad, hogy téged a munkám nem fog zavarni.

– Így van, de amit te művelsz, azt már nem lehet munkának nevezni, az ide-oda repülés – vetette a szemére. – Soha nem vagy itthon! Amie van Sarah-val, mert neked állandóan repülőre kell szállnod.

– Tudom.– Meredith boldogtalanul nézett rá. – Sajnálom, de nincs mit tennem. Még házasságunk előtt elvállaltam ezeket a találkozásokat. Te akarnád a legkevésbé, hogy szószegő legyek.

– Gondolod?

Most megint olyan volt, mint a régi Blake: makrancos és maga a sértett férfibüszkeség.

– Maradj itthon, Meredith, vagy…

– Vagy? – Megmakacsolta magát, dacolt, ahogy Sarah is szokott: neki ne parancsolgassanak!

– Jól van, drágám, ha annyira odavagy a hivatásodért, akkor csak így tovább. Amíg észre nem térsz viszont, és be nem látod, hogy itt házasságról van szó, addig én beköltözöm a vendégszobába.

– Nem tartalak vissza – válaszolta Meredith közömbösen. – Nekem mindegy. Egyébként sem vagyok itthon.

Ettől kezdve életük egyhangú lett. Meredithnek időnként bűntudata támadt, amikor Blake a régi, hűvös modorát öltötte magára, és barátságosan beszélt ugyan vele, de nem érintette meg. Változás volt ez házasságuk első napjaihoz képest, amikor minden éjjel új, izgalmas kalandot éltek át Együttlétük az ágyban mind mélyebb, bensőségesebb lett. Meredith meggyőződése szerint Blake már azon az úton volt, hogy igazán szeresse őt. Ezt a folyamatot utazásai azonban megállították.

Idővel Blake egyre hűvösebb lett. Csak Sarah Jane irányában nem változott. Meredithnek nevetnie kellett, amikor látta, hogy kislánya állandóan az apja nyomában van. Elkísérte, figyelte, amikor az emberekkel tárgyalt, a közelében ült, ha a könyvelést intézte, ott volt, amikor a kis teherautóval a földekre ment, hogy a kerítéseket ellenőrizze, és

utánanézzen az állatoknak. Sarah volt az árnyéka. Blake elnézően mosolygott a gyermek kísérletein, amint nagy lépteit vagy szokásait utánozta, kezét a nadrágzsebébe süllyesztette, és a beszélgetésnél a sarkain ide-oda hintázott. Sarah kimondhatatlanul boldog volt.

Meredith ezzel szemben rettenetesen boldogtalan lett. Egyszer megpróbált Blake-kel beszélni, hogy megértesse vele, ez nem lesz mindig így. Alig kezdett azonban magyarázkodni, a férfi faképnél hagyta.

– Írd ezt meg az emlékirataidban, Mrs. Donavan! – mosolygott gúnyosan. – Az olvasóid biztosan érdekesnek fogják találni.

Más szóval: ő nem találja érdekesnek. Meredith visszafojtotta a könnyeit, odaült a számítógépéhez, és dolgozni kezdett. Ez jobban igénybe vette, mint várta, és a házban uralkodó ingerült hangulat sem hatott rá ösztönzően. Elég nehéz volt magát romantikus érzelmekbe ringatni egy szerelmi jelenet megírásához, ha a férje tartózkodott még az érintésétől is, és az étkezés percein kívül több időt nem volt hajlandó vele egy helyiségben eltölteni.

– Lefogytál – állapította meg Bess az ebédnél, amikor Meredith egyszer elmenekült az otthoni rideg légkör elől.

– Nem csodálom. Blake-kel együtt enni kínszenvedés. Komor pillantásokat vet rám, vagy egyáltalán nem vesz észre, attól függően, milyen hangulatban van. Meg akartam neki magyarázni, hogy ez most kivételes helyzet, és nem kell mindig úton lennem, ha új könyvem jelenik meg, de meg sem akart hallgatni.

– Talán félelmet kelt benne a foglalkozásod. Sokáig élt egyedül. Nem bízik a nőkben. Talán vissza akar húzódni, mielőtt még nagyon beléd esik. – Bess somolygott.– Ez persze jó jel volna. Nem lehetséges, hogy annyira szerelmes beléd, hogy megpróbál az érzései ellen küzdeni? Mert akkor úgy viselkedne, ahogy most teszi.

– Egyetlen férfi sem tenne így.

– Bobby így tett. King is, ahogy Elissa meséli. A férfiak nagyon is különleges teremtmények, ha felébresztik az érzelmeiket. Talán igéző hálóingbe kellene bújnod, és jól megszédítened.

– Egész jó ötlet. De ha ezt meg merném tenni, biztosan kidobna az ablakon.

– Alábecsülöd magad.

– Mégis… A szívét akarom meghódítani, és azt így nem érem el. Azt nem lehet ágyban… – Meredith szomorúan nézett Bessre. – Blake mindig is kívánt engem, de én többet akarok. Igényes vagyok. Azt akarom, hogy szeressen!

– Hagyj időt neki! Végül majd csak észre tér.

– Addigra én boldogtalan vagyok – mondta Meredith. – Sarah-val jól kijönnek. Elválaszthatatlanok.

– Mindez csak álcázás. Felhasználja Sarah-t, hogy téged bosszantson.

– Ez nem lehet igaz.

– Te buta! – Bess sóhajtott. – Szeretném, ha meghallgatnál.

Meredith felállt. – Mennem kell. Bostonba kell repülnöm, délelőtt ott fogok dedikálni. Ezt még nem is mondtam Blake-nek. – Grimaszt vágott. – Attól félek, hogy ettől a hírtől még inkább dühbe gurul.

– Tényleg fontos ez az utazás?

Meredith bólintott.

– Ez a legeslegutolsó. Megígértem a könyvüzlet tulajdonosnőjének, aki a barátnőm. Nem hagyhatom cserben.

– Inkább Blake-et, mint őt? Nekem úgy tűnik, hogy te éppen úgy el akarsz menekülni ettől a kapcsolattól, mint ő. Igazán szükség van ezekre az utazásokra? Vagy csak bosszantásból csinálod, hogy a függetlenségedet bizonygasd neki?

– Nem engedhetem meg, hogy parancsolgasson.

– Értem, de azt is tudnod kell, hogy egy olyan férfi, mint Blake, szintén nem tűri, hogy uralják. Ha meg akarod tartani, bele kell törődnöd bizonyos dolgokba.

Meredith elsápadt. – Mit értesz az alatt, hogy „ha meg akarod tartani”?

– Te elűzöd magadtól. Blake nem olyan, mint a többi férfi. Már nagyon sokat lökdösték ide-oda. A büszkesége nem visel el több sérelmet. Számodra ezek az utak nem fontosak, de Blake számára versenytársak.

Meredith halálosan boldogtalannak érezte magát. – De hát csak nem hiszi…

– Én is így jártam Bobbyval – mondta Bess. – Nem sok hiányzott ahhoz, hogy emiatt elhagyjam. Nem tudtam elviselni, hogy én csak a második helyet foglalom el nála. – Szeme összeszűkült. – Blake éppen úgy nem fogadja el. Szóval légy óvatos!

– Akkor én vak voltam – nyögte Meredith. – Azt gondoltam, nem hagyhatom, hogy ide-oda lökdössenek, mint egy ostoba állatot, és a függetlenségemért harcoltam. – Behunyta a szemét. – Álmomban sem gondoltam, hogy Blake azt hiheti, az írás fontosabb nekem, mint ő.

– Azt tanácsolom, menj, és mondd el neki, amíg még lehet.

Meredith átölelte a szőke asszonyt – Köszönöm, Bess. Hiszen annyira szeretem!

– Valószínűleg Blake-nél is ez a helyzet. Szaladj haza, és harcolj érte.

– Gondoltál már arra, hogy belépj a hadseregbe? – tréfált Meredith az ajtó felé menve. – Nagyszerű őrmester lenne belőled.

Bess nevetett – A tengerészekhez már felvettek volna – tette hozzá hasonló hangnemben. – Amikor azonban megtudtam, hogy elvárják, hogy ugyanazt a zuhanyozót használjam, mint a matrózok, inkább lemondtam róla. Bobby ezzel soha nem értett volna egyet.

Meredith nevetve szállt be a kocsiba, még egyszer intett Bessnek, és gyorsan hazahajtott. Az ég áldja meg Besst, hogy a nevén nevezte a dolgokat, gondolta. Ha megmondom Blake-nek utazásaim valódi okát, elmúlik köztünk a feszültség, és minden jóra fordul.

Amikor Meredith a házba sietett, furcsa csend fogadta. Azt hitte, hogy Sarah a nappaliban játszik.

A konyhába ment, de Amie-n kívül senki nem volt ott – Hol vannak a többiek? Szemében a várakozás fénye ragyogott, hogy Blake-kel beszélhessen. Amie aggódva nézett rá.

– Blake biztos említette magának, Merry… – mondta bizonytalanul.

– Mit kellett volna említenie?

– Nos, hogy Sarah-val együtt néhány napra a Bahamákra repültek.

Meredith hamuszürke lett. –Ó, igen. –Mosolyogni próbált, de nem sikerült. – Természetesen. Elfelejtettem.

– De hiszen maga sír, Merry. – Amié átölelte Meredithet – Szegény kicsikém. Ugye Blake nem mondta meg magának?

– Nem.
– Annyira sajnálom.
Meredith zsebkendő után kutatott, és letörölte a könnyeit.
– Az utolsó időben eléggé megkeserítettem az életét. Csak azt kaptam most, amit megérdemeltem. – Mélyet lélegzett. – Holnap reggel Bostonba repülök, de ezzel vége is az ide-oda utazgatásnak. Végérvényesen!
Amié vizsgálódva tekintett Meredith halvány arcába. – Ezt ne tegye! – mondta minden átmenet nélkül.
– Mit ne tegyek?
– Ne tegye! – ismételte meg a házvezetőnő. – Ha most lovat ad alá, ha engedi, hogy az élete fölött rendelkezzen, maga sohasem lesz többé önálló személyiség. Blake igen jó ember, de szívesen uralkodik másokon. Tudom, szeretne vele kibékülni. De ezért ne áldozza fel a szabadságát!
Meredith úgy érezte, hogy ide-oda rángatják. Bess azt mondta, hogy engedjen, Amie azt állítja, hogy ezt nem szabad megtennie. Most már egyáltalában nem tudta, miként döntsön. Kinek van igaza? És mit tegyen?
Boston gyönyörű volt. Meredith dedikálta a könyveit, és egy nappal tovább maradt, hogy megnézze a történelmi nevezetességeket. A szíve azonban fájt. Blake nélküle ment el, meg sem kérdezte, hogy nem akar-e velük menni. Van-e egyáltalán kedvem hazatérni, kérdezte magától.
Természetesen hazament, de a ház üres volt. Együtt étkezett Amie-val, aztán az új könyvén kezdett dolgozni. Más dolga nem volt. Gyakran kérdezte magától, vajon Blake és Sarah mit csinálnak, és arra gondolt, hogy Blake talán egy háziasabb asszonyt keres, aki szívesen ül otthon, és gyerekeket nevel.
Meredith hirtelen abbahagyta az írást. Fejét a kezébe hajtva ült, és Blake gyerekéről álmodozott. Bár nem védekeztek, Meredith nem esett teherbe. Ez elég szomorú volt. A gyerek talán újból összehozná őket Másrészt talán jó is, ha vérségi kötelék nem fűzi össze őket, amennyiben Blake el akarja hagyni őt.
Ha elhagyná… A gondolat elviselhetetlen volt számára. Szerette Blake-et, és hiányzott neki. Könnyei legördültek az arcán, elhomályosították a szemét. Csak tudna szeretni, gondolta.

Blake és Sarah ezalatt lakókocsival utazgatott New Providence szélén. Blake mosolygott Sarah lelkesedésén, amit a virágpompa, az óceán csodás színei és a vakítóan fehér homok váltott ki a gyerekből. Ha Meredith velük lett volna, ez maga lett volna a földi paradicsom.
Tekintete elsötétült. Meredith! Tulajdonképpen semmiféle lehetőséget nem adott neki. Utazgatásai feldühítették, és ő azért lökte ki életéből, mert nem akart lemondani erről. Egyrészt örült annak, hogy volt bátorsága szembeszállni vele, másrészt boldogtalan volt, mivel ezzel tudomására hozta, hogy ő nem számít semmit a szakmai sikerhez képest. Ez jobban fájt neki, mint amikor Nina megcsalta. Ninát nem szerette. De Meredithet…
Azért jött el otthonról, hogy Meredithet megbántsa. A vonásai megkeményedtek. Ezt az ütést sokáig nem fogja magának megbocsátani. Az egész kicsinyesnek és feleslegesnek tűnt. Így nem fogja visszahódítani. Ami a házasságot illeti, még nem szoktam bele, mondta magának. Nem tudná elviselni Meredith elvesztésének a gondolatát. Az utóbbi magányos

hetek alatt élete pokollá változott, különösen éjjel. Remélem nem vártam túl sokáig, gondolta.

– Sarah, mit szólsz ahhoz, ha holnap hazamegyünk? – kérdezte.

– Nagyszerű! Nagyon vágyódom Merry után.

– Én is – mormogta Blake.

Meredith, orrán szemüveggel ült a számítógép előtt, amikor kinyílt a bejárati ajtó.

– Merry! – kiáltotta Sarah, és túláradó boldogsággal ugrott Meredith karjába. – Miért nem jöttél velünk? Olyan jól szórakoztunk, de nélküled magányosak voltunk.

– Rossz volt nélküled, kicsim. – Meredith sóhajtott, és szeretettel ölelte magához Sarah-t.

Az előtérből behallatszottak Blake léptei. Meredith szíve zakatolni kezdett. Nem mert felnézni, nem akart Blake-nek további alkalmat adni, hogy megsértse őt…

– Szia, Meredith – mondta Blake halkan.

Hűvösen nézett a férfira. – Szia, Blake. Remélem, jól telt ez a néhány nap.

Blake soványabb lett, a hangja szelídebben csengett. Fojtogatná a bűntudat, gondolta Meredith.

– Nagyon kellemes volt. És te hogy vagy?

– Ó, nagyszerűen. – Idegességét leplezni próbálta. – Bostonban voltam dedikálni.

Blake arca elkomorult. Azt képzelte, hogy Meredith otthon ül és sírdogál, holott Bostonban járt, és már megint egy új könyvön dolgozik. Sarkon fordult, és szó nélkül elhagyta a szobát.

– Apu azt mondta, hogy zsúrt rendezhetek – csacsogott izgatottan Sarah.

Csinos volt. A haját szépen megfésülték, puhán omló piros-fehér mintás pamutruhát viselt, amelyet Blake nyilván a Bahamákon vásárolt neki. Még szalagot is kötött a hajába.

– Zsúrt? – Meredith alig figyelt oda. Blake hideg pillantása bántotta.

– A születésnapomra – mondta Sarah türelmetlenül.

– Valóban! Nemsokára itt a születésnapod.

– Meghívom Danie-t, Mery. Te, apu és én tortát eszünk.

– És fagylaltot. – Meredithnek mosolyognia kellet a kislány izgatottságán. – Léggömböket veszünk. Szeretnéd?

– Ó, igen.

– Mikor rendezzük a zsúrt?

– Jövő szombaton.

– Nos, majd meglátom, mit tehetek.

Mrs. Jackson a tortát Sarah kedvenc rajzfilm-hőseivel díszítette. Meredith meghívott egy bohócot, hogy a gyerekeket szórakoztassa.

– Miért ennének a gyerekek a konyhában? – kérdezte Blake dühösen, amikor azt javasolta, hogy a zűrzavart irányítsák át a konyhába. – Az ebédlőben fognak enni.

Meredith meghajolt, és mosolygott. – Igenis, uram – mondta. – Mit parancsol még?

– Nincs mit nevetni ezen. – Blake büszkén elhagyta a szobát, és Meredith kinyújtotta a nyelvét a háta mögött.

– Visszatérünk a gyerekkorba? – kérdezte kacsintva Mrs. Jackson, és kinyitotta a konyhaszekrényt, hogy kivegye a tányérokat és a poharakat.

– Úgy tűnik, igen – sóhajtotta Meredith. – Blake azt mondta, a gyerekek az ebédlőben fogyasztják el a tortát meg a fagylaltot.

Hét gyerek játszott az ebédlőben. Amikor a tortát már félig elfogyasztották, kitört a tortaháború. Jégkrém került a szőnyegre, a szekrényre, az abroszra, a kristálycsillárra. A székek ragacsosak lettek a tortától.

– Jól szórakozunk, Merry! – kiáltotta Sarah, akinek arca csokoládés volt, és cukormáz ragadt a hajába.

– Igen, drágám. – Meredith teljes szívéből helyeselt. – Nagyon vidám dolog. Alig várom, hogy a papa bejöjjön.

Ebben a percben lépett a szobába Blake, és megdermedt a látottaktól.

Felemelt ujjal fordult Meredith felé, és mondani akart valamit.

– Jól mulatnak a gyerekek – mondta Meredith vidáman. – Tortacsata volt. Később meg csokoládéküzdelem. Közben sajnos a csillárodat is összekenték, de téged ez nem zavar…

Blake arca pillanatról pillanatra pirosabb lett. Dühösen nézett Meredithre, és gyorsan kiment a konyhába.

Pillanatok múlva Meredith és Elissa hallotta, amint Blake Amie-t korholja, majd bevágja maga mögött a hátsó ajtót.

Elissa Meredithre kacsintott. – Nocsak, és még ő ragaszkodott ahhoz, hogy a gyerekeket az ebédlőbe hozzuk. Mit gondolsz, hova ment?

– Feltételezem, hogy locsolótömlőt hoz.

– Én nem nevetnék hangosan – figyelmeztette Elissa.

A bohóc akkor jött meg, amikor a gyerekek már tiszták voltak. Az ebédlőben szórakoztatta Elissát és a gyerekeket, Meredith meg Amié hozzákezdett a lakás rendbe hozásához.

Meredith nedves szivaccsal tisztította éppen a padlót, amikor Blake két férfival berontott, és a mosószert odadobva az egyiknek, Meredithet bevezette az ebédlőbe. Ekkor jött rá, hogy egy takarítóvállalat embereit hívta ki. Most sírni lett volna kedve Blake figyelmességétől.

Ez volt a „legszebb zsúr a világon”, ahogy Sarah mondta, miután a kis vendégek hazatértek. Lelkesen mesélte Meredithnek, hogy öt új barátnőt is szerzett. – És szeretnek engem – örvendezett.

– Téged mindenki szeret, drágám. Én meg különösen. – Meredith letérdelt, és átölelte.

Sarah szorosan simult a karjába. – Szeretlek, Merry. Én csak azt szeretném…

– Mit szeretnél, kincsem?

– Azt szeretném, ha apu is szeretne téged – mondta, és kedvesen nézett Meredithre.

Meredith csak most jött rá, Sarah milyen éles elméjű. Mosolyt erőltetett magára.

– A felnőttek elég bonyolultak, Sarah – mondta végül. – A te papád és én néhány dologról különbözőképpen vélekedünk.

– Miért nem mondod meg neki az igazat? – kérdezte ebben a pillanatban Blake a bejáratnál állva. – Miért nem mondod meg neki, hogy számodra az írás fontosabb, mint ő meg én, és nem nagyon szeretsz itthon lenni.

– Ez nem igaz! – Meredith felugrott. Szeme dühösen villámlott. – Blake, hiszen te meg sem hallgatsz engem!

– Miért vegyem magamnak a fáradságot? – nevetett gúnyosan. – Nem érdemes meghallgatni a véleményedet.

– Ó, de a te véleményeddel más a helyzet.

Egyikük sem hallotta Sarah csendes sóhaját, és nem vette észre, hogy arca egyre sápadtabb lesz. Sem Meredith, sem pedig Blake nem vette észre, hogy Sarah szeme megtelik könnyel, és lassan könnyek csurognak az arcán. Egyikük sem gondolta át, hogy ez a veszekedés milyen hatást gyakorol Sarah lelkére, hogy emlékezteti az anyja és a mostohaapja közötti harcokra, és azokra az erőszakosságokra, amelyek gyerekkorát kísérték. Halkan zokogott, aztán megfordult, kiment a szobából, és felment a lépcsőn.

– A büszkeséged tönkreteszi a házasságunkat! – kiáltotta Meredith dühösen Blake-nek. – Nem bírod elviselni a munkámat és azt, hogy szabadságot biztosíts nekem. Azt akarod, hogy maradjak itthon, foglalkozzam Sarah-val, és gyerekeket szüljek.

– Írónők nem akarnak csecsemőket, mert korlátozzák őket a munkájukban.

Meredith elsápadt. – Blake, ezt soha nem mondtam. – Lesütötte a szemét, és remélte, hogy Blake nem veszi észre a feltörő könnyeket. – Semmit sem tettem azért, hogy ne legyen gyerekem. De… de egyszerűen nem tudok teherbe esni.

Blake mélyet sóhajtott. Ilyen gonoszságot azért nem akart mondani. Meredith tekintetéből kiolvasta, hogy szeretne gyereket és ez melegítette a szívét.

Közelebb lépett hozzá, és kinyújtotta a kezét hogy megsimogassa Meredith haját. – Nem így gondoltam.

Meredith felnézett. A szeme könnyes volt. – Blake – suttogta vágyakozva, és kinyújtotta felé a karját.

Blake elátkozta az érzékenységét, és szorosan a karjába ölelte Meredithet. – Ne sírj, kicsikém – suttogta a fülébe, miközben Meredith az utóbbi hetek csalódásai, magánya és félelme miatt a férfi széles vállán zokogott.

– Valami.. nincs rendben nálam – siránkozott Meredith.

– A férjed túlzott büszkeségére gondolsz. Igazad van. De úgy éreztem, csak a másodszerep jut számomra az életedben. Nem lehetsz állandóan itthon.

– Korábbi ígéreteim kötöttek, és be kellett tartanom a szavam. Haragudtam, hogy nem lettem terhes, gyűlöltem, hogy csak üldögélek, és ezen töprengek. Úgy szerettem volna neked egy fiút szülni.

Blake megijedt. Álmában sem hitte, hogy a felesége ennyire vágyódik egy gyerek után.

– Hiszen még csak néhány hete vagyunk házasok – mondta megnyugtatólag. – És az utóbbi hetekben külön szobában aludtam. – Önkéntelenül elmosolyodott. – Egy asszony egyedül nem tud gyereket csinálni, Merry. Úgy áll a dolog, hogy ahhoz egy férfi is kell.

Meredith halkan nevetett. Ez boldoggá tette. Blake már régen nem látta így nevetni.

– Ha másállapotba akar kerülni, Mrs. Donavan, akkor egy kis segítségre van szüksége.

Meredith mélyet lélegzett és Blake szemébe nézett.

– Tudna nekem segíteni? Tudom, hogy nagy áldozat volna magától, de én olyan nagyon hálás volnék.

Blake nevetett. A boldogság visszatért az életébe. Meredith szép, gondolta. És én annyira kívánom. Mosolya eltűnt Kívánni? Nem. Ez több volt. Sokkal több. Szerette Meredithet.

– Csókolj meg! – mondta, és Meredith szájához hajolt. – Már olyan régen nem csókoltál, édesem. Olyan régen!

Szenvedélyesen csókolta meg, aztán becézgette.

– Merry? – hallották hirtelen Amie izgatott hangját.

Meredith és Blake nem szívesen engedték el egymást. Meredith az ajtóhoz ment.

– Amie, mi történt? – Csodálkozott, hogy az ajtó zárva van, mert amikor Sarah még a szobában volt nyitva állt. – Hol van Sarah? – kérdezte.

Blake elsápadt. Hirtelen ráébredt, hogy a gyerek végighallgatta a veszekedésüket.

Amié aggódó arcot vágott. – Nem találom. A szobájában nincs. Kint pedig esik.

Vihar közelgett. Majdnem sötét volt. Meredith és Blake nem pazaroltak időt a beszédre. Esőkabát nélkül kisiettek a hátsó bejáraton, hogy megkeressék a gyereket, akit akaratlanul kikergettek a viharos éjszakába.

11. FEJEZET

– Hol lehet? – Az istállónál álltak, és kibámultak az éjszakába.

– Nem tudom. Te jó ég, meg tudnám magam pofozni!

Meredith megfogta Blake kezét, és megszorította. – Én éppen olyan felelős vagyok, mint te. Én is nyakas és büszke voltam. – Arcával gyengéden Blake mellére simult. – Nagyon sajnálom. A saját szempontomból ítélkeztem.

– Ez rám is érvényes. – Előrehajolt, és homlokon csókolta Meredithet. – Bárcsak figyeltem volna arra, hogy Sarah a szobában van. Még mindig vannak rémálmai. Az erőszak minden fajtája felizgatja. Amikor megszidtam, mert bemászott a karámba… – Hirtelen elhallgatott, és felegyenesedett. – Nem – mondta, mintegy magának – nem, ez nem lehet.

– Mi nem lehet? – Meredith megpróbálta követni a gondolatait.

– Gyerünk, kövess!

– Megtalálták? – Amie feszülten nézett rájuk.

– Majdnem biztos vagyok abban, hol találom – mondta Blake, felsietett a lépcsőn, belépett Sarah szobájába, és egyenesen a szekrényhez ment. Kinyitotta a szekrényajtót.

Ott kuporgott a kislány, a szép ruhái alatt, és halkan zokogott. – Ti gyűlölitek egymást. Éppen úgy, mint mami meg Brad apu. Egész biztos el kell mennem innen… – jajveszékelte.

Blake óvatosan a karjába emelte Sarah-t. Ringatta, csókolta, fel-le járkált vele, de a gyerek tovább zokogott. Minden erejével belekapaszkodott az apjába.

– Szeretlek, drága kislányom – suttogta a fülébe. – Soha nem kell innen elmenned.

– De veszekedtél Merryvel.

– Nem akart rosszat – avatkozott bele Meredith, és megsimogatta Sarah selymes haját. – Sarah, drágám, örülnél egy fiú- vagy egy lánytestvérnek?

Sarah rögtön abbahagyta a sírást. Tágra nyitotta a szemét. – Egy valódi, élő kisbabának?

– Valódi élőnek. – Meredith Blake szemébe nézett. – Mert nekünk lesz kisbabánk, ugye Blake?

– Amilyen gyorsan csak lehet – erősítette meg Blake érdes hangon.

– Ó, de szép volna! – Sarah felsóhajtott. – Én tudok neked segíteni, Merry. Majd varrunk neki ruhákat. Én mindenhez értek.

Meredith mosolygott. – Igen, drágám.

– Merry nem megy többé el – tette hozzá Blake – de te sem, kicsi lány. A legjobb segítőtársam nélkül nem boldogulok.

Sarah bólintott. – Igen, apu.

– Ki segít nekem vaníliafagylaltot enni, amit Amie a hűtőszekrényben őriz? – suttogta Blake.

Sarah szeme felragyogott. – Vaníliafagylalt?

– Blake, túl késő van… – kezdte Meredith.

– Nincs késő. Ma, a születésnapján annyi fagylaltot fogyaszthat, amennyit csak akar.

Sarah nevetett. – Köszönöm, apu.

– Majd Amie mindent behoz – mondta Blake Meredith vizes ruháira tekintve –Meredithnek át kell öltöznie, mielőtt elkezdjük a vacsorát. Ugyanis miattad lettünk csuromvizesek, kicsi lány – magyarázta Sarah-nak kedves mosollyal. – Azt hittük, hogy a mezőn szaladgálsz.

– Ó, ilyet nem tettem volna, hiszen akkor a gyönyörű ünneplő ruhám átnedvesedett volna.

Blake megkönnyebbülten nevetett. – Erre gondolhattam volna.

Amie feljött utánuk.

– Úgy őrülök Sarah, hogy jól vagy – mondta mosolyogva. – Aggódtam miattad.

– Maga nagyon aranyos, Mrs. Jackson.

– Te is, csibém. Nem akarsz most velem jönni, amíg apu meg anyu átöltözik? Még süthetnénk is néhány palacsintát. – Blake-re pillantva hozzátette: – Ha apunak nincs ellene kifogása.

– Kérlek, apu!

– Nem bánom. De a mama meg én is kérünk belőle, majd zuhanyozás és átöltözés után.

– Mrs Jackson és én nagyon sokat fogunk sütni. – Sarah megfogta Mrs.Jackson kezét, és kiment vele a konyhába.

– Rémesen nézünk ki – állapította meg Meredith, amint végignézett magán.

– Te talán igen – válaszolta Blake. – Én nagyon jól festek ilyen vizesen.

Meredith hamiskásan szemlélte Blake kemény izmait. – Erre koccinthatunk.

Blake kézen fogta. – Gyere! Először zuhanyozzunk!

Meredith vele ment, és azt várta, hogy Blake majd a hálószoba ajtajánál kint marad. Ehelyett azonban behúzta a fürdőszobába, becsukta az ajtót, és bezárta. Meredith szíve vadul dobogni kezdett – Mit csinálsz?

– Zuhanyozunk, nem? – Tekintete Meredith blúzára siklott. – Aggodalomra semmi ok – suttogta, és szerelmesen megcsókolta. – Hiszen már láttuk egymást meztelenül.

– Igen, de…

– Psszt, drágám – lehelte nyitott ajkára. Meredith sóvárgott utána. – Már olyan régen nem szeretkeztek. Túl régen. Amikor Blake meghallotta a nyöszörgését, fejébe szállt a vér.

– Csináld még egyszer – mondta érdes hangon.

– Mit csináljak?

– Nyöszörögj! – Ajkait Meredith ajkára szorította. – Attól elvesztem az eszemet.

Gyorsan levette Meredith blúzát, és megfogta a mellét Meredith felnyögött, de nem azért, mert Blake kérte, hanem mert csodás érzéseket keltett benne.

Blake beállította a zuhanyt, beszabályozta a vizet. Előreszegezett állal és vágytól szikrázó szemmel tépte le Meredithről a ruhadarabokat, maga is levetkőzött, és beemelte a lányt a kádba. Csókok közepette szappanozta be.

Meredith számára ez új kaland volt, soha sem tudta volna elképzelni, hogy ilyen gyengéden érintsék meg. A szappan selymesen puhává tette a bőrét, és a férfi kezének érintése teste legérzékenyebb részein kimondhatatlan gyönyört okozott. – Most itt fogunk szeretkezni – suttogta. – A padlón. Meredith megremegett a gondolattól. – Jó. – Puha mellét nekifeszítette a férfi izmos mellét borító sűrű szőrzetnek, miközben Blake óvatosan letette a bolyhos törülközőre. Szenvedélyesen és követelőzőén csókolta, mielőtt teste izgatóan mozogni kezdett Meredithen.

Amikor keze gyengéden megérintette, Meredith megborzongott, de Blake folytatta. Meredith nekifeszült, körmeit a vállába vájta.

– Jobban kívánlak, mint valaha, Meredith. Most teljesen a tied leszek.

– Én is. – Átkarolta a fejét. – Szeretlek, Blake.

Keze szorosabban fogta a csípőjét. Testük egybeolvadt, eggyé vált. – Én is szeretlek, édesem – mondta meghatottan. Meredith neki akart feszülni, de Blake visszatartotta. – Nem, ne mozdulj. Ne siess… Egek! – Hirtelen becsukta a szemét, és megremegett.

– Blake, ha te most nem… siess! – suttogta.

– Élvezd – suttogta a fülébe. A forró vágy ellenére megpróbálta fokozni az izgalmat. – Jó lesz – nyögte. – Ó, milyen jó! – A feszültség legyűrte. – Most, Merry!

Amikor Meredith érezte, hogy Blake már nem tartja vissza magát, ő is átengedte magát az élvezetnek. Azt hitte, hogy belsejét szétveti a gyönyör. Elengedte magát, élvezte a tüzet, melyet Blake gyújtott benne.

Blake simogatta, és nedves hajtincseit kisimította az arcából. Meredith levegő után kapkodott, azután kinyitotta szemét, és Blake-re nézett.

Tekintetük találkozott. Blake szeme határtalan szerelmet sugárzott – Az ágy kényelmesebb lett volna – mondta, és csókot lehelt Meredith ajkára. – Itt viszont nagyobb biztonságban voltunk.

– Miért? Sarah palacsintát süt.

– Az ember soha nem tudhatja, hogy mit tesz legközelebb. – Meredith orrához dörzsölte a sajátját – Szeretlek – suttogta. Szemében tükröződtek a szavai. – Csak ma tudtam bevallani, édesem, de már régen érzem. – Érdes hangja megremegett a belső feszültségtől. Meredith szíve vadul vert. – Nem tudtam, mi a szerelem. Most már tudom.

– Én mindig szerettelek – suttogta Meredith, és csodálkozva nézett rá. – Tizennyolc éves korom óta, vagy talán még előbb is. Te voltál álmaim férfija, és csak téged akartalak.

– Én is akartalak téged, csak nem értettem, hogy miért. – Gyengéden megcsókolta.– Kiegészítesz engem. Csak veled együtt vagyok teljes értékű.

Meredith gyengéden ölelte át a nyakát, és félénken nevetett. – Én is így vagyok ezzel. Miért kellett hát halálra kínoznod?

– Azért jólesett, nem? – kérdezte Blake. – Azt hittem, az utolsó percben az eszemet vesztem az izgalomtól. Remek, hogy az ember teljesen elengedheti magát veled. Az az érzésem, hogy felrepülök a napba, és felrobbanok.

– Én is így éreztem. Kemény a padló.

– Az ágy bizonytalan.

Meredith felsóhajtott. – Nos, előttünk van még az éjszaka. – Habozott. – Megint velem alszol?

– Nem, arra gondoltam, hogy keresek magamnak egy szalmazsákot a lovaknál. Jaj, Merry!

Meredith gyorsan eltávolította Blake öklét a hasáról. – Sarah Jane testvéreket szeretne.

– Ha továbbra is így folytatjuk, nem kell sokáig várnia. Közben lesz ideje hozzánk szokni, és biztonságban érezni magát.

– Nem fogok többé aggodalmaskodni.

– Jól van. És most hozunk magunknak egy kis fagylaltot. Meghalok az éhségtől. – Blake felállt, és segített Meredithnek is felkelni.

Meredith szívesen tett volna megjegyzést a férfiak különös vágyaival kapcsolatban, de túl éhes volt ahhoz, hogy az évődésre időt fordítson. Gyengéden rámosolygott Blake-re.

Mennyi mindent hozott ez a viharos este, gondolta Meredith, miközben Blake törülközőt tekert karcsú csípőjére. Szeret. Igazán szeret engem. Álom ez az egész, mely végre teljesült…

Nyolc hónappal később a Jacks Corner-i kórházban megszületett a kis Carson Anthony Donavan. Meredith legszívesebben táncolt volna, amikor megpillantotta a sűrű fekete hajkoronával borított fejecskét. Fiú, gondolta, és hasonlít az apjára!

Blake Meredith ágyánál ült, és lelkesen figyelte, hogy ragadja meg fiacskája a hüvelykujját.

– Ez csoda. Kettőnk része. A legjobb darab belőlünk.

Meredith nevetett. Szerelmesen nézett Blake-re. – Olyan boldog vagyok – suttogta. – Úgy féltem, hogy nem tudlak majd gyerekkel megajándékozni.

– Én biztos voltam abban, hogy sikerül – mondta Blake. – Túlságosan szeretjük egymást ahhoz, hogy ne legyen gyerekünk. – Föléje hajolt, és gyengéden megcsókolta. – Sarah el akart kísérni. Megmagyaráztam neki, hogy nem engednék be. Holnap úgyis hazajössz, és akkor annyiszor láthatja az öccsét, ahányszor csak akarja. Most éppen egy nagyon szép képet fest neki.

– Sarah egész idő alatt éppen olyan izgatott volt, mint mi – mondta Meredith. – Tetszeni fog neki, hogy már nem egyedüli gyerek. Védettebb lesz tőle. – Meredith megsimogatta fia puha haját. – Hát nem tökéletes, Blake?

– De, tökéletes. – Blake ragyogott. – Akár az anyja.

– Semmit nem bántál meg?

Blake megrázta a fejét. – Amíg Sarah meg te belém nem botlottatok, senki nem szeretett. Még ma sem tudom egészen felfogni. Olyan vagyok, mint Sarah. Hozzá kell szoknom a boldogsághoz. Te a világgal ajándékoztál meg, Meredith.

– Csak a szívemmel, drágám – mondta Meredith halkan. – De talán az is elég lesz.